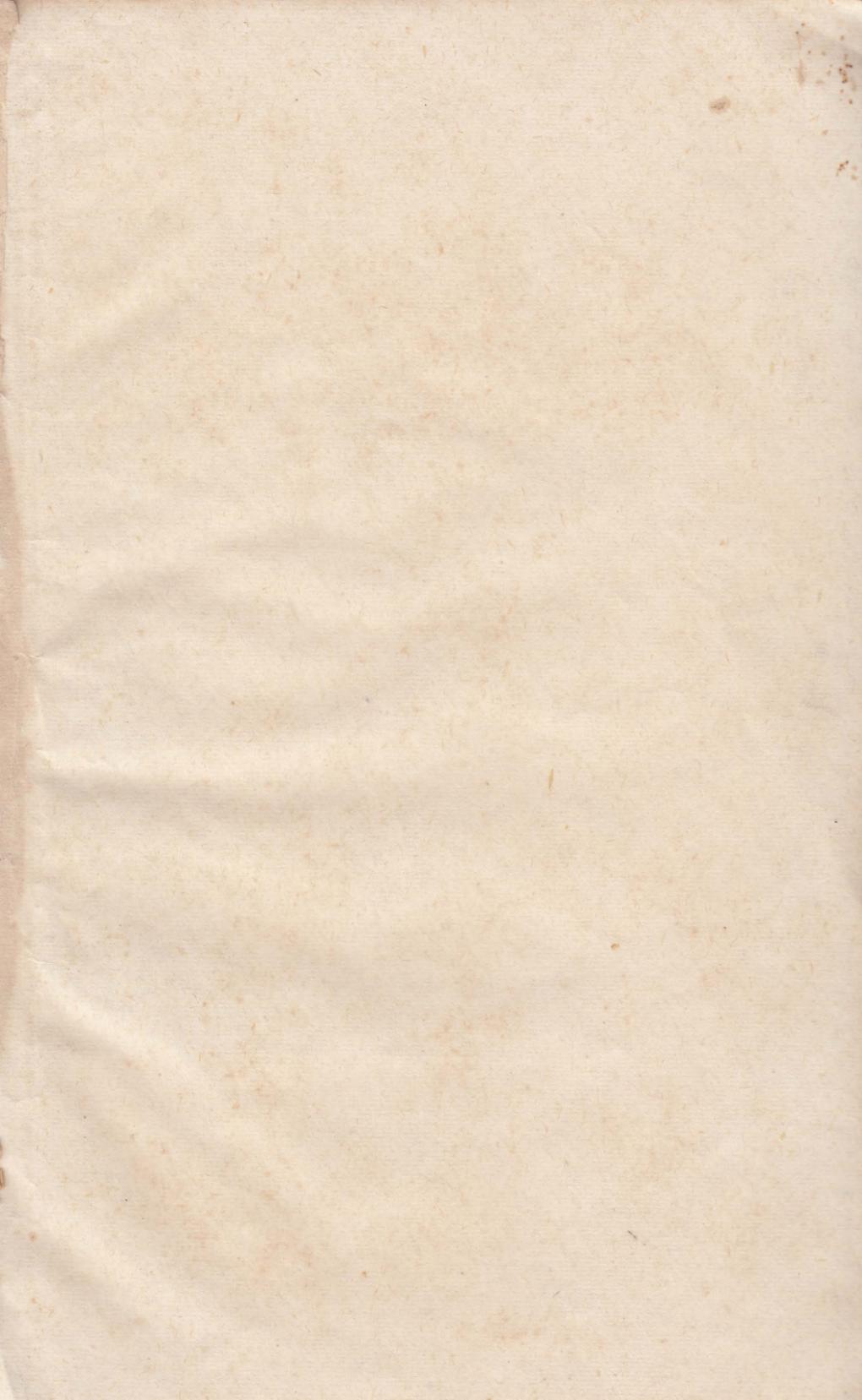
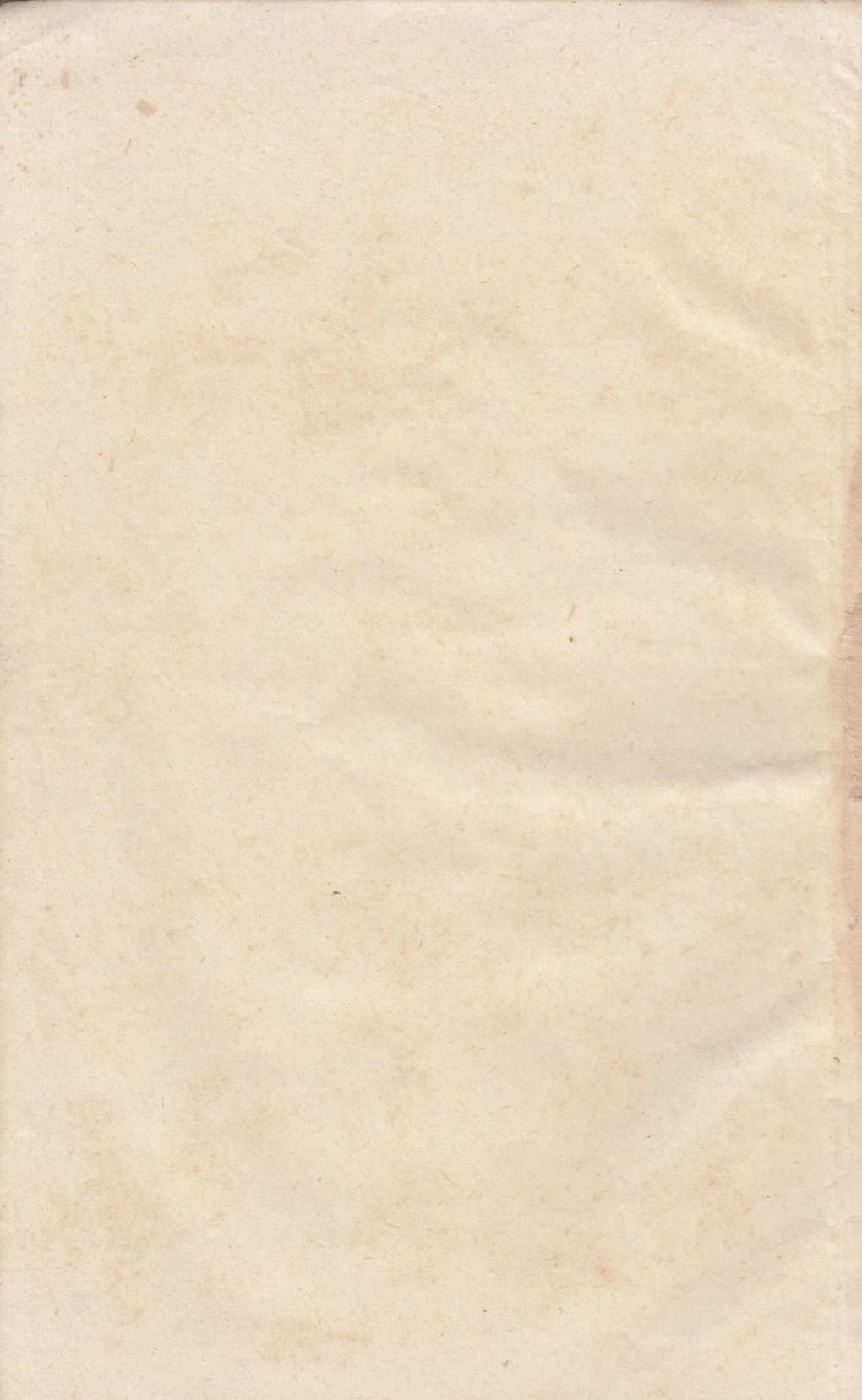

நீண்ட வால்

'செங்கை ஆழியான்'

நாந்திக் கடல் மூலம்

நந்திக் கடல்

நாந்திக் கடல் மூலம்

NANTHIK KADAL
(A Historical Novel)

Author : C. S. S. Vaidyanathan
Publisher : Yogi Publications, Madras, India
Editor : R. S. Venkatesan
Price : Rs. 5.00

செங்கை ஆழியான்

வெளியீடு : வெளியீடு
துறை பொறுப்பு : வெளியீடு

வெளியீடு : வெளியீடு

தொகை : 50/-
விலை : 45/-

வெளியீடு :

யாழ். இலக்கிய வட்டம்

மாநகரசபை ; யாழ்ப்பாணம்.

ஏப்ரில், 1969: முதற் பதிப்பு

விலை ரூபா இரண்டு

NANTHIK KADAL
(A Historical Novel)

Author: 'Chengai Aaliyan'

Publisher: Yarl. Ilakkiya Vaddam, Jaffna, Ceylon.

First Edition: April, 1969

Price: Rs: 2-00

அட்டை : கிருஷ்ண
எழுத்து : 'சௌ'

விற்பனை உரிமை :

அன்பு புத்தகசாலை,
23D, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

ஆசீர்வாதம் அச்சகம், 32, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

தின்களில்தான் நாயகிகளும் போடு வாய்ப்பாய்
உணவிட்டு விட்டன. “நடந்திட்டு” எடுக்கிட்டு இனாவி/கீத்திகளை
பிரிவாகத் தீர்க்க கஷ்மீரப்பிள்ளை அவர்கள் யாவிசைக்கிற கஞ்சிகை
ஏல்யாஸ்கா - மாலிசுர்க்கா எலிசி சிரிமாங்களைவிட பழிப்
தாடு கூலாக்காது செலு சீமாங்கால் கால்காக்காது கொங்கா
கூலாக்கிடு : சூலாக்காலி சீமாங்கால் கால்காக்காது கொங்கா
கூலாக்கால : மாலிசுர்க்கா எலிசி காலாபு, காயாம்பீங்காம
கூலாக்கால கூலாக்காலி கூலாக்காலி காலாபு, காயாம்பீங்காம
கூலாக்கால கூலாக்காலி கூலாக்காலி காலாபு, காயாம்பீங்காம
கூலாக்கால கூலாக்காலி கூலாக்காலி காலாபு, காயாம்பீங்காம
முன்னுரை

**நாட்டுப் பற்றின மக்களுக்கு ஊட்ட விரும்பிய மஹாகவி
பாரதியார்,**

“எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்ததும் இந்நாடே - அவர்
முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்ததும் இந்நாடே”

--என்று பாடத் தொடங்கு

கிண்ணர் “தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது
முச்சினிலே” என்றும் பாடுகிண்ணர் அவர். நமது தந்தையரும் அவர்
தம் தந்தையரும் முந்தையரும் வாழ்ந்த அதே நாட்டிலே நாமும்
வாழ்கின்றோம் என்ற உணர்வே இந்த நாட்டின் மீது பற்றையும்
பாசத்தையும் அளிக்குமென்றால், நம் முந்தையர் செய்த விந்தை
களையும் வீர தீரச் செயல்களையும் நாம் அறியும்போது, அவை
நமக்குப் பெருமையையும் பேரானந்தத்தையும் அளிக்குமென்றோ!

இந்தப் பணியை நிறைவேற்றுவதற்காகவே வரலாற்று நவீனங்கள்
படைக்கப்படுகின்றன; படிக்கப்படுகின்றன.

தமிழிலே வரலாற்று நவீனங்களை நயம்பட எழுதிய முதல்வர்
“கல்கி” அவர்கள். தமிழனின் வீரத்தையும் வெற்றிகளையும், காத
லையும் கலைத் திறமையையும் பண்பின் உயர்வையும் பக்திச் சிறப்பை
யும் “கல்கி”யின் “சிவகாமியின் சபதம்”, “பார்த்திபன் கனவு”,
“பொன்னியின் செல்வன்” போன்ற நவீனங்கள் எடுத்துக் காட்டிப்
படிப்போருள்ளத்தை எழுச்சி பெறச் செய்கின்றன. “கல்கி” யைய
பின்பற்றி, அரு. ராமநாதன், சாண்டில்யன், சோமு, அகிலன்,
ஜெகந்தியன், நா. பார்த்தசாரதி, விக்கிரமன் முதலானேர்,
நல்ல பல நவீனங்களை உருவாக்கித் தமிழ்த் தாய்க்குச் சூட்டியுள்
ளனர். ஈழநாட்டில் அருள். செல்வநாயகம், எஸ். பொன்னுத்துரை
முதலானேர், வரலாற்று நவீனங்களிலே தம் கைவண்ண ததைக்
காட்டியுள்ளனர். இந்தச் சின்னஞ்சிறு பட்டியலைச் சிறிது நீட்டுகின்
ரூர், “நந்திக் கடலில்” நீந்திக் கரைபேறும் நன்பர் “செங்கை
ஆழியான்” அவர்கள்.

யாழ்ப்பாண அரசில் நடைபெற்ற முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளைத் தன்னகத்தேகொண்டு நிற்கின்றது “நந்திக்கடல்”. ஏடு களிலும் மேற்கொள்ளிலும் எத்தனையோ தடவை காட்சியளித்த சங்கிலி குமாரனையே புதிய கோணமொன்றில் இங்கே காண்கின்றோம் — கதாநாயகனாக. மன்னன் பரராசஶேகரனுக்கு மனைவியர் மூவர். முதலமவள் இராஜ ஷக்ருமி தேவியார். அரசபரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்; அடுத்தவள் வள்ளியம்மையார், பாண்டி மழவன் மரபினேச் சேர்ந்தவர்; மூன்று மவள் மங்கத்தம்மாள், சாகாரன் குடிப்பெண். ஆனால் அரசனின் விசேட அன்புக்குப் பாத்திரமான காதல் மனைவி அவளே. இந்த மங்கத்தம்மாளின் மகன்தான் சங்கிலி குமாரன்.

சங்கிலி குமாரன் அழகன், அறிஞன், ஆண்மை மிகுந்தவன், அஞ்சா நெஞ்சன். அரசனுக்கு மகனுகப் பிறந்தபோதிலும் ஆறும் தரிசை அற்றவன். முடிக்குரிய இவர்களை சிங்கவாதவும் வீரபண்டாரமும் சதிகாரின் குழ்ச்சியால் உயிர் துறக்கின்றனர்: சங்கிலிகுமாரனே சதிகாரன் என்ற பேச்சும் அடிபடுகின்றது. எனினும் சங்கிலிகுமாரனுக்கே ஆட்சியுரிமை அளிக்கின்றன மன்னன் பாராச சேகரன். சங்கிலிகுமாரனின் அண்ணாலும் முடிக்குரியவனுமான பரநிருபசிங்கன். இந்கேற்பாட்டை ஆரம்பத்தில் ஆதரிக்கின்றன. ஆனால், காலப்போக்கில் அவனுடைய சிந்தை திரிகின்றது; உள்ளும் எரிகின்றது. என்னைய ஊற்றுகின்றனர் அவனது மனைவி மாதாசியும் மகன் பரராசசிங்கனும். உயிருக்குமிராய் காதலித்த உதயவல்லியை ஓர் உரிமைப் பிரச்சனை காரணமாக உதறித் தள்ளும் சங்கிலிகுமாரன் அரச குலத்திற் பிறந்த அரசமாதேவியைத் திருமணம் செய்தும் விடுகின்றன. ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடியாத உதயவல்லியிடம் எஞ்சியிருப்பது வஞ்சினம் ஒன்றே. ஏற்கெனவே சங்கிலி குமாரன் மீது வெறுப்புற்றிருந்த தந்தை அப்பா முதலிக்குப் பக்கபலமாகின்றன அவள். அப்பாமுதலியும், வன்னியர் தலைவன் காக்கைவன்னிபனும் பரநிருபசிங்கனுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து, சங்கிலிகுமாரனுக்கு எதிராகப் போத்துக்கீசரின் உதவியை நாடுகின்றனர். உளவறியச் சென்ற சங்கிலிகுமாரனின் உற்ற நன்பன் கனகராயன் எதிர்பாராத விதத்தில் உயிர் துறக்கின்றன. இந்த நிகழ்ச்சி சங்கிலிகுமாரனுக்குப் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தபோதிலும், போத்துக்கீசப் பறங்கியரைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்வதாகச் சூருரைத்துப் போருக்குப் புறப்படுகின்றன அவன்.

இந்தக் கலையூற்றிலே காதலையும் வீரத்தையும், சதியையும் சண்டையையும், சிரிப்பையும் சிருங்காரத்தையும், அமுகையையும் ஆத்திரத்தையும் அளவோடும், அழகோடும் கலந்து ‘நந்திக் கடலா’க் கித் தந்திருக்கிறார் நன்பர் செங்கை ஆழியான்.

‘ஸமத்தின் வட கோடியிலுள்ள இந்தச் சின்னங்கிறு யாழ்ப் பாணத்தை என் தந்தை பரராசஶேகரர் ஆள்கின்றார். தெற்கே கவன்னியர்கள்... அதற்கும்ப்பால் சிங்கள் மன்னர்... நமக்குப் பல

வழிகளில் துன்பம் விளைவித்து வருகின்றார்கள் முன்று பக்கமும் கடல். அந்தக் கடல்களிலே தங்கள் கப்பல்களைச் சொன்னுடு திரிந்து வருகிறார்கள் போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் இன்று தென்னிலங்கையில் பெரும்பகுதியில் இவர்களது ஆதிக்கம் கொடிகட்டிப் பறக்கிறது. அவர்கள் என்று யாழ்ப்பாணத்தின்மீது தமது பூனைக் கண்களைக் கிருப்புவார்களோ நாமறிபோம்! வன்னியர்களை அடக்கவேண்டும் என்றே படைப்பலத்தை அதிகரிக்கவேண்டும் என்றே சிரிதும் கவலை கொள்ளாது நமது தலைநகராம் நல்லூர் அரண்மனையில் அமைதி யாக வழகிறார் என்றந்தை. வன்னியர்களின் வஞ்சகக்கண்களும் பறங்கியரின் பூனைக்கண்களும் யாழ்ப்பாண அரசை நோக்கி விழித்துக் கொண்டிருப்பதை உணராது அரண்மனைப் பூந்தோட்டங்களில் தனது காதல் மனைவிகளோடு உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் எனது முத்த சகோதரர் வீரபண்டாரம்! இவை ஒன்றிலுமே மனம் செல்லாததுபோல் தனது வைத்திய விற்பனங்த் தைக் காட்டும் பொருட்டு நாட்டிற்கு நாடு சென்று வந்து கொண்டிருக்கிறார் எனது இளைய அண்ணர் பரநிருஷிங்கள்! யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பகைவர்களில்லாத ஓர் உன்னத அரசாங்கவேண்டும், எனது முன்னேர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் விளக்கியதுபோன்ற உன்னத நிலையில் விளங்க வைக்கவேண்டும் என்ற ஆசைக் கணவுகளை மனதிலே தேக்கிக் குழுறிக் கொண்டிருக்கிறேன் நான்! இம்மண்ணை, என்னுயிர் உள்ளவரை பிறர் கரம் போக விடேன்” -பெண்ணைக் கடற்கரையிலிருந்து தன் எண்ணைக் குழுறஸ் களையும் இலட்சிய தாபத்தையும் நண்பன் கனகராயனிடம் வெளியிடும் சங்கிலி குமாரனை நாம் காணும்போது நம் உள்ளமெல்லாம் அவனுடைய வெறுக்காகப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்குகின்றன. “வைப்பாட்டியின் மகன்” என்ற காரணத்தினால், விளையாட்டிடத்திற்கூட மற்றைய அரச குமாரர்களிலும் ஒதுக்கப்பட்டுச் சங்கிலிகுமாரன்பொங்கிப் பெங்கி அழும்போது நம் நெஞ்சமெல்லாம் அவனுக்காகஇரங்குகின்றன. உதயவல்லியைக் காதவிக்கும் போதும் சரி பின்னர் அவனுடைய காதலை உதறித் தள்ளும் போதும் சரி, சங்கிலிகுமாரன் மேல் தவறுகானத் தயங்குகின்றேம் நாம்.

சுத்த வீரனாக, சுதந்திரப் பிரிபனாக, சிறுமை கண்டு பொங்கு பவனை நாம் மதிக்கும் சங்கிலி குமாரன், இறுதியில் சுயநலக்காரனாக, சதிகாரனாக, துரோகியாக மாறுவதைக் கண்டு சற்றுத் திகைக் கவே செய்கிறோம். ஆனால் சங்கிலி குமாரன் மீது ஆத்திரமும் அது யையும் ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக, அன்பும் அனுதாபமுமே ஏற்படுகின்றன.

“மன்னன் ஒருவனின் மகனாகப் பிறக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தும் என் பிறப்பில் ஒரு இழிபெயர் ஒட்டிக்கொண்டது; வைப்பாட்டியின் மகன் என்பது என்னை அரச குடும்பத்தவரிடையே தாழ்வாக மதிக்க வைத்தது; வைப்பாட்டிமகன் என்பதை நான் பரவாய் பண்ணியிருக்க மாட்டேன்! ஆனால் பல சந்தர்ப்பங்களில்

பலர் என்னை அவ்வாறுமூத்தபோது என்னால் அதைப்பற்றி என்னை திருக்கு முடியவில்லை. நான் சிறுவனை கவிருந்த காலத்திலிருந்தே என் பிஞ்சு மனத்தில் நஞ்சு விடையை வளாக்கக் காரணமாக இவ் இழி பெயர் அமைந்தது. மாதேவி! என்னைன்மார் மூவர் மூவருக்கும் என்னைப் போன்ற இழிபெயரில்லை! அவர்கள் அரசிகளின் பிள்ளைகள்! அதனால் கர்வமடைந்து, தலை நிமிர்ந்து திரிந்தனர். என்னை அவர்கள் கேவலமாக மதித்தனர். ‘தம்பி!’ என்று அழைக்கவே தயங்கினர். என்னைத் தம்பி என்று அழைக்காததற்காக நான் அவ் வளவு வருந்தவில்லை. என்மீது கோபித்த நேரமெல்லாம் வைப் பாட்டி மகனை ஏசுவதைத்தான் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை ஆசிரியர் மனத்தத்துவ நிபுணராக மாறி, சங்கிலி குமாரனின் மன ஆழத்திலுள்ள மர்மங்களை வெளிக்கொண்ந்து, அவனுடைய மதிப்பை மீண்டும் உயர்த்துவதில் வெற்றியடைகின்றார்.

மூல்லைத்தீவுக் குடாக்கடலுக்கு ‘நந்திக் கடல்’ என்றும் ஒரு பெயருண்டு. அக்கடலின் தன்மையைக் காக்கை வன்னியன் கூறுகின்றன. ‘நந்தி போன்று மிகவும் அமைதியான கடல் ஆனால் சில காலங்களில் வெறி கொண்டது போல் குழந்தெடாடங்கும்’ சங்கிலி குமாரனுக்கும் இக் கடலுக்கும்தான் எத்துணை பொருத்தம்!

சங்கிலி குமாரனின் வரலாறு இதுவரை சரியாக எழுதப்பட வில்லை. வரலாற்றுசிரியர்களிடையே சங்கிலி குமாரனைப் பற்றிக் கருத்து வேற்றுமை காணப்படுகின்றது. ஆனால் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் சுதந்திரத்தைக் காப்பதற்கு இறுதிவரை போராடியவன் சங்கிலி குமாரன் என்பதில் இருவித கருத்துக்கள் இல்லை. நாவல் முழுவதும் இவ்வண்மை ஊடுருவிச் செல்கின்றது. ‘‘மாதேவி! நான் மன்னனுண வழி கொடிய வழிதான். ஆனாலும் நாட்டு மக்களுக்கு நான் கொடுமை செய்யவில்லை. இன்று நான் இந்நாட்டின் மனன். என் ஆட்சிக் காலத்தில் இவ்வரசு அன்னியர் வசமாகியது என்ற பெயரை ஏற்படவிடமாட்டேன். போத்துக்கேயப் பறங்கிகளை இம்மண்ணிலிருந்து துரத்தியே திருவேன்! துரத்தியபின் என் மகன் புனிராஜ பண்டாரத்தை மன்னனுக்கியே திருவேன்!’’ என்ற சங்கிலி குமாரனின் சபதத்தில், அவனுடைய சுய நலத்தைப் பரநலம் விஞ்சுவதைக் காண்கின்றோம்.

மனைவி வள்ளியம்மையிடமும் மகன் பரநிருபசிங்களிடமும், “சங்கிலிக்கே அரசரிமை கொடுக்கப்படவேண்டும்” என மன்னன் பரராசேகரன் வலியுறுத்தும் இடங்கள் ஆசிரியரில் எழுத்துத் திறமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன. உன்மைக் காரணத்தை உரைக்காமலே உரிமையை மாற்றும் சிக்கலான பொறுப்பை மன்னன் செம்மையாகவே செய்து முடிக்கின்றன; ஆசிரியர் மிகவும் நுட்பமாகவே எழுத்தில் வடிக்கின்றார்.

நாவலைப் படிக்கும்போது நம் மனத்திரையிலே பல காட்சிகள் விரிகின்றன. நாம் வணங்கும் நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயத்தில்

அரசர்களும் அரசிகளும் அவர்தம் செல்வப் புதல்வர்களும் ‘காதலா கீக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி’ நாதன் தாள் போற்றும் நவையறு காட்சி தோன்றுகின்றது. நாம் சென்று வரும் வீதிகளைல்லாம் ராஜ பாட்டைகளாக விரிய, அங்கே அரசப் பெருமக்கள் இவர்ந்து செல் லும் பஞ்ச கல்யாணிகளின் குழம்பொலி காதில் புகுந்து கதையாய்ப் பதிகின்றது! யமுனை ஏரியும் சங்கிலித் தோப்பும் பழைய இராஜ கம்பீரத்துடன் எம்மைத் தம்பால் ஈர்க்கின்றன. நிலாவரையை அடுத்துள்ள நிலப் பிரதேசம் முழுவதும் நெல்லும் கரும்பும் வாழை யும் கழுகுமாகச் செழித்து வளர்ந்து கண்ணிற்குக் குளிர்ச்சியையும் நெஞ்சிற்கு நிறைவையும் தருகின்றன.

இரகுவம்சம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதையும் சயவீர், சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியின் வேண்டுகோளின்படி மந்திரியாக இருந்த புவனேகபாகு என்னும் பெயருடைய நீலகண்ட ஜியர் என் பவரால் நல்லூர்க் கந்தனையம் கட்டப்பட்டதையும் இராமேஸ்வரம் கோவிலுக்கு நெடுந்தீவிலிருந்து பாலும், கச்சதீவிலிருந்து பூக்களும் ஒவ்வொருநாளும் அனுப்பப்பட்டதையும் ஆசிரியர் பொருத்தமான இடங்களில் இணைத்திருப்பது நம்முன்னேரின் தமிழ்க் காதலையும் இறை பக்தியையும் நாம் உணர்ந்து பெருமைப்பட வழிசெய்கின்றது.

ஆடம்பரமற்ற, அமைதியான நடையை ஆசிரியர் கையான் குள்ளார்.

‘‘கட்டுவது நீங்கள் தான் ; எங்களுக்குக் கட்டும்போது உங்களையே நீங்கள் கட்டிக் கொள்கிறீர்கள்’’ (பக் : 17); ‘‘உன்னில் பிழையில்லை, தாயே, என்னைப் பெற்றவள் விட்ட பிழை’’ (பக் : 33); ஒரு தங்கையின் தமையன் அவன் (பக் : 40); ஒருவரால் மறுக்கப் பட்ட நிகழ்ச்சி, இன்னென்றுவரின் வாழ்வாக மலர்ந்து நிற்பதை அவனுணர்ந்தான் (பக் : 65)- போன்றவை ஆசிரியரின் அர்த்த புஷ்டியான வசனத்திற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

மேநூட்டார் நாவலில் தொடங்கிச் சிறு கதைக்கு வந்தார்கள். நாம் சிறுகதையில் ஆரம்பித்து நாவலுக்குச் செல்கின்றோம். நல்ல பல சிறுகதைகளைப் படைத்துப் பரிசும் பாராட்டும் பெற்ற ‘‘செங்கை ஆழியான்’’ அவர்களின் முதலாவது நாவல் இது. ‘‘கலைச்செல்வி’’ நடாத்திய அகில இலங்கை நாவல் போட்டியில் நீதிபதிகளின் பாராட்டுதலைப் பெற்ற நாவல்களுள் ஒன்று. நாவல் உலகில் ஆசிரியருக்கு நல்லதோர் எதிர்காலம் இருக்கின்றதென்பதை ‘‘நந்திக்கடல்’’ முழங்குகின்றது.

-சிற்பி

நந்தரோடை,

சுன்னுகம்.

28-11-1968

என்னுடைய

‘நந்திக்கடல் என் முதற் சூழந்தை.

பன்னிரண்டு : ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆக்க இலக்கியத்துறையில் நான் காலடி எடுத்துவைக்குவேலோ பிறந்த நவீனம் இது. 'கலைச் செல்வி' நடாத்திய நாவல் போட்டியில் பாராட்டைப் பெற்றது.

என முதல் ஆக்கத்தை தமிழ் அன்னைக்குச் சமர்ப்பிக்க நான் ஆசைப்பட்டேன். நல்லதோ, குறையடையதோ, நிலைக்கக் கூடியதோ, கால நதியில் அழியக்கூடியதோ எதுவாயினும், என முதல் ஆக்கம் என்னைப் பொறுத்தவரையில் என்னை உயர்த்த உதவிய கைத்தடியே. எனது முதல் நவீனம் தந்த திருப்தியே, அதைனத் தொடர்ந்து நான்கு நவீனங்களையும் ஐப்பதிற்கு மேற்பட்ட சிறு கதைகளையும் பலவேறு கூட்டுரைகளையும் படைக்க என்னைத் தூண்டியது.

சரித்திர நவீனங்களின் இலக்கிய அந்தஸ்துக் குறித்துப்பல விமர்சகர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளனர். பொது வில் சரித்திர நவீனங்கள் ‘இலக்கியமா’க்க் கருதப்படுவது குறை வாக்குள்ளது. சம காலத்தில் நிகழ்கின்ற வாழ்க்கையை உணர்ந்து கொண்ட விதத்தில் கலையோடு படைப்பது நல்ல இலக்கியமாக அமையலாம். அதே வேலையில், சமகாலத்தில் நிகழ முடியாதது, நம முன்னேர்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்து போனது, ஏன் இலக்கியமாக அமைய முடியாது? இறந்த காலங்கள் நிகழ்கால வாழ்விற்கு மாறு பட்டனவாயினும் நினைக்க இன்பந் தருவனவே.

யாழ்ப்பானை இராச்சியத்தின் ஒரு பொற்சரட்டை இந்வீனம் விளக்க முயல்கின்றது. யாழ்ப்பானத் தயிழ்மண்ணை ஆண்ட பெருமன்னன் சங்கிலி செகராசசேகரனை வரலாற்று ஆசிரியர்களும் எழுத்தாளர்களும் இருவேறு தேராணங்களில் விளக்கி வருகிறார்கள். தன் னிகரில்லாத சுதந்திர வீரனாகக் கருதுவோர் ஒரு சாரார்; பெருந்துரோகியாகக் கருதுவோர் இன்னெரு சாரார். நான் சங்கிலியை ஒரு வகையான கோணத்தில் நோக்க விரும்பினேன். சங்கிலி மன்னனது வாழ்வில் சகடவோட்ட மோடிய இன்பமும் துன்பமும் காதலும் வீரமும், நட்பும் பாசமும் ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை வழி ஈடுத்திய அக்கறை நிலையில் விரிந்தது.

காவியமும் ஓவியமும் கலந்து எழில் பெறத் தம் அவையிலே
புகழினையும் தமிழ் வளத்தினையும் ஒங்கச் செய்த அவர்களைப்போல...
-நாமும் வாழ்ந்தால்....?

நீணவே இனித்தது; இனிய நினைவின் சிறுதுளி, பிரளை காலத்தில்
பெரு வெள்ளமாகித் தோற்றுவித்த பெரும் ஆழிதான் இந்த 'நந்திக்
கடல்'

இந்நாவலுக்குச் 'சிற்பி' அவர்கள் முன்னுரை தந்துள்ளார்கள்.
அவருக்கு எந்நன்றி. ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் தனக்கென ஒரு
தனியிடத்தைப் பெற்றுள்ளவர் 'சிற்பி' அவர்கள். 'கலைச்செல்வி'
என்ற இலக்கியப் பத்திரிகையை நடாத்தி எழுத்துலகில் ஒரு
பரம்பரையை ஏற்படுத்தியவர்.

இந்நாலே வெளியிடும் யாழ். இலக்கிய வட்டத்திற்கும், அழகுற
அச்சிட்டுதலியை ஆசீர்வாதம் அச்சகத்தினருக்கும் என் இதய டூர்வ
மான நன்றிகள் என்றுமுடையது.

2/1, முதலாம் ஒழுங்கை,
பிறவுண் வீதி,
நீராவியடி,
யாழ்ப்பாணம்.

அன்புடன்,
'செங்கை ஆழியான்'

24-4-69

விழிவூர் ஏது திட்ட சிழு குட்டை மாயுமிகு விழிவூர்
வெள்ளீக்கலை நூல் அங்கு ஒரு மாணிக்கான பூரிய மாணிக்கான
நூல்லூர் பாடும் நீண்டுகூடிய நூல்லூர் ; நூல்லூர் விழிவூர்
கூடிய கூடிய நூல்லூர் அங்கூரை கூடிய நூல்லூர் என்று
நூல்லூர் நூல்லூர் நூல்லூர் நூல்லூர் நூல்லூர் நூல்லூர்
நூல்லூர் நூல்லூர் நூல்லூர் நூல்லூர் நூல்லூர் நூல்லூர்
பதிப்புரை

நம்மை நாம் அறிந்து கெர்ன்ளாவும் நமது இனத்தின் பாரம்
பரிய பெருமைகளையும் உண்மைகளையும் அறிவதற்கு வசதிபளிப்பவை
சரித்திர ஏடுகள். இச் சரித்திர ஏடுகள் சம்பவங்களை ஒரே நிலையில்
இழுங்காக நாம் புரிந்துகொள்ள வாய்ப்பு அளிக்கின்றன எனக்
கொள்ளமுடியாது. ஒரு சில சம்பவங்கள் இழுங்கு வாரியாகப் பின்
னைப்பட்டிருப்பினும் பல வரலாறுகள் தெட்டந் தெட்டமாக ஏடுக
ளில் சிதறுண்டு கிடப்பதைக் காணுகின்றோம். இதனை இழுங்கு
படுத்தி பலரும் படிக்கக் கூடிய வகையில் கற்பனையும் இலக்கிய
நயமும் செறிய தருகின்ற கடமை ஒரு நாவலாசிரியனுக்கு உரிய
தாகும்.

அந்தக் கடமையை எந்தளவுக்கு நூலாசிரியர் மேற் கொண்டுள்
ளார் என்பதனை வாசகர்களே புரிந்து கொள்ளீர்கள். சங்கிலியன்
யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் மிக முக்கியமான ஒரு கால கட்டத்தில்
வாழ்ந்தவொரு மன்னன். போர்த்துக்கேய ஏகாதிபத்தியம் நம்மை
அடிமைப்படுத்திய வரலாறு சங்கிலிய மன்னனது வரலாறேடு பின்
னிக் கிடக்கின்றது. இன்று வாழ்கின்ற நாம். நமது முன்னவர் வர
ஸாற்றை முறையாக அறிய வேண்டுவது கடமையாகும் இதனை மன
தில் வைத்துக்கொண்டு ஆசிரியர் சரித்திர நாவலுக்குரிய பண்போடு
படைத்திருக்கிறோர்.

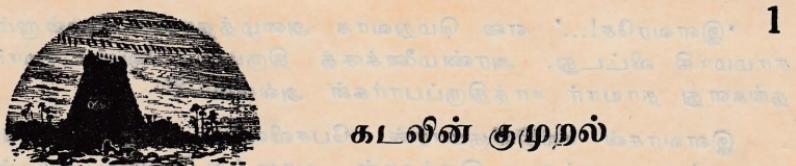
இந் நூலாசிரியர் செங்கை ஆழியான (க. குணராஜா) யாழ்.
இலக்கிய வட்டத்தின் செயலாளருள் ஒருவர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழை
கச்சிறப்புப் பட்டதாரியாகிய இவர், சிறு கதைகள், நாவல்கள், குட
டிக்கதைகள் ஆகியவற்றைப் படைத்து ஈழத்தில் பிரபலம் பெற்றவர்
களுள் ஒருவராக விளங்குகின்றார்.

இவரது சுருட்டுக் கைத்தொழில் என்ற கட்டுரை நூல், ஏற்கனவே
வெளிவந்துள்ளது ‘நந்திக்கடல்’ என்ற இந் நூலை யாழ். இலக்கிய வட்
த்தின் பதினேராவது வெளியீடாக வெளியிடுவதில் நாம் பெருமை
யடைகின்றோம்.

யாழ். இலக்கிய வட்டம்,
மாநகர மண்டபம்,
யாழ்ப்பாணம்

யாழ்வாணன்
இணைச் செயலாளர்

குளிக்கங்கள் வீச்சுத் தொலைப்படம், நீண்ட மாற்றமுடை கூடியது. மீதுவும் குழலியில்தான் சீர்தாந் சுதா அரைப் பஞ்சாபி குதோலைஸில்கு கால்மத்தைப்படம் கூறப்படுகிற ஸ்ரீகிருஷ்ண, கால வீதி குகூரியில்தான் வாழும் மக்கள் தாங்கள் நூலைகிடைக்கின்றன. சிறுதான் கூடுமிகிழுக்கி கூந்துபடிக்கிற குதோலைஸ்தாந்தானாக இருக்கிற குதோலைஸ்

கடலின் குழறல்

மார்கழி மாதத்துக் குளிர்தேயா நள்ளிரவு. பெண்ணைத் துறை அமைதியின் மடியில் ஆழ்ந்து கிடந்தது. மார்கழி மாதத் திற்கேயுரிப் குளிரோடு, கடற்காற்றின் கரை தழுவும் வெறியும் இணைந்து உயிரின் ஒவ்வொரு அலைவையும் நடுங்க வைத்தன. கடற்கரையின் ஒருத்தில் பரவலாக வளர்ந்திருந்த தென்னை மரங்கள், ஓலைகளை நிலமகளை நோக்கி வளைத்துக் கூம்பி நின்றன.

மூன்றும் சாமத்து வெள்ளியொன்றும் கிழை வானில் ஒளிரத் தொடங்கியது. தூரத்தே பசிகிடவா நரி ஒன்றின் ஒலம் ஒரு கணம் எழுந்து பின் மடிந்தது

இக் கடற்கரை வெண்பரப்பில் அரண்மனைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற சிந்தனையே இல்லாதவன் போல் சங்கிலி குமாரன் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான். அவன் அயலேசற்று விலகி தன் முழங்கால்களைக் கட்டி அணைத்தபடி, இயற்கையின் எழிற் கோலங்களில் மனதைப் பறிகொடுத்தவன்போல் கனகராயன் இருந்தான். இருவரிடையேயும் நீண்ட மௌனம் நிலவியது.

காலம் கழிந்து கெண்ணிருப்பதைச் சிறிதும் இலட்சியம் செய்யாது, அலைக் கரங்களிலுள் தனது பாதங்களைக் கழுவ விட்டு விட்டு, இடையிடையே நீண்ட பெருமூச்சுக்களை விட்டபடி அமர்ந்திருந்த சங்கிலிகமாரன் சிறிது நிமிர்ந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தான்.

முழு நிலவை எழினியாகக்கார்முகில் கூட்டம் ஒன்று மறைத்திருந்தது. மெதுமெதுவாக முகில் விலக, தன்மதிக் கதிர்கள் கடல் மகளை ஆரத்தழுவின. ஆண்மை கலந்த, இளமை ததும் பும் சங்கிலிகுமாரனின் முகத்தில் தவிர்க்க முடியாத ஓர் ஏக்கத் தின் சாயல் படர்ந்திருந்தது.

கடவில் ஆரவார ஒலி, கடற்கரைத் தென்னை மரங்களில் துயிலும் பறை கள் தூக்கக் கலைப்பினால் இறகுகளை அடித்த ஒசை, தென்னைகள் இரண்டில் கட்டப்பட்டிருந்த இவ்விருவரது குதிரைகள் கணைத்த சக்தம், இவை எதுவும் சங்கிலியின் துநிலையில் சலவத்தை ஏற்படுத்தத் தவறிவிட்டன. ஆனால், கனகராயன் விழித்துக் கொண்டான்.

‘இளவரசே!...’ என மெதுவாக அழைத்தான். ‘மூன்றும் சாமமாகி விட்டது. அரண்மனைக்குத் திரும்ப வேண்டாமா? தங்களது தாயார் காத்திருப்பார்கள் அல்லவா?’

இளவரசன் சங்கிலிகுமாரன் பேசவில்லை. வெண்மணலில் ஆகாயத்தை அளந்தபடி இருந்தான். வானத்து இலட்சப் பூக்கள் அவனுடன் என்ன பேசினவோ?

கனகராயனுக்கு இப்போதுதான் குளிர் உறைக்கத் தொடங்கியது.

‘இளவரசே, எழுந்திருங்கள் நேரமாகி விட்டது!’

நிந்தனையினின்றும் விடுபட்ட சங்கிலிகுமாரன் நிமிர்ந்தமர்ந்தான்.

‘நேரமாகிவிட்டால் என்ன, கனகராயா? இன்னும் சிறிது நேரம் இருப்போமே?’

சங்கிலியினது மன நிலையைக் கனகராயன் நன்கு புரிந்து கொண்டான். இளவரசனது மனம் குழந்தீப்போய் இருக்கிறது என்பதை நன்குணர்ந்ததினால், அவனது மனதை வேறு வழியில் திருப்ப என்னினால்.

‘இளவரசே, கடலைப் பார்த்தீர்களா?’

‘எதைக் கூறுகிறேய், கனகராயா?’

‘கடல் பொங்கி ஆரவாரிப்பதை!’

சங்கிலிகுமாரன் மெதுவாக நகைத்தான். மென்றைக்கப்பின் ஒலி கனகராயனுக்கும் கொட்டது. அவன் தலை திருப்பி இளவரசனைப் பார்த்தான்.

‘ஹமினுமியாகக் கடல் குழறுகிறது, கனகராயா! வாதிப்ப தில் ஒன்றும் அதிசயமில்லையே?...’ என்றால்;

‘இயற்கையின் வழக்கமது...’

‘வழக்கமென்று ஒன்றில்லை .. ஒன்றில் ஏற்படுகின்ற பிளைப் புத்தான் அது’

‘இரண்டில் ஒன்றுதான் கனகராயா!’

கனகராயன் விண்ணிலே கணகளைப் பதித்தான். கண்சிமிடும் தாரங்கப் பெண்களிடையே ஒரு எரிவெள்ளி கோடுகிழித்துப் பாய்ந்தது.

‘பிரபு கடல் சந்திரனைக்கண்டு ஆரவாரிக்கவில்லையே?’ என்று பழைய பேச்சிற்கே திரும்பினான். கனகராயன்.

‘பின்?’

‘யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னன் பரராச்சேகரரின் கடைசி மெந்தன் சங்கிலிகுமாரன் இன்று இக் கடற் கரையில் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனை வரவேற்பதில் மகிழ்கின்றேயும் எனக் கடல் ஆரவாரிக்கின்றது, இளவரசே!...’

சங்கிலி கலகலவென நல்கத்தான்; தூரத்தே தென்னை மரங்களில் பினைத்திருந்த குதிரைகளும் உடல் சிலிர்த்துக் கணித்தல்.

‘கனகராயா, உனது கற்பனை அற்புதம்..! நீ கவிஞர் அரசு கேசரியின் கூட்டாளியாக வேண்டியவன். வேலோடும் வாளோடும் பேசும் ஒரு கையாலாகா இளவரசனுக்குத் தோழுஞ்சிவிட்டாய். என்னைக் கண்டா கடல் ஆரவாரிக்கின்றது? உண்மைதான், கனகராயா என்னைக் கண்டுதான் ஆரவாரிக்கின்றது. எதற்குத் தெரியுமா?’

கனகராயன், சங்கிலிகுமாரனின் ஆஸ்ராக் குரல் கேட்டு வெலவெலவத்துப் போனான். மனதிலே கலக்கம் தத்திட்டது.

‘எதற்கு, இளவரசே?..’

சங்கிலி தொடர்வான்.

‘எதற்கு என்று அறிய ஆசைப்படுகின்றாயா, கனகராயா? யாழ்ப்பாண அரசின் இன்றைய இழி நிலையைக் கண்டு. கைகொட்டி எக்களிக்கின்றது. கையாலாகாத இளவரசன் ஒருவன் கடற்கரை மணலிலே மனக்கோட்டைட்டோக் கட்டி வீணே காலத் தைக் கழிக்கின்றானே என என்னைக் கேவி செய்கின்றது. வான்ததை நோக்கி எழும் அலைக்கரங்கள் ஒவ்வொன்றும் என்னைப் பார்த்து எள்ளி நல்கயாடுகின்றன, கனகராயா?’

கனகராயன் எழுந்து நின்றுன்; குழறவோடு இளவரசனும் எழுந்தான்.

‘தவறுதலாகக் கூறிவிட்டேனே, இளவரசே?’

இளவரசன் கணநேரம் குழறும் கடலைக் கணகளால் அனந்தான்.

“இல்லை, கனகராயா! என் னிதயத்திலே இரவுபகலாகக் கொழுந்து விட்டெட்டியும் நெருப்பை இக்கடலின் ஆரவாரம் நெய்யாகித் தூண்டுகிறது! கேள், கனகராயா ஈழத்தின் வடகோடியிலுள்ள இந்தச் சின்னஞ்சிறு யாழ்ப்பாணத்தை என் தந்தை பரராசுகேரர் ஆள்கின்றார்! தெற்கே வன்னியர்கள்... அதற்கும்பொல் சிங்கள மன்னர்... நமக்குப் பல வழிகளில் துன்பம் விளைவித்து வருகின்றார்கள். சிற்றரசர்களாக இருந்த வன்னியர்கள்- அடங்கியிருந்த வன்னியர்கள்- இன்று இந்த அரசை அழித்துவிடச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கின்றார்கள். யாழ்ப்பாணக் கரையோரத் தீவுகளுக்கு வந்து, மாடுகளைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு சென்று உழுவுக்கும் இறைச்சிக்கும் விலை கூறுகின்றார்கள். இவர்களது ஒயாத தொல்லை மட்டுமா? மூன்று பக்கமும் கடல்... அக் கடல்களிலே தங்கள் கப்பல்களைக் கொண்டு திரிந்து வருகின்றார்கள் போர்த்துக்கேயெப் பறங்கிகள். இன்று தென்னிலங்கையில் பெரும்பகுதி யில் இவர்களது ஆதிக்கம் கொடி கட்டிப் பறக்கிறது! அவர்கள் என்று யாழ்ப்பாணத்தின் மீது தமது பூஜைக்கணக்களைத் திருப்புவார்களோ நாமறியோம்! வன்னியர்களை அடக்கவேண்டும் என்றே, படைப்பலத்தை அதிகரிக்க வேண்டும் என்றே சிறிதும் கவலை கொள்ளாது, நமது தலைநகராம் நல் ஹார் அரண்மனையில் அமைதியாக வாழ்கிறார், என் தந்தை. வன்னியர்களின் வஞ்சகக் கணகளும் பறங்கி விளை பூஜைக் கணகளும் யாழ்ப்பாண அரசை நோக்கி விழித்துக்கொண்டிருப்பதை உணராது அரண்மனைப் பூந்தோட்டங்களில் தனது காதல் மனைவிகளோடு உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எனது முத்த சகோதரர் வீரபண்டாரம்! இவை ஒன்றிலுமே மனை செல்லாததுபோல தனது வைத்திய விற்பனைத்தைக் காட்டும் பொருட்டு நாட்டிற்கு நாடு சென்றுவந்து கொண்டிருக்கிறார் எனது இளைய அண்ணர் பரநிருபசிங்கன்! யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பகைவர்களில்லாத ஓர் உன்னத அரசாக்கவேண்டும், எனது முன்னேர் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் விளங்கியது போன்ற உன்னத நிலையில் விளங்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஆசைக்கனவுகளை மனதிலே தேக்கிக் குழுறிக் கொண்டிருக்கின்றேன், நான்!”

கடல் அலைகளின் ஆரவாரத்தோடு போட்டிபோடுவது போன்று ஆவேசமாகத் தனது மனவுளைச்சலைக் கொட்டிய சங்கிலி, குனிந்து வலக்கை நிறைய மணலை அள்ளி, உயர்த்தினான்.

“கனகராயா, உன்முன் இதை நான் கூறுகின்றேன்.. என்னைக் கேலி செய்யும் இக்கடல் ராணி முன் கூறுகிறேன். என் முன்

நேர் சிங்கை ஆரிய மன்னர் மீது ஆணை..... நல்லைக்கந்தன் மேல் ஆட்டை..... இம்மண்ணை என்னுயிர் உள்ளவரை பிறர்க்கரம் போக விடேன்...”

கனகராயன் எதுவுமே பேசத் திறனற்று ஊமையாக நின்றான். தூரத்தே சட்டநாதர் கோவில் காண்டாமணி, அர்த்தசாமப் பூசையை நினைவுபடுத்த ஒலித்த மென்றூலி காற்றில் கலந்து வந்தது.

“இளவரசே நேரமாகி விட்டதுபுறப்படுவோமா?”

சங்கிலிகுமாரன் குதிரைகளை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். கனகராயன் பின் தொடர்ந்தான்.

“கண்டி மன்னன் விக்கிரமபாகுவின் வெண்டு கோருக்கிணங்கி, கண்டிராணி நோய்தீர்க்கச் சென்ற என் இளையதமையான் பரநிருபசிங்கர் இன்னுந் திரும்பி வரவில்லை...போய் மூன்று திங்கள் கழிந்து விட்டன...” எனச் சம்பந்தமில்லாது கூறிக்கொண்டே, குதிரையில்தாவி ஏறினான், சங்கிலி.

இருவரும் கடற்கரைச் சாலையைக் கடந்து, வடக்கே திரும்பி நல்லாரை நோக்கிப் புரவிகளைத் தட்டிவிட்டனர். குதிரைகளின் குளம்பொலி நாதலயத்தோடு எழு, அவை பாய்ந்து விரைந்தன. சிறிது தூரம்தான் சென்றிருப்பார்கள்.

“இளவரசே, தூரத்தில் பல குதிரைகளில் விரைந்து வரும் ஒசை கேட்கின்றது...”

உண்மைதான். அவன் கூறியதுபோல வீதியைத் தூசிகளாக கியபடி கடக்கவெனப் பல குதிரைகள் நாலுகால் பாய்ச்சலில், இவ்விருவரும் ந்து கொண்டிருந்த வீதியின் எதிரே வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தன.

‘யாரோ ஒருவன் வெகுவேகமாக ஒரு குதிரையில் முன்னே பாய்ந்து வருகின்றான்! பின்னே பலர் அவனைத் தூரத்தி வருகின்றனர் போலிருக்கிறது.!’

அரசுகேசரி மண்டபம்

பெண்ணைத்துறைக் கடற்கரை மணவில் தன் நண்பனேடு பலவாறு சிந்தித்தபடி சங்கிலிகுமாரன் அமர்ந்திருந்த அதே வேலோயில், நல்லார் அரண்மனையை அடுத்துக் காணப்பட்ட

யமுனை ஏரியின் கரையில் அமைந்திருந்த அரகேசரி மண்டபத்தின் தூணைன்றில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தார், பரராச செகரர். அவர் காலடியில், மண்டபத்தின் கீழ்ப் படியில் பட்டத்துராணி இராஜலக்குமி தேவியார் அமர்ந்திருந்தார்.

இராஜலக்குமி தேவியார் மன்னரின் மூத்த மனைவி. பரராசசேகரரின் இரண்டாவது பத்தினியாக பாண்டிமதுவன் மரபினைச் சேர்ந்த வள்ளியம்மைதேவியார் இருந்தார். மன்னரின் இன்னொரு காதல் மனைவியாக மங்கத்தம்மாள் என்பவள் இருந்தாள். இம்மூவர் மூலமாகப் பரராசசேகரர் பெரும் மக்கட்செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தார்.

நிர்ச்சலனமான யமுனை ஏரியின் அடி அந்தத்தில், தன் பிம்பத்தைக்காட்டி ஒளிர்ந்தநிலவின் அழகை மன்னர் கண்ணிமைக்காது பார்த்தார். சிறிது நேர அமைதியின் பின் அரசியை அழைத்தார்,

“தேவி!” வயோதிபத்தின் காரணமாக இவரது குரவில் நடுக்கம் காணப்பட்டபோதிலும் அவர் அழைத்த அழைப்பில், பணியவைக்கும் கம்பீரம் இருந்தது. மன்னனது முகல் அழைப்பிலேயே விழித்துக் கொண்ட இராஜலக்குமி தேவியார் ஏனென்று கேட்பதுபோல, அரசரை நிமிர்ந்து நோக்கினால்.

“தேவி! இம் மண்டபத்தில் சாய்ந்திருக்கும் எனக்கு இம் மண்டபத்தைக்கட்ட மூலகாரணாக இந்த என் தம்பியின் ஞாபகமே வருகின்றது...” ஏனே பரராசசேகரரின் குரல் கம்மியது “அவன் முன் வந்தவன் சாகாது இருக்கின்றேன்... என்பின் வந்த வன் மறைந்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன்..”

இராஜலக்குமி தேவியார் பேசவில்லை. அதிகம்பேச அவர் விரும்புவதுமில்லை. மன்னர் இம் மண்டபத்தில் வந்து அமர்ந்து இரவு வேளை முழுவதையும் கழித்து விடுவதுமுண்டு. அவரது தம்பி செகராசசேகரனின் நினைவினால் பரராசசேகரர் நித்திரையின்றித் துடித்த இருவகள் எத்தனை? தன் தமையன் மீது உயிரையே செகராசசேகரன் வைத்திருந்தான்.

கல்வித் துறையெல்லாம் கடைபோகக் கற்ற பண்டிதன் அவன். யாழிப்பாண அரசின் ஊர்கள் தோறும் கல்வி பயிற்றும் நிலையங்களை அமைத்துச் சிறுவர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தது மட்டு மன்றி, சோழ பாண்டி தொண்டை மண்டலங்களில் இருந்தும் புலவர்களை வரவழைத்து, ஈழநாட்டிலுள்ள புலவர்களோடு நல்லாரில் முதன் முதல் துமிழ்ச்சங்கம் ஒன்றை அமைத்தவன், செகராசசேகரனுவான்.

“தேவி, அன்றைய தினம் எனக்கு நன்கு நினைவு இருக்கிறது! தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றை நல்லூரில் நிறுவவேண்டுமென என்னிடம் எவ்வாறு உற்சாகமாகப் பேசினான்...” பரராசசேகரர் பழைய நினைவுகளில் திளைக்கத் தொடங்கினார். பழைய சம்பவங்களைக் கூறத் தொடங்கினார் என்றால், இலேசில் முடிக்க மாட்டார் என்பதனை இராஜலக்குமிதே யார் உணர்ந்தவராகலின், ‘‘பழைய நினைவுகளை ஏன் கிளருகிறீர்கள் ..?’’ எனக்கு குறுக்கிட்டார்.

‘‘பழைய நினைவுகளா? இறந்த காலச் சம்பவங்கள் மன திற்கு எவ்வளவு ஆறுதல் தருகின்றன. நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகள் சிலவேளை தாங்கமுடியாதனவாக அமைந்து விடலாம்... கடந்த நினைவுகள் அப்படியல்லவே? நினைத்து நினைத்துத் தனும்பாகி விட்டவை.....! தேவி தமிழ்ச்சங்கத்தை அமைக்க நான் உத்தரவு கொடுத்தேன். அப்போது அவன் முகம் எப்படி மலர்ந்தது? அவன் முகமெல்லாம் சிரித்தது..! சில ஆண்டுகளுள் தமிழ்ச் சங்கத்தில் எத்தனையோ நூல்கள் அரங்கேற்றப்பட்டன... தேவி! இதை நீ மறந்திருக்கமாட்டாய். காளி தாசரின் இரகு வம்சத்தை, காளிதாசரின் மூலநூலான் கீர்த்திப் பிரகாசம் மழுங்குமாறு பொருளாழமூம், சொல்வனப்பும், கற்பனைத் திறனும் மிக்குப் பொழிய தமிழாக்கி, நல்லூர்த் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றுவித்தானே, என் தம்பி? அந்த ஒரு காவியத்தைத் தமிழாக்குவதற்காக எத்தனை அறிஞர்களை நாடி நாடி ஏமாந்தான். கடைசியில்...’’ பரராசசேகரர் சிறிது அமைதியானார். இராஜலக்குமி தேவியாரின் நினைவுத்திரையில் பழைய சம்பவங்கள் மின்னின.

காளிதாசரின் இரகுவம்சத்தைத் தமிழிலே மொழி பெயர்த்து, அதனது பெருமையை விளங்கச் செய்யவேண்டுமெனச் செகராசசேகரன் இளமையிலிருந்தே எண்ணி வந்தான். அதற்கேற்ற ஆற்றல் தன்னிடம் இருந்தும், தன்னிலும் சிறப்பாக ஆக்கும் கவிஞரை நாடி அலைந்தான். கடைசியில் அந்த ஒருவன் அரண்மனைக்குள்ளேயே இருந்தான்.

மன்னரின் இரண்டாவது மனைவி வள்ளியம்மை தேவிக்குப் பரரநிருபசிங்கன் என்பவன் மைந்தனுகவும், வடிவமைய எஃபவள் மகளாகவும் இருந்தனர். இவ்வடிவமையைத் தன் மனைவியாக்கிக் கொண்டவனை அரசுகேசரி எனபவன் சிறந்த பண்டிதனும், வடமொழி விற்பன்னனுமாவான்.

ஒருநாள் அரசுகேசரி செகராசசேகரனிடம் வந்தான்.

‘‘மாமா! நீங்கள் ஒரு முக்கிய விஷயமாக அலைந்து வருவதாக அறிகின்றேன் ..’’

செகராச்சேகரன் அரசுகேசரியை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

‘கேசரி, நீ எதைக் கூறுகிறோம்?’

‘காளிதாசரின் இரகுவம்சத்தை ..’ அவன் வாக்கியத்தை முடிக்கவில்லை, விருட்டென்று எழுந்த செகராச்சேகரன் அரசுகேசரியின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு ஆவல் பொங்க வினவினான்:

‘அதற்கேற்ற கவிஞரைக் கண்டுபிடித்து விட்டாயா?’

‘கண்டுபிடித்துவிட்டேன்... ஆனால், ஒரு நிபந்தனை?’

‘என்ன நிபந்தனை கேசரி? இதற்காக எதையும் நான் செய்யச் சித்தமாக இருக்கின்றேன்...’

‘மாமா, அக்கவிஞர் யார் என்றாலுட அறிய முயலாமல், அக்கவிஞர்தான் நிபந்தனைக்கு உடன்படுகிறீர்களே...?’

‘உன்மைதான், கேசரி! அக்கவிஞர் யார் என நான் நியலாமா?...’

அரசுகேசரி சிறிது நேரம் மெளனமாக நின்றான். பின் செகராச்சேகரனை நிமிர்ந்து நோக்கிவிட்டுச் சிறிது சிந்திப்பவன் போலத் தலை குனிந்தான்.

‘யார் எனக்குறில் ஆச்சரியப் படமாட்டார்களே?’

யார் என அரசுகேசரி கூறியபோது, உன்மையில் செகராச்சேகரன் ஆச்சரியப்பட்டான். தன்னால் இரகுவமிசத்தைத் தமிழாக்க முடியும் என்று அரசுகேசரி மார்த்தடிக் கூறினான்.

கவிஞரின் தன்னம்பிக்கை வென்றது.

தூணிலே சாய்ந்தமர்ந்திருந்த பரராச்சேகரர் நிமிர்ந்த மர்ந்து, மதியைக் கார்மேகம் எழினியாக மறைப்பதைக் கண்கொட்டாது பார்த்தபடி பேசினார்:

‘தேவி! தன்னால் முடியும் என அரசுகேசரி கூறியபோது, ‘அதற்குரிய உன் நிபந்தனை என்ன’ என்று கேட்டான், என் தம்பி!...’

‘அதிகம் பேசாதீர்கள் சுவாமி! உங்கள் உடம்பிற்கு ஆகாது அமைதியாக இருங்கள்’ என இராஜலக்குமி தேவியார் கூறுக்கிட்டும் கேளாது, மன்னர் தொடர்ந்தார்.

‘அரசுகேசரி கேட்டது, நிபந்தனையன்று... ஒரு வேண்டுகோள். இந்த யமுனை ஏரிக்கரையில் தனிமையான இடத்தில் ஒரு மண்டபம் அமைத்துத் தரும்படியும், தான் அதிலிருந்து ஒரு

திங்களுள் இரகுவம்சத்தை தமிழாக்கித் தருவசாகவும் கேட்டுக் கொண்டான். அரசுகேசரிக்காக, இல்லை, தமிழிற்காக இம் மண்டபத்தை அமைத்துக் கொடுத்ததோடு, இதற்கு அரசுகேசரி மண்டபம் எனவும் பெயரிட்டான், என் தம்பி!"

விருத்தப்பாவினால் அரசுகேசரியினால் திறம்படத் தமிழாக கப்பட்ட இரகுவம்சம் நல்லூர்த் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற றப்பட்டதோடு அமையாது, திருவாரூர்த் தமிழ்ச்சங்கத்திலும் அரங்கேற்றப்பட்டு கற்றவர்களால் போற்றப்பட்டதையும் என்னிய மன்னரின் கண்கள் யமுனை ஏரியாகின. மெலிந்த கையினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அரசியைப் பார்த்து நெடுஞ்சூ எறிந்தார். அவரது மனதை ஆற்றுவதற்காக, ராணி முயன்றார்:

"உங்கள் தம்பி செகராசுகேரர் மறைந்தாலும், அவர் நினைவு என்றும் மறைந்துவிடாது அவரால் இயற்றப்பட்ட நூல் கள் அழியாதவை ..."

செகராசுகேரன் கல்வி கேள்விகளில் மட்டுமல்ல, சோதி டத்திலும் வைத்தியத்திலும் சிறந்த அறிவு பெற்றவன். தனது தமையனுரைக் கொண்டு ஊர்கள் தோறும் வைத்திய நிலையங்களை அமைத்தான். தமையன் மீது கொண்ட அன்பிற்காக 'பரராசு சேகரம்' எனும் வைத்திய நூலை இயற்றித் தமையனுக்குக் காணிக்கையாக்கினான்.

பரராசுகேரர் தூண்பபற்றியபடி மெதுவாக எழுந்து நின்றார். இராஜலக்குமி தேவியாரும் எழுந்து கொண்டார்.

பந்தத்துடன் ஒரு காவலாளி வெகுவேகமாக ஒடிவந்தான். அவன் உடல் பதறியது!

"அரசே...!"

"என்ன...?"

'பட்டத்து இளவரசர்...'

'வீரபண்டாரத்துக்கு என்ன?' இராஜலக்குமி தேவியார் பதற்றத்தோடு கேட்டார்.

"எப்படிச் சொல்வேன் தாயே?..."

காவலாளன் தொடர்ந்து கூறியதைக் கேட்ட அரசியின் உடல், 'வெடவெடவென்' நடுங்கியது.

'ஐயோ, பண்டாரம்!'

திக்பிரமை பிடித்தவர் போலான பரராசுகேரர் மறு படியும் தூணேடு சாய்ந்து இருந்துவிட்டார். ஆனால், இராஜலக்குமி தேவியார் செய்தி கேட்டதுதான் தாமதம், நிலை தளர்ந்து, யமுனை ஏரிப் படிக்கட்டுகளில் உருண்டு கொண்டிருந்தார்.

நிர்ச்சலனமான நீரில் பிம்பம்காட்டி அழகெறித்த நிலவு துண்டம் துண்டமாகியது.

முன்றும் சாமம் கழிந்து கொண்டிருந்த வேளை. உடலை ஊடுருவிப் பார்க்கக்கூடிய குளிர். உச்சி நிலவு கண்ணத்திற்குச் சாய்ந்தான்.

'டக். டக்...' என்ற தாளஸயத்தோடு விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த அந்த இரு புரவிகளும், தூரத்தில், எதிரே வீதி யைத் துகளாக்கியபடி சூருவளியெனப் பாய்ந்து வந்த குதிரை களின் வெறிவேகம் கண்டு சுற்று உடலைச் சிலிர்ததுக் கணித்தன.

கனகராயன் கூறியபடி ஒரு புரவியைச் சில புரவிகள் விரட்டிக்கொண்டு வருவதைக் கண்ட சங்கிலிகுமாரன் மனதிலே சில ஜீயப்பாடுகள் எழுந்தன. 'விடியற்காலை வேளையில் அரண்மனைப் பக்கமிருந்து இத்தனை குதிரைகள் ஏன் ஓடிவரவேண்டும்? அரண்மனையில் ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்துவிட்டதோ?'

'கனகராயா, குதிரையை வேகமாகத் தட்டிவிடு!' எனக் கட்டளையிட்ட இளவரசன் திவாளத்தைத் தளரவிட்டு, வயிற்றில் கால்களினால் சிறு தட்டுப்போடவே, அந்த உயர்ந்த சாதிக் குதிரை பியந்துக்கொண்டுமுன்னே பாய்ந்தது.

வீதியின் இரு மருங்குகளிலும் வாளையாலை வளர்ந்திருந்த மரங்களின் இடையே நிலவுக்கதிர்கள் தலை காட்டிக் கொண்டிருந்தன. எதிரே பாய்ந்து வரும் குதிரைகளை நோக்கி வெகு வேகமாகத் தன் குதிரையைச் செலுத்தய சங்கிலிகுமாரன், தூரத் தப்படும் புரவியில் வருபவன் யாரென்று அறிய ஆவல் கொண்டான்.

சங்கிலியின் குதிரையும் எதிரே வந்த குதிரைகளும் நெருங்கி விட்டன. ஒன்றையொன்று மோதிக்கொள்ளக் கூடிய அருகில் வந்தபோது, சங்கிலிகுமாரன் தனது குதிரையை மின்னலென இடப்புறமாகத் திருப்பி, தூரத்தப்பட்டு ஓடிவந்த குதிரையின் கடிவாளத்தை எட்டிப் பிடிக்கவே, பிடித்த வேகத்தில் இரு குதிரைகளும் இரண்டு கால்களில் மேலெழுந்தன.

தீமெரன இந்நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டதாலும், எதிர்பாராத தாலும், தூரத்தப்பட்ட குதிரையில் இருந்தவன் இழுபட்ட வேகந் தாங்காது பின்னால் தூக்கி எறியப்பட்டு, தூரத்தி வந்த குதிரைகளின் முன்னேலேயேவிழுந்தான்.

மறுகணம் 'வீல்' லென்ற அலற ஸ் எழுந்தது.

விழுந்தவன் உடல் குதிரையொன்றினால் மிதிக்கப்பட்டதால் வீதியின் புழுதி இரத்தச்சேருகியது. இவ்வளவும் ஒரு கணப் பொழுதில் நடந்தேறிவிட்டன.

அடுத்துச் செயல்கள் விறுவிறைன நடந்தன. நிலவின் மங்கிய ஒளியிலே சங்கிலிகுமாரனது முகம் ஒரளவு தெரிந்தது. படபடவென எல்லாரும் குதிரைகளினின்றும் கீழே குதித்தனர்.

'இளவரசே, நீங்களா?' எனத் தூரத்தி வந்தவர்களில் தலை வன் போலக் காணப்பட்டவன், சங்கிலிகுமாரன் முன்னே

விரைந்து வந்தான். ஆஜானு பாகுவான் உடலோடும், முறுக்கையோடும், பின்குடுமிலைவத்து தலையோடும், பெருவீரன் போலக் காணப்பட்ட ஒருவன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்ட சங்கிலி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“தளபதி, சம்பகமாதாக்கரே, நீரா ..?”

யாழ்ப்பாண அரசில் மன்னனுக்கு அடித்ததாக மிக வலிமை பெற்றவனுக இருப்பவன் சேனைப்பதியாவான் இவனுடைய மேற்பார்வையின் கீழேயே போர் வீரர்கள் இருந்தது மட்டுமன்றி, யாழ்ப்பாணக் கோட்டையின் காவற்பொறுப்பும் இவனிடமே இருந்தது. ஊர்கள்தோறும் நிறுவப்பட்டிருந்த காவற்படை களின் பொறுப்பும், ஒவ்வொருதிசையிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்த படைத்தளங்களின் பொறுப்பும், சேனைதிபதியின் கைகளிலேயே இருந்தன.

பரராச்சேகரர் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டபோது சேநைதி பதியாக இருந்தவர், சம்பகமாதாக்கராவார். வடதிசைக் காவலன் காங்கேயனின் மரபில் வந்தவர். இவர் இயல்பாக வீரனுக்குரிய இயல்புகளைக் கொண்டிருந்ததில் வியப்பில்லை.

அத்தகைய வீரரைத்தான் சங்கிலிகுமரன் கண்டபோது, “தளபதி சம்பகமாதாக்கரே, நீரா?” என மரியாதையோடு அழைத்ததற்கும் காரணமுண்டு சம்பகமாதாக்கர் பரராச்சேகரரின் வயதினை ஒத்தவராதலை சங்கிலி அவரைத் தந்தைபோல மதித்ததுமன்றி, தந்தைக்கேற்ற மரியாதையும் செலுத்தினான்; சம்பகமாதாக்கரின் வீரத்தையும் நன்கறிவான். ஒரு வகையில் சங்கிலிகுமாரனின் படைக்கலப் பயிற்சியின் குறுபாகவும் சம்பகமாதாக்கர் இருந்துள்ளார்.

சங்கிலியினது குரலைக்கேட்ட வீரர்கள் அரச மரியாதையாக வணக்கம் தெரிவித்ததோடு, அவனேடு ஏதோ பேச விரும்புவார்கள் போலத் துடிப்போடு நின்றார்கள். ஆனால் சம்பகமாதாக்கர் மேலுள்ள பயத்தாலும், மரியாதையினாலும் பேசாது நின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் குதிரையின் காலடியில் அகப்பட்டுக் கிடந்த வளைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, ‘பிரடு! கொலையாளி இறந்து விட்டான்’ எனக் கத்தினான்.

‘கொலையாளியா, யாரைக் கொன்றுன்?’ சங்கிலியும், கனகராயனும் திடுக்கிட்டுப் போய் வினவினர்: ‘சம்பகமாதாக்கரே, நடந்ததென்ன?’

சிறிது முன்னே நடந்துவந்த சம்பகமாதாக்கர், சங்கிலி குமாரனின் கைகளைத் தனது வலிமை சார்ந்த, வைரம் போன்ற கரங்களாற் பற்றினார். பற்றிய சேநைதிபதியின் கரங்கள் நடுங்கின.

‘மாதாக்கரே என் பேசாது இருக்கிறீர்கள் உங்கள் மௌனம் என்னைப் பயமுறுத்துகின்றது...’

‘கொலையாளிதான், இளவரசே! அதோ குதிரையின் காலடிச் சேற்றில் நகங்கிக்கிட்டுகின்றனே ஆவன் கொலையாளி தான்...’ சம்பகமாதாக்கர் வேதனையோடு பேசினார்.

வீதியோர மரக்கிளை ஒன்றில், மரநாயின் கோரப்பிடிக்குள் அகப்பட்ட அப்பாவில் பறவையொன்று, மரனை ஒலமிட்டது, அச்சுழிநிலையைப் பயங்கரமாக்கியது.

‘யாரைக் கொன்றுன்?’

‘உங்கள் மூத்த தமையனர்...’

‘யார் பரநிருப சிங்கரையா...? அவர் கண்டியில்லவா? ..’

‘இல்லை.. பட்டத்திளவரசர் வீரபண்டாரத்தை ..’

‘ஜேயோ..!’ என வீரிட்டான் சங்கிலி. நிலைதளர்ந்து போய் தன்முகத்தைக் கைகளினால் மூடிக்கொண்டு குழந்தையாகி விம்மி விம்மி அழுதான். கனகராயனின் கணகரும் கலங்கின.

‘‘இளவரசே! ’’ எனத் துயரோடு விளித்த அவன், அருகே வந்து, உரிமையோடு சங்கிலி குமாரனை அணித்துக் கொண்டான்; இளவரசனின் கதறல் நிற்கவில்லை.

‘ஜேயோ, இச்செய்தியை என் தந்தை அறிந்தால் எப்படிப் பதறுவார்? என் பெரியதாயின் பெற்றவயிறு இதனை எப்படித் தாங்கும்? ஜேயோ, பெரியம்மா மூத்த மகன் சிங்கபாகுவை நஞ் சூட்டி வன்னியர்கள் கொன்றபோது எனக்குக் கொள்ளி வைக்க வீரபண்டாரம் இருக்கின்றனனே என மனம் தேறினீர்களே? இப்போது இருவரையும் இழந்து எவ்வாறு தவிக்கிறீர்களோ..?’’

அழுது பிரலாபித்த சங்கிலி தீட்டரென வெறிகொண்டவனைப் போலக் கொலையாளி கிடந்த இடத்திற்கு ஒடி, அவனைத் தன்காலினால் முரட்டுத்தனமாக, நிலவிற்காகப் புரட்டினன்.

‘‘இவன் யார்? வன்னியரின் ஆளோ?...’’ எனத் தனக்குள் முனு முனுத்துக் கொண்டபோதிலும், சேனதிபதியும் மற்றவர்களும் அதனைக் கேட்கவே செய்தனர்.

‘மாதாக்கரே! இவனை உயிரோடு பிடித்திருக்க வேண்டும்...’’

‘அதை விரும்பியே நானும் இவனைத் தூரத்தி வந்தேன். உயிரோடு பிடிக்க நான் விரும்பியிராவிடில் தூரத்தில் இருந்தே வேல் ஏறிந்து பின்மாக்கி இருப்பேன்... ஆனால்...’’

சம்பகமாதார்கள் தொடர்ந்து பேசாது சற்று அமைதியானார். கணநேர அமைதியின் கழிவில் அவர் கூறுவார்:

‘இளவரசே, நீங்கள் முன்னே அரண்மனைக்குப் போங்கள். நாம் இவனேடு பின்னால் வருகின்றேயும் ..’’

சங்கிலிகுமாரன். கனகராயனைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டுத் தன் குதிரையில் தாவி ஏறியபோது, அவன் உதடுகளிடையே மந்தகாசமான ஒரு புன்னகை மலர்ந்ததை இருட்டானதால் ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை.

அரண்மனைக்குத் திரும்பிய சங்கிலிகுமாரன் தனது தமையாரான வீரபண்டாரத்தின் உயிரற்ற உடலை மட்டும் காண வில்லை. பெரியதாயாரும், யாழ்ப்பான இராச்சியத்தின் பட்டத்து ராணியும், சோழன் புத்திரியும், பரராசகேகரரின் மூத்த மனைவியுமான இராஜ்ஞக்குமி தேவியாரின், யழுனை ஏரியில் மூழ்கியதால் உயிர் பிரிந்த உடலையும் கண்டான்.

அன்று அடிவானில் தூமகேது உதயமானான்.

வாய்மை நாக்டிப் பியா சுலக்கிய தீவிலி காங்குகிக்குடி நோ மாரை
மாடு பட்டினாலூ நிரத்தைக் கீரிவிடப் பியாக்குக்குடி ராப்பு
காங்கு காப்பு பான்குமி பரிதாலியு முபாக்கூது
க்குபுட கீரிக்குடியு ஸ்ரூப்பிய சிரெங்களிய முத ஸ்ரூப்பிய
கீரிக்குடு கூது

சுலக்கு கீதை பயப்பட காங்கு யென்ற கீரிக்கூது பய
முத கஞ்சிக்குடு காப்பு வைக்குமு கீரிக்குடிக்காடு காங்குப்புக்கு
காங்குப்புக்கு பான்குமி பான்குமி முத கீதை பயப்பட ஸ்ரூ
புக்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு
காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு

க்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு
காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு காங்குக்கு

மருத்து மரமலை வணம்

நல்லூர் அரண்மனையின் முன் வாயிலோடு, வடக்கு நோக்கிச்
செல்கின்ற அரசப் பெருவீதி, கள்ளியங்காடு எனும் இடத்தைக்
கடந்து வடக்கே செல்கின்றது. கள்ளியங்காட்டிற்கும் அரண்மனைக்கும்
இடையில், அரசப் பெருவீதியை அடுத்துக் காணப்பட்ட மாளிகை
களின் செல்வப் பெருக்கில் இருந்து அவை அரசு குடும்பத்தினருக்கும்,
மந்திரிகளுக்கும் சொந்தமானவை என்பதனை உணரலாம். விலையுயர்ந்த
பளிங்குகளைச் சுவர்களில் பதித்தும், மேன் மாடங்களோடும் எழிலுற
அம்மாளிகைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வெண் சுதையினால் பால் தோய
நிழற்றியிருந்தமை, பார்ப்போர் கண்களை ஒரு கணம் கவரும் தன்
மையனவாய் இருந்தன.

புரவியொன்றின் வாளிப்பான முதுகுக்கன அளவில், வளைவின்றி,
ஒவ்வொரு மாளிகைகளையும் சுற்றிச் கட்டப்பட்டிருந்த மதிற் சுவர்கள்,
ஒன்றரை ஆள் உயரத்தில் உயர்ந்து நின்ற போதிலும் மாளிகை
களின் எழிற் கோலத்தை மட்டுப்படுத்தும் திறன்றிருந்தன.

இம் மாளிகைகள் யாவும் செல்வத்தின் செழிப்பையும், அழகின்
ஒளிர்ப்பையும் ஒருங்கே பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்த வேளை, அவற்
றில் ஒரு மாளிகை மட்டும், பெரிய ஒரு மலர் வனத்தின் மத்தியில்
யாவற்றினின்றும் விலகி அமைந்திருப்பது போன்று காட்சி தந்தது.
பல ஆண்டுகள் வெண்க்கதை காணுததால் அம் மாளிகைச் சுவர்கள்

ஒரளவு ஒளி இழந்திருந்தன. வெளி மதில்கள் பாசி படர்ந்து கருமை போர் த்திருந்ததோடு, பட்சிகளின் எச்சத்தால் மஹீவிட்ட இளம் அரசகளையும் தம்மிடையே வேர்விட விட்டிருந்தன.

எனினும் அம் மாளிகையின் கம்பீரமும், முதிர்ச்சியின் அழகும் குண றிவிடவில்லை.

அம் மாளிகையின் உரிமையாளரான அப்பா முதலி என்பார், யாழிப்பாண இராச்சியத்தின் முதன்மை வாய்ந்த மந்திரிகளுள் ஒரு வர். அப்பா முதலி ஒரு தொண்டை மண்டலப் பிரபுா தலால், மிகுந்த செல்வாக்குடையவர். முதன் மந்திரி அடியார்க்கு நல்லாருக்கு அடுத்து மிகுந்த அதிகாரமுடையவராக விளங்கிறார்.

அப்பா முதலியின் மாளிகையின் பின்புற எல்லையிலிருந்து, ஏறத் தாழ முப்பது பரப்பில் அமைந்திருந்தது மருத்து மாய்கள் வனம்.

மன்னர் பரராசசேகரின் தம்பியான செகராசசேகரரின் வைத்திய அறிவு நிரம்பப் பெற்றவன். மன்னரைக் கொண்டு யாழிப்பாண அரசின் கிராமங்கள் தோறும் வைத்தியசாலைகளை அமைத்திருந்ததோடு அவ வைத்தியசாலைகளுக்கு வேண்டும் மருந்துகள், மூலிகைகள் எல்லா வற்றையும் அரண்மனையில் இருந்தே காலந்தோறும் அனுப்பி வந்தான். வைத்தியத்துறுத் தேவையான மூலிகைகளை வளர்த்துப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு அரும்பாடுபட்டு, இமயத்தில் இருந்தும் அநேக மூலிகைகளை வரவழைத்து, பெரியதோரு தோட்டத்தை நிறுவினான். அத்தோட்டமே முதலியின் மாளிகையை அடுத்துக் காணப்பட்ட மருத்து மாமலைவனமாகும்.

செகராசசேகரன் இறந்தபின், இத்தோட்டம் ஒரளவு சீர்குலைந்த போதிலும், சங்கிலிகுமாரனின் தமையனர் பரநிருபசிங்கலூல் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. பரநிருபசிங்கனது வைத்தியத் தொழிலில்த இத்தோட்டம் மிகவும் உதவியாக இருந்தது. இதனை மருந்து மூலிகைகள் வளர்க்கப்படும் வனம் என்பதிலும், ஒரு அழகிய ஒரு பூந்தோட்டம் எனலாம்.

மருத்து மாமலை வனத்தில் வீசிய ஆரோக்கியமான காற்றைச் சுவாசித்தபடி. பெரிய ஓர் ஒதுமரத்தின் அடியில், தன் கை வீரல் ல் நிலத்தில் கோலங்கள் இட்டபடி, அங்குமிங்கும் ஆவ லோடு கணக்கௌச் சுழல விட விட்டு, அமர்ந்திருந்த சங்கிலிகுமாரன் அடிக்கடி அப்பா முசலியின் மாளிகையைக் கவனித்தபடி, எதையோ எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

நல்லூர் கந்தனையத்தின் சாமப் பூசை மணி ஒலி க்கு ஒலியடங்கிப் பல நாழிகைகள் கழிந்ததோடு, சட்டநாதர் கோயிலோச் சாத்திப் பூட்டிக் கொண்டு குருக்கள் வீடு செல்வதையும் சங்கிலிகும் ரஸ் கவனித்ததால், அவனது மனம் அலைபாய்ந்ததோடு, ஏக்கத்தின் பிடியினுள்

ஞம் ஆழ்ந்தது மருத்து மாமலை வனத்தைப் பாதுகாக்கும் தோட்டக் காரர்களும் தங்களது இல்லங்களுக்கு ஏகி விட்டனர். காத்திருந்து காத்திருந்த அலுவு பற்பட்டதால், ‘போவோம், அவள் இனி எங்கே வரப்போகிறோன்’ என எண்ணி, அடக்கமுடியாததுத் திரத்தோடு எழுந்த சங்கிலி அப்பாமுதலியின் மாளிகைப் பின் கதவை மெதுவாகத் திறந்து விட்டுவிட்டு, கோபமாக நடந்து தான் நின்ற ஓதிமரத்தை நாடி ஒர் உருவம் வருவதை நிலவொளியிற் கண்டான்.

இடை மெலிந்து, உடுக்காக மேலும் கீழும் அகன்று நெளிவற, தன்னை நாடி விரைந்து வந்த உருவத் த நோக்கி, காலடி பெயர்த்த அவன், ஆவலோடும் ஓரளவு போய்க் கோபத்தோடும் கேட்பான்;

‘உதயவல்லி! உனக்காக எவ்வளவு நேரந்தான் காத்திருப்பது?...’

நிலவிலிருந்து இறங்கி வந்த மோகினியென, அப்பா முதலியின் திருமகள் உதயவல்லி நின்றதோடு, வாய்திறந்து பேசவுன் செய்தாள்:

‘வெகு நேரப் காத்திருந்து விட்டார்களா?’

பனிச்சையாக் கட்டிய அவளது குழல் கற்றறியிலிருந்து வெளிப் பட்டுச் சிலிமபி நின்ற மயிர்க்கீற்றை, தன் நிலவில் தோய்ந்த குளிர் தென்றல் வருடில்ல அவள், ஒருபுறம் இடை சாய்த்து, கண்சிமிட்டி, மழலை மொழிந்தாள். அவளின் மயக்கந்தரும் அழைக அள்ளிப் பருகிய சங்கிலிகுமாரன் மெதுவாக அவள் கரங்களைப் பற்றினான். தன் ஜெண்று குளிர்ந்த அவள் கரங்கள் தாமரை மொக்குகளாக அவள் கைகளுள் சிறைப்பட்டன. வலிமையும், முரட்டுத் தன்மையும் வாய்ந்த அவள் கைகளினிடையே அழகும் மென்மையும் வாய்ந்த அவளது கரங்கள் துவன்டன.

‘எங்கே உதயம் மட்டும் காக்க வைத்துவிடுவாயோ எனப் பயந்து விட்டேன்’ என்றால் இளவரசன்.

இதைக்கேட்ட உதயவல்லி யமுனை ஏரிபோன்ற கண்களால் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு பொற்காககள் குலுங்கியது போன்று, ‘கலகல’வென நகைத்தாள்.

தேனினைப் பழிக்குர் பேச்கம், இன்பம் தரும் ஸ்பரிசமும், மின்னலை நிகர்த்து நகைப்பு சங்கிலிகுமாரனை சுயமிழக்க வைக்கப் போதுமானவையாக இருந்தன. மெதுவாக அவள் இடைப்பரப்பில் தன் கரத்தைப் படரவிட்ட அவன், அவளை இழுத்துத் தன்னருகில் இருத்திக் கொண்டதோடு, கண் முகத்திலே அவள் காதோரச் சிலிர் மயிர்கள் வருட்டத் தக்கவாறு குளிந்து கேட்பான்:

‘உதயவல்லி, இவ்வளவு நேரமேன்?’

‘நானென்ன செய்வதாம். மாளிகையில் எல்லோரும் தூயில் கொள்ளாதிருந்தனர். காக்க வைத்ததற்குக் கோபமா? மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.’

“நீயல்லவா உதயா, என்னை மன்னிக்க வேண்டும் ?”

உதயவல்லி அவனை நோக்கித் திரும்பினால்.

“நான் உங்களை மன்னிப்பதா ? ஓர் அடிமை தலைவரை எப்படிச் சுவாமி மன்னிக்க முடியும் ?”

“உதயவல்லி, உன் பேச்சும் உன்னைப்போலவே அழகாக இருக்கின்றது. உதயா, கடந்த ஒரு திங்களாக உன்னைச் சந்திக்க வராது காத்திருக்க வைத்து விட்டேன்னல்லவா ?”

“காலமெல்லாம் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கத் தயாராக இருக்கும் நான் ஒரு திங்கள் பொறுத்திருக்க மாட்டேனா? நாடே சோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது நான் மட்டும் ஆண்தமாக இருக்க முடியுமா ?”

சங்கிலிகுமாரன் சிறிது மெளனமானான். அவன் உள்ளத்தில் சோகத்தின் தீகொழுந்துவிட்டெரியவே செய்தது. அவன் இதய அரங்கிலே சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் ஓராயிரம் நிகழ்ச்சிகள் சில கணப்பொழுதுள் தோன்றி மறைந்தன.

பட்டத்து இளவரசன் வீரபண்டாரமும், இராஜலக்குமிதேவியாரும் மறைந்து ஒரு திங்கள் சழிந்தும் நாட்டில் பழைய மகிழ்ச்சி நிலவில்லை. நாடே துக்கம் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தது. அரண்மனையில் கடந்த திங்களிலிருந்து ஒரே சோக அமைதி நிலவி வந்ததோடு, அரண்மனையிலுள்ளோர் கடமைக்காக இயங்கினரேயன்றி, அவர்களுடைய மனதில் எள்ளளவும் மகிழ்ச்சி இல்லை. தனயனையும் மனைவியையும் ஒரே சமயத்தில் இழுத பெருந்துயரால் பரராசசேகரர் நடைப்பினமாகக் காணப்பட்டார். அவருடைய இரண்டாவது மனைவியும், பரநிருபசிங்கனின் தாயாருமான வள்ளியம்மை தேவியார் அரசருடன் என்றும் காணப்பட்டார். கண்டி அரசியில் நோய் தீர்க்கச் சென்ற பரநிருபசிங்கன் இன்னுந் திரும்பி வராமையினால், அவனை அழைத்து வரத் தூது காக்கை அனுப்பி வைத்திருந்தார் முதன் மந்திரி அடியார்க்கு நல்லார்.

சங்கிலிகுமாரன் மனதை வேறெதிலோ செலுத்திவிட்டு, அமைதி யாக எதுவும் பேசாது இருப்பதைக் கண்ட உதயவல்லி, அவன் தோளைப்பற்றி, ‘பிரபு’ என அழைத்தாள்; ‘உங்கள் மனம் நோகும் படி நான் ஏதாவது தவறாகக் கூறி விட்டேனா?’

சங்கிலிகுமாரன் நீண்ட பெருமூச்சொன்றினை விட்டபடி, அவருக்காகத் திரும்பினால்:

“அப்படி எதுவுமில்லை, உதயவல்லி! என் பெரிய தாயாரையும் அண்ணரையும் நினைத்துக் கொண்டேன்.”

“இனி நடக்க வேண்டியவற்றைக் கவனிக்காது இறந்தவர்களைப் பற்றி என்னுடையில் என்ன பயன், சுவர்மி ?”

“உண்மைதான்...”

இருவரும் நீண்ட நேரம் கண்களிமைக்காது ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி இருந்தனர். அவள் இடையில் படர்ந்த அவன் கரம் செய்த குறும்பால் அவள் சிவிர்த்தாள்.

‘பொல்லாத பிள்ளை.. இந்தக் கையைக் கட்டித்தான் வைக்க வேண்டும்.’ என்று கூறியபடி அவன் கரத்தைப் பற்றித் தன் மடிமீது வைத்து, விரல்களோடு விளையாடினான்.

“கட்டித்தான் வையேன், உதயா ?”

“காலம் வரட்டுமே...”

“காலம் வந்தால் கட்டுபவன் நான்ஸ்லவா ?”

“கட்டுவது நீங்கள்தான். எங்கஞக்குக் கட்டும்போது உங்களையே நீங்கள் கட்டிக் கொள்கிறீர்கள்.....”

உதயவல்லி மீண்டும் சிரித்தாள்.

இரலின் அமைதியைக் குலைப்பது போல, மருத்து மாடலை வனத் தின் தென் மேற்கு மூலையில் நாய் ஒன்று நிலவைப் பார்த்துப் பெருங்குரலில் ஊளையிட்டது. நிலவைச் சுற்றிப் படர்ந்திருந்தது பரிவட்டம்.

உதயவல்லி அவனுடை நெருக்கமாக இலைந்தாள். “பிரபு” என்று அழைத்த அவள் குரலில் மெல்லியதொரு நடுக்கம் இழையோடியது.

“என்ன உதயவல்லி ?”

“அரசு குடும்பத்தாரை எண்ணிப் பார்க்க எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது..... உங்களை நான் இழந்து விடுவேனே எனப் பயமாக வும் இருக்கின்றது.....”

உதயவல்லயின் கரங்களில் இருந்து தன் கையை விடுவித்து, அவளது மதி முசுக்கை நிபிரித்தியவன், அவள் கண்களில் முத்துக்கள் பனித்திருப்பதைக் கண்டான்.

“உதயா, இது என்ன ? ஏன் கண் கலங்குகின்றாய் ? அரசு குடும்பத்தாரை எண்ணி நீயேன் கண் கலங்க வேண்டும் ?” என ஆதரவோடு கேட்டான்.

“பிரபு யாழிப்பானை அரசு குடும்பத்தாருக்கு மாருத சாபக்கேடு போலிருக்கிறது அடுத்து மன்னராகப் போகின்ற இளவரசர்கள் கயவர்களால் கொல்லப்படுகின்றார்கள்... அல்லது இளமையிலேயே இறந்து விடுகின்றார்கள்.....”

“நீ எடுக் கூறுகிறாய் என்பது எனக்குப் புரிகிறது, உதயவல்லி ! என் சிறிய தந்தை செகராச்சேகரர் மருத்து மாமலை வனத்திலே நாகந் தீண்டி இறந்தார். என் மூத்த சோதரர் சிங்கபாகு வன்னியர்களால் நஞ்சுட்டிக் கொல்லப்பட்டார்.! கடந்த திங்களில் பட்டத்துஇளவைல் வீரபன்டாரம் கொல்லப்பட்டார். தான் பெற்ற இருசெல்வங்களையும். இழந்ததால் யழைன ஏரியில் மூழ்கி உயிர் துறந்தார் என் பெரிய அண்ணை”

சங்கிலிகுமாரன் அமைதியாகப் பேசிய போதிலும், அவனது குரலில் தொனித்த ஆவேசவுணர்வினை அவள் உணர்ந்தாள்.

“வன்னியர்களா பட்டத்து இளவரசர்களைக் கொண்டுர்கள்? ...”

“நாடே முடிவு செய்க முமிலிது, உதயா? அடுத்த பட்டத்தினை ரசர் என் அண்ணர் பரநிருபசிங்கர். அவருக்கும் ஏதாவது நடந்து விடுமோ என அஞ்சகின்றன் ...”

உதயவல்லி தன் அகற்ற விழிளால் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்;

‘எனன் உதயா, அதிசயமாகப் பார்க்கிறோய்?’ எவ அவன் வினாவினால்

“பிரபு, ஒளி வீசும் உங்கள் கண்களை என்றும் பார்த்தபடி இருக்கவே நன் அவாவுகின்றேன்! ஆதலால்...”

“ஆதலால்...?”

“கலனமரக இருங்கள்.. நீங்களும் இளவரசர் தானே..?” என்ற உதயவல்லியின் கண்ணத்தை கிளியவன் கலகலவை நகைத்தான்

“இதைக் கூறத்தாடு. இவ்வளவு பீடிகை போட்டாய்...?” என்று கேட்டதோடு. தன் கைகளிடையே அவளது முக்க கமலத்தை ஏந்தி, “உதயா, என்று உண்ணே முதன் முதல் கண்டேலே அன்றே என்னை இழந்துவிட்டேன்” என்றான.

“பழையக்கைத்...”

“இனிக்கின்றதே, உதயா?”

அவனுமார்பிலே ஆசையோடு முகம்புதைத்து உதயவல்லி, “பிரபு” என பன்று முனுத்தான்.

காலம் நில்லாது கரைந்தது.

மீண்டும் பழைய நாயின ஊளை எழுந்தது.

சுயநீணவு பெற்ற உதயவல்லி, “நேரமாகி விட்டது, பிரபு!” என எழுந்தவள் விக்கித்து நின்றறைக் கண்ட சங்கிலிகமாரன் அவள் பார்த்த திசையை நோக்கினான். தூரக்கில் ஆஜானுபாகுவான நெடிய ஒர் உருவும் தாங்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கி வேகமாக வருவதைக் கண்டான்.

வந்தவன், கனகராயன்.

ரழரதிபன்

அரண்மனை மீண்டும் ஒரு தடவை சோகத்துள் ஆழந்தது அச் சோகத்தினாலே மெல்லிய இழையாக மகிழ்ச்சியும் இருக்கவே செய்க்கு. கண்டி அரசியின் நோய் தீர்த்துவிட்டு பரநிருபசிங்கர் நாடு கிழம்பியுள்ளார். பரநிருபசிங்கரின் வருடை அரண்மனையிலுள்ளோரின் இதயங்களில் கடந்த திங்கள் நிகழ்ச்சிகளை மீட்டு விட்டது.

மஸ்னர் பரராசேகரர் மெந்தனை எதிர் கொண்டார்; கூடவே வள்ளியம்மை தேவியார், சங்கிலிகமாரனின் தாயார் மங்கத்தம்மாள் தங்கை பரவை ஆகியோரும் எதிர் கொண்டனர்.

தந்தையைக் கண்ணுற்ற பரநிருபசிங்கரின் விழிகள் நீரால் கோய்ந்தன; மன்னரின் கணகளும் நீரைப் பொழிந்தன. சில நாழிகைப் பொழுது அரண்மனையே மௌனமாகக் கண்ணீர் விட்டது.

கனகராயன் தொடர்வான்:

‘பின் தந்தையைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு சிறு குழந்தையைப் போல பரநிருபசிங்கர் அழுதார்...! அடுத்து அவர் கணகள் தண்ணேச் சுற்றி நின்றவர்களைத் துயரத்தோடு நோக்கிச் சமுன்றன. அவர் தேடிய ஒரு உருவத்தை அங்கு காணவில்லை.....’

“நான் எங்கே என்று உடனே கேட்டாரா?” எனச் சங்கிலிகுமாரன் குறுக்கிட்டான்.

‘ஆமாம்...’

‘அதற்குக் கிடைத்த பதில்...?’

‘வெளியிற் சென்றுள்ளதாக உங்கள் தாயார் கூறினார். அதற்குள் உங்கள் தங்கையார் பரவை...’

‘என்ன சொன்னான்...?’

‘அண்ணே, அவர் மருத்து மாமலை வனத்திற்குச் சென்றுள்ளார்’ எனக் கூறிவிட்டு உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டார். உடனே நான் புரிந்து கொண்டேன் நீங்கள் இங்கு வந்த காரணத்தை...’

‘பரவைக்கு எப்படித் தெரியும், நான் இங்கு வந்தது...?’

சங்கிலிகுமாரன் குரலிலே வியப்புத் தோன்றக் கனகராயனைக் கேட்டான்.

‘வந்தது மட்டுமல்ல, இளவரசே! வருவதுந் தெரியும்? என்னத் திற்காக வருகிறீர்கள் என்றுந் தெரியும்!’ என உதயவல்லி குறுக்கிட்டாள்.

சங்கிலிகுமாரன் உதயவல்லியை நோக்கித் திரும்பினான். அவள் நிலத்தைப் பெருவிரலால் கீறியபடி, கண்ணங்கள் குழிவிழுச் சிறு நகை புரிந்தாள்.

‘அடிகள்ளி, உன் தோழி பரவையிடம் எல்லாவற்றையும் கூறி விட்டாயா? அதுதானே பார்த்தேன. பரவை பல தடவைகள் ‘மருத்து மாமலை வனத்திற்குச் செல்லவில்லையா. அண்ணே’ என்று கேட்டதன் காரணத்தை! பரவை அரண்மனை முழுவதும் இந்தக் கதையைக் கொட்டியிருப்பானே... அது சரி, இன்று உண்ணேச் சந்திக்கும்படி நீ ஓலை அனுப்பியது கூடப் பரவைக்குத் தெரியுமா?’ என இளவரசன் கேட்டதற்கு, வெட்கத்தோடு தலையசைத்த அப்பா முதலி மகள் பாரவையை வேறெங்கொ நிலைக்க வைத்தாள்.

பரிவட்டம் படர்ந்த தேயாமதியோன் தன் பரிவட்ட பரப்பை விரிவாக்கி, அப்பிரிவட்டத்துள் சில தாரகைப் பெண்களையும் உட்படுத் திக் கெண்டு, உறக்கமற்ற மனிதர்கள் தண்ணைப் பர்த்துக் கொண்டு இருப்பதைக் கவனியாது கொஞ்சமகிழ்ந்தான்.

‘இளவரசே, நேரமாகிறது புறப்படுவோமா?’ என கனகராயன் அழைக்கவே, உதயவல்லியும் நேரக்கழிவை உணர்ந்து கொண்டாள்.

“நேரமாகிவிட்டது, பிரடு! நானும் வருகின்றேன்” என்று பறப்பட்டவள், சிறிதுரம் சென்று பின் திரும்பி வந்து. “இளவரசே, ஒரு விடயம்!” என்றார்கள்.

“அப்படியானால் நான் வெளியே சென்று இருக்கின்றேனே...” என்று கூறத் தொடங்கிய கணகராயனை இடையில் மறித்தான், சங்கிலி.

“ஏன் அவசரப்படுகிறும்...?”

“இல்லை. தேவியார் தங்களோடு தனிமையில் ஏதோ பேச விரும்புகிறார் போலிருக்கிறது...” என்ற கணகராயன் மருத்து மாமலை வனத்து வாயிலை நோக்கி நடந்தான்.

“என்ன விடயம். உதயா?”

“வந்து...”

“வந்து தான் சொல்லேன்?”

“நானை காலை நான் அரண்மனைக்கு வருவேன்...”

“நீயா, ஏன்?”

“பரவையைச் சந்திக்க. அப்போது தாங்களும் அரண்மனையில் இருக்கவேண்டும்... இருப்பீர்களா?”

“தேவியாரின் கட்டளைக்கு மாறுண்டா?” என்று கூறிய சங்கிலி குமாரன் அவளின் மாம்பழக் கண்ணத்தை பலமாகக் கிள்ளவே, அவள் ‘ஆ’ என்று நெளிந்தாள். அடுத்து நிகழ்ந்த கண நிகழ்ச்சியை வெட்கம் கெட்ட நிலவோன், தாரகைப் பெண்களைக் கொஞ்ச மறந்து, கண்ணிமைக்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஊரே அமைதியாகத் துயிலிலாழ்ந்து கிடந்த அந்த நிசி வேளையில், அரசப் பெருவிதியின் அருகுகளில் வளர்ந்து வாளை அளாவி, பந்தர்கள் போலக் குளிர்மையை வீதிக்கு அளித்துக்கொண்டிருந்த நிழல் மரங்களில் உறங்கும் புள்ளினங்கள் கூட அமைதியாகத் துயின் றன். அவந்றினது தூக்கத்தைக் கலைக்க விரும்பாதவர்களைப் போல அரண்மனையை நோக்கித் தங்களதுகுதிரைகளை மென்றடைபயில் விட்டு விட்டு அவற்றின் மேல் அமர்ந்து சங்கிலிகுமாரனும் கணகராயனும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சற்றுநேர அமைதியின் பின் கணகராயன் சங்கிலி குமாரனை விளித்தான்.

“இளவரசே, நீங்கள் இப்போது ‘ஏழூதிபர் பரநிருபசிங்கவைத்திய ராசேந்திரரை’ உடனடியாகச் சந்திக்கா போகிறீர்களா?”

ஏதோ சிந்தனையில் சற்று நேரம் தினைத்தபடி வந்த இளவரசன், நண்பனின் பேச்சால் சிந்தனை கலைந்து திரும்பினான்.

“என்ன, கணகராயா, அதிசயமாக இருக்கிறதே! நீ ஒரு பெயரைக் கூறுகிறேயே? யார் அந்த வைத்திய ராசேந்திரர்...?”

(தொடரும்)

பரநிருபசிங்கருக்கு ஏழுரதிபன் எனவும், ஏழுராசன் எனவும் ஒரு பட்டப் பெயர் இருந்தது. பரராசுகோரர் சிங்கபாகு நஞ்சுட்டிக் கொலை செய்யப்பட்ட பின், வீரபண்டாரத்திற்குப் பட்டத்திளவரசர் பட்டம் வழங்கியபோது, பரநிருபசிங்கனுக்கு மருத்து காமலை வனம் இருந்த கள்ளியங்காடு, சண்டிருப்பாய், அராவி, அச்சுவேலி, உடுப்பிட்டி, கச்சாய், மல்லாகம் எனும் ஏழு ஊர்களையும் தாமிரசாசனங்கள் செய்து கொடுத்தோடு, அவ்வேறுமிருதிப்பாகப் பரநிருபசிங்கரை நியமித்தார். அன்றிலிருந்து பரநிருபசிங்கர் 'ஏழுரதிபன்' எனக் கெளரவிக்கப்பட்டு வருவதைச் சங்கிலிகுமாரன் அறிவானுதலால், 'ஏழுரதிபர் பரநிருப சிங்கர்' எனக் கணகராயன் கூறியிருந்தால் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கமாட்டான். ஆனால், 'ஏழுரதிபர் பரநிருபசிங்க வைத்திய ராசேந்திரர்' எனக் கூறியது அவனுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்ததால், "யார் அந்த வைத்திய ராசேந்திரர்?" எனக் கேட்டான்.

கணகராயன் நகைத்தது, சங்கிலிக்குக் கேட்டவில்லை.

"யாராலும் தீர்க்க முடியாதிருந்த கண்டி ராணியின் நோயைத் தீர்த்துக் குணப்படுத்தியமைக்காகக் கண்டி மன்னர் விக்கிரமபாகு, யாணகளையும், இரத்தினச் சிவிகைகளையும், பொன்னையும் கொடுத்த தோடு, அரச்சபையிலே வைத்து, 'வைத்திய ராசேந்திரர்' எனவும் பட்டமளித்துக் கெளரவித்தாராம்..."

"இராசேந்திரர் என்பது.....?"

"ஆமாம், நீங்கள் நினைப்பது போலவேதான்! சோழ மன்னர் களிலே கீர்த்தியும் வலியும் படைத்தவன் இராஜராஜ சோழனின் மைந்தன் இராஜேந்திர சோழனவான்... அவன் சாம்ராச்சியம் கடல் கடந்து விரிந்தது! மன்னர்களையெல்லாம் வென்று - பொரு விற்லோகை இருந்தவன் இராசேந்திரன்! அது போல வைத்தியர்களை எல்லாம் வென்று பெரு வைத்தியராக இருப்பவர் பரநிருபசிங்கர்..."

"அதனால், வைத்தியராசேந்திரர் எனக் கெளரவிக்கப்பட்டாரோ?"

குதிரைகள் இரண்டும் அரண்மனை வாயிலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன.

"கணகராயா!" என மெல்ல அழைத்த சங்கிலிகுமாரன், "நீ ஒரு தவறு செய்து விட்டாய்?" என்றான்.

"என்ன, கூறுகிறீர்கள்?" என்று பதறிப்போன கணகராயன் கலக்கத்தோடு கேட்டான்.

"ஏழுரதிபர் என்று சொன்னுயல்லவா?"

"ஆமாம், அதிலென்ன தவறு"

"தவறுதான்! யாழ்ப்பாண அரசின் அடுத்த மன்னரை - பட்டத்திளவரசரை-நீ ஏழுரதிபர் எனக் கூறலாமா? 'பட்டத்திளவரசர் பரநிருபசிங்க வைத்திய ராசேந்திரர்' என்று கூறியிருக்க வேண்டும்..."'

பரநிருபசிங்கருக்குக் கண்டி மன்னால் அளிக்கப்பட்ட பட்டத் தைச் சங்கிலிகுமாரன் விரும்பவில்லை என்பதை அவன் பேச்சில் கலந்துற வாடிய கேலியிலிருந்து புரிந்து கொண்ட கணகராயன், பேசாது மெளன்மானென.

அரண்மனைக்குள் குதிரைகள் நுழைந்த போது, தற்செயலாக வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான், சங்கிலி.

தூமகேதுவின் வால் சற்று நீண்டிருந்தது.

6

காக்கை வண்ணியன்

மன்னரின் மாளிகை அமைதியாக விளங்கியது. புகாரில் தோய்ந்து அமைதியின் ஆழ் மடியில் அரண்மனை உறங்கிக் கிடந்தது. கடந்த திங்களில் நிகழ்ந்து போன சம்பவங்களை எல்லாம் அறவே மறந்து போன துபோல அரண்மனை பழைய கோலம் களையாது நின்றது. சங்கிலிகுமாரன் மன்னரின் மாளிகை வாசலில் நின்றபடி வடக்கே கண்களை மேயவிட்டான். தூரத்தில் நிர்ச்சலனமான நீர்ப்பளிங்காக பரிவட்ட நிலவைப் பிரதிபலித்தபடி யழுனை ஏரி தெரிந்தது.

அரசமாளிகை வாசலில் அவன் ஏறியபோது, வாயிற் காவலர் வணங்கி வழிவிட்டனர். மாளிகையின் உள்ளே அவன் கால்கள் விரைந்தபோது, மனதில் ஒரேயொரு வினா எழுந்து நின்றது:

‘இப்போது சற்று முன்னர்தான் அண்ணர் வந்தார். வந்தவுடன் அப்படி அவசரமாகப் பேசும்படியான விடயமென்ன? தந்தையேன் உடனடியாக அவரை அழைப்பித்தார்?’

மன்னரின் படுக்கை அறையை நோக்கிச் சென்ற சங்கிலி திடுக் கிட்டு நின்றான்.

பரராச்சேகரரின் படுக்கை மண்டபத்தில் இருந்து வள்ளியம்மை தேவியாரின் குரலில் சிறிது கலக்கத்தோடும், பதற்றத்தோடும் அவனது காதுகளில் ‘கணீர்’ என விழுந்தது.

“சங்கிலியா...? என்னால் நம்ப முடியவில்லையே...? இது என்ன வீண்பழி?”

சங்கிலிகுமாரனின் தலைமீது இவ்வார்த்தைகள் பாரிய மலைக் குன்றுகளாக இறங்கின. வார்த்தைகளின் தாக்கத்தால் திக்பிரமை அடைந்தபோன அவன், சிறிது தெளிந்து, மண்டபத் தூண்ணின் பின்னால் மறைந்து நின்று கொண்டான்.

அவர்கள் முன் தான் வெளிப்படுவது நன்றன்று என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். அவர்களது பேச்சின் போக்கே தண்ணப் பற்றியதாக இருக்கும்போது, அவனது வருகை அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக அமையலாம்.

அரசர் பரராச்சேகரர் மலர் மஞ்சத்தில் சாய்ந்திருந்தார்; வள்ளியம்மை தேவியார் மன்னரது காலடியில் அமர்ந்திருந்தார்; அரசரின் மஞ்சத்தை அடுத்துக் காணப்பட்ட ஆசனமொன்றில் பரநிருபசிங்கர் இருந்தார்.

ஏழுரதிபளின் முதுகுப்புறத்தை மட்டுமே சங்கிலிகுமாரனால் கவனிக்க முடிந்தது; அவன் மனதில் காரணமில்லாத, சஞ்சலங்கள் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

“அப்மா! வீண பழிகளைச் சங்கிலிமேல் ஏன் சுமத்த வேண்டும். தம்பிமேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள இத்தப்பானசுருத்துக்கள் பொய்யானவையாக இருக்கவேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்...”

‘பழி, பழி... என்மேல் என்ன பழிகளைக் கண்டார்கள்’ எனக் கேட்கத்துடித்த சங்கிலி குமாரனை, பரராச்சேகரர் தேபசியவை அமைத்து கொள்ளச் செய்தன.

“பரநிருபா, இரு மைந்தர்களையும் உன் பெரிய தாயாரையும் இழந்துவிட்டதால் கணகளை இழந்தவளைப் போலப் பரதவிக்கிண்஠ேன் அமைதியாக இராச்சியத்தைப் பரிபாலிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை சதி, கொலை, சூழ்ச்சி என்பவைற்றினால் மண்ணேடு மண்ணேகி விட்டன...” அரசரின் குரல் கம்மியதையும், கணகளில் இருந்து விழிநீர் சுரந்ததையும், சங்கிலி கணிவத்தான். அவன் கண்களும் கலங்கின.

மன்னார் தொடர்வார்: “பரநிருபா, நடந்தவற்றை விபரமாகக் கூறு!”

சங்கிலிகுமாரன் காதுகளைத் திட்டிக்கொண்டான். பரநிருபசிங்கர் எதுவும் பேசாது மௌனம் சாதிப்பதைக் கண்ட பரராச் சேகரர் திரும்பவும் பேசுவார்:

“பரநிருபா, கண்டியிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த உண்ணை மூல்லைத்தீவில் அரசமரியாதைகளோடு வன்னியர்கள்வரவேற்றருக்கள்...”

‘வன்னியர்களின் தலைவனான காக்கை வன்னியனும் அவன் சுற்றமும் எண்ணையும் என்பரிவாரத்தினரையும் வரவேற்றனர். அவர்களோடு மூல்லைத்தீவு, திருக்கோணமலை, மட்டக்களப்பு வன்னியர்களும் காணப்பட்டனர்... அவர்களுடைய வரவேற்றபை ஏற்க நான் முதலில் பிரியப்படவில்லை. எனினும் விருந்தினைக் காக்கை வன்னியனின் மாளி கைக்குச் சென்றேன்...’

மரலைப் பொழுது பரநிருபசிங்கருக்கு மிகுந்த கசப்பையே தந்தது. காக்கை வண்ணியனின் எழிலார்ந்த மாளிகையின் நிலா முற்றக்கில் நின்று கொண்டு, கிழக்கே அமைதியாக முடங்கிக்கிடந்த குடாக்கடலை நோக்கும்போது அவருக்கு ஏனோ வெறுப்பே மேலோங்கியது சற்று விலகி நின்றிருந்த திடகாத்திரமான ஒரு புருஷன், தொண்டையை மெதுவாகக்கணைத்தான். முறுக்கேறிய துசைநார்கள் அவனுடலின் வளிமையைப் பறைசாற்றின; கருமையான அனுடலில் மதயானையொன்றின் மிடுக்கு இருந்தது.

“இளவரசே...” என அவன் அழைத்தான்.

பரநிருபசிங்கர் அவனை நோக்கித்திரும்பினார்.

“இந்த பூல்லைத்தீவுக் குடாக்கடலைப் பார்த்தீர்களா?”

பரநிருபசிங்கருக்கு எரிச்சலே மூண்டது.

“அதற்கு என்ன, காக்கைவன்னியரே?”

இளவரசரின் குரலில் இழையோடிய பாவத்தைக் காக்கை வண்ணியன் உணர்ந்து கொண்டபோதிலும், முகத்திலோ குரலிலோ மாறுதல் தோன்றுது பேசுவான்:

“இக் கடலுக்கு நந்திக்கடல் என்று பெயர்! நந்தி போன்று மிகவும் அமைதியான கடல்... குழுறலற்ற கடல்... ஆனால், சில காலங்களில் வெறி கொண்டது போல குழுறத் தொடங்கும்... அக் காலங்களில் இம் மாளிகையின் அடித்தளம் வரை கடலைச்சுன் தவழ்வதுண்டு..”

நந்திக்கடலைப் பரநிருபசிங்கர் வெறித்துப் பார்த்தார். காக்கை வண்ணியன் இதனை எதற்காகக் கூறுகின்றான்?

பரநிருபசிங்கர் மெனனமாக இருப்பதைக் கண்ட காக்கை வண்ணியன் தொடர்வான் :

“எங்களது வரவேற்புத் தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா, இளவரசே? சிங்கபாகுவின் மரணத்திற்குப் பிறகு யாழ்ப்பாணவரசு ஏனோ வன்னியர்கள் மீது துவேஷும் பாராட்டுகிறது.....”

“வேறு எப்படி இருக்க முடியும்...? எனது தமையனார்ன் மரணத், திற்குக் காரணமானவர்கள் வண்ணியர்களாக இருக்கும்போது? காக்கை வண்ணியரே, பக்கத்து அரசினை நேசுக்கத் தெரியாத, உங்களது வரவேற்பு எனக்குத் திருப்தியைத் தரும் என எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?...”

காக்கை வண்ணியனின் கண்கள் வேதனையைக் கொட்டுவன் போல மாறியதை பரநிருபர் கவனித்தார்.

“இளவரசே, உங்கள் தமையனார் இருவரும் வன்னியர்களின் சதிக்கே பலியானார்கள் என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி...?”

“நீங்கள் எங்களுக்கு உரிமையான நெடுந்தீவு போன்ற தீவுகளி லுள்ள மாடுகளை இரகசியமாகக் கொள்ளையிட்டார்கள்! எங்களைப் பகைத்துக் கொண்டார்கள்!.....”

“அது உண்மைதான்! அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்கவும் தயாராக இருக்கின்றேன்! அந்த ஒரு அற்பக் காரணத்தைக் கொண்டு எங்களைக் குற்றவாளிகளாக்க முடியுமா?.....”

பரநிருபசிங்கர், காக்கை வன்னியனைப் பார்த்து இகழ்ச்சியாக நகைத்தார்.

“எனது தமையஞர் சிங்கபாகு உணவிலே விஷம் கலக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டார். உணவிலே விஷம் கலந்ததாகத் தண்டிக் கய்ப்பட்டவன், சமையல் ஆளாக இருந்த ஒரு வன்னியன்! அவன் உங்களின் தூண்டுதலினால் அதைசெய்ததாக ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றன இதை விடவா அத்தாட்சி வேண்டும்...?”

“இரண்டாவது இளவரசரின் மரணத்திற்கும் நாங்கள் காரணமா?...”

“முதல்வரைக் கொல்லித்த நீங்கள் அதற்கும் ஏன் காரணமாக இருக்கக் கூடாது?”

வன்னியர் தலைவன் மெளனமானான்; அவன் கண்கள் நந்திக்கடலை வெறிக்கப் பார்த்தன. மீனவர்கள் கடலிற்குச் செல்லப் படகுகளை ஆயக்தப்படுத்துவது நிழலாகத் தெரிந்தது. திரும்பி, ஒரு கண்டப்ரநிருபசிங்கரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்:

“உங்கள் சகோதரர்களின் மரணத்தினால் எங்களுக்கு என்ன பயன், இளவரசே?”

பரராசகேகரன் மைந்தன் பதில் எதுவும் கூறாது வன்னியர் கோனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். காக்கை வன்னியன் தனது விழிகளைத் திருப்பி, நிலாமுற்றத்தில் சிறு நடை பயின்றபடி கூறுவான்:

“உங்கள் சகோதரர்களின் மரணத்தினால் பயணடைந்திருப்பவர்கள் நீங்கள்! அப்பயனை அடைய நீங்களேன் இக்காரியங்களைச் செய்திருக்கக் கூடாது?”

வெறியோடு வீறிட்டார் பரநிருபசிங்கர்:

காக்கைவன்னியரே, என்ன கூறுகிறீர்? மன்னாவுதற்காகநான்னன் கூடப்பிறந்த சகோதரர்களைக் கொண்டிரேனானா? இளவரசனின் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது. காக்கை வன்னியன் விரைந்து வந்து பரநிருபரின் கரங்களைப்பற்றி ஆறுதல் கூறினான்.

“நோய்களைத் தீர்க்கின்ற கை இது. நிச்சயமாக இது கொலை வாள் ஏந்தாது! உங்களை ஒரு போதும் நான் குற்றவாளியாகக் கரு சமாட்டேன்.. அவ்வாரூரியினும் நீதி வழங்குவதற்கு நான் யார்? இளவரசே, இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காகத் தந்தையைக் கொண்டு தமையனையும் கொல்ல முயன்ற காசியப்பன் இங்கேதான் வாழ்ந்திருக்கின்றன! நான் கூறப்போவதை நீங்கள் நம்புவீர்களோ, நம்ப மாட்டார்களோ... எனக்குத் தெரியாது! அரசுக்குரியவர்களைக் கொண்டு

விட்டு இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற உங்கள் அரசில் சிலர் முயல்வதை நான் ரவேன்...”

பரநிருபசிங்கர் குறுக்கிட்டார்.

“உங்கள் மீதுள்ள பழியை மறைக்க வேறு சிலர் மீது பழி சமத்துகிறோ?”

“இல்லை, இளவரசே! உண்மைக் குற்றவாளி யாரோ இருக்க எம் மீது பழி சமத்துவது நீங்கள்தான்!...”

“உண்மைக் குற்றவாளி யார்?...”

“உங்கள் தம்பி...” என்றால், வன்னியர் தலைவன் அமைதியாக.

தூண் மறைவிலிருந்து இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரன் பேய் அறைந்தவன் போலானுன். அவன் உடல் ஆவேசத்தால் நடுங்கியது.

“பரநிருபா, நீ அதை நம்புகிறோ?!” என மன்னர் பரராசுசே கரர் வேதனையோடு கேட்டார்.

“இல்லை ஐயா, என் தம்பியை அவ்வாறெறல்லாம் தவறாக என்ன என்னுல் முடியாது! ஏதேதோ நடக்கக் கூடாததெல்லாம் நடக்கின்றன.”

“உண்மைதான், பரநிருபா! இராச்சியத்தைக் கவரும் நோக்கோடு யாழ்ப்பாணவரசிலேயே யாரோ சதி செய்கின்றார்கள்... பரநிருபா, என் சொல்லைக் கேட்பாயல்லவா?!”

“தந்தையே, இது என்ன பேச்சு! கட்டளையிடுங்கள்..... நிறை வெற்றுகின்றேன்.....”

“பரநிருபா, எனது சமக்கடன்களைச் செய்ய நீயாவது உயிருடன் இருக்கவேண்டும் என விரும்புகின்றேன்... ஆதலால்...”

காதுகளைப் பொத்திக் கொண்ட வள்ளியம்மை தேவியார், “இது என்ன பேச்சு?” என்று பதற, பரநிருபசிங்கர், “என் இவ்வாறெறல்லாம் பேசகிறீர்கள்?!” எனத் தந்தையின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டார்.

மன்னர் நிமிர்ந்தமர்ந்து கொண்டார்; பரநிருபரை அவரது விழிகள் வெகு நேரம் ஏறிட்டு நோக்கின.

‘பரநிருபா...’

“ஐயா, நீங்கள் எதை விரும்பினாலும் தயங்காது கேளுங்கள்..... நான் நிச்சயமாகச் செய்வேன்!”

சங்கிலிகுமாரனுது இதயத்திலே பெருங்கடல்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து பிரளை காலக் குழறலாகக் குழறின; தூணை இறுகப் பற்றியபடி அவன் நின்றான். அவற்றின் இடையே பரராசுசேகரர், பரநிருபசிங்கரிடம் யாசிப் து போலக் கேட்டுக் கொண்டது, அவன் மூளையில் பலமாகச் சென்று உதைத்ததால், ஒரு கணம் கற்கிலை போலுமானுன்.

வாய்மை துக்காக விடப்பட சூதாக யரிதலீடிருக் கொடு
கிட வழுப்பாடுப்பட யரியலீடு, நிதி வழுவாக்குத் தாதுமதன சூதாக
விடவிலி துக்காக மழுவினை ஏற்றுமானாலும்ப்பிரிவை துப்பப்பிரிவை சூதாக
விடவிலி துக்காகவிட குக்குமிழுபிழுமிழு எதிராக்கி சூதாக்கி யாது
மாதிரி கூடு விடுவிடுதூது ஏதும் எடுத்துவிட வழுவினை துக்காக விடவிலி
துப்பப்பிரிவை சூதாகவிட யரிதலீடு கீழே உய்கிட விடுவிடுதூது

அரசமகன் அல்லன்

வைக்கறைப் பொழுதை நோக்கிக் காலம் விரைந்து கொண்டிருந்தது. பின்துதுக்கம் தூங்கவேண்டிய அந்த வேளையில், மன்னரின் மாளிகையில், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும்பணியில் சிலர் தூங்காதிருந்தனர்.

பரராச்சேகரரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சங்கிலிகுமாரன், கற்சிலைபோல நின்றபின் சுய நினைவுபெற ஒரு கணம் பிடித்தது. ‘தந்தை கூறியவை உண்மைதாமா? நான் காவு காணவில்லையே?’ எனத் தன் ணைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

உண்மைதாம் என்பதுபோலப் பரராச்சேகரர் திரும்பவும் பேசினார்: ‘பரநிருபா! ஏன் மௌனம் சாதிக்கின்றாய்? ‘இந்த இராச்சியம் உனக்கு வேண்டாம்’ என நான் கூறியதை நீ விரும்பவில்லையா? பரநிருபா, உண்ணெத் திரும்பவும் கேட்கின்றேன்... நீ உயிரோடு வாழ வேண்டும். எனக்கு ஈமக்கடன்களைச் செய்ய நீ இருக்கவேண்டும். மகனே, இந்நாட்டின் முடி உனக்கு வேண்டாம். உண்ணிடம் இந்தப் பிச்சையை யாசிக்கின்றேன், பரநிருபா!’ அரசரின் குழிவிழுந்த கணகளிலிருந்து ‘பொலபொல’ என மாரிகால வெள்ளமெனக் கண்ணீர் சொரிந்தது. பரநிருபசிங்கர் திகைப்பிலிருந்து விடுபடாது காணப்பட்டது போலவே வள்ளியம்மை தேவியாரும் காணப்பட்டார்.

தந்தையின் வார்த்தைச்சஞ்சுச் சற்றுநேரக் கழிவின் பின் தனயர் பதில் கூறினார்:

‘ஜீயா, ‘உனக்கு இந்த இராச்சியம் வேண்டாம்! யாழ்ப்பாணத் தின் மணிமுடி உனக்குத் தேவையில்லை!’ என நீங்கள் கட்டளையிட டிருந்தாற் கூட மகிழ்வோடு உங்கள் கட்டளையை ஏற்றிருப்பேன்! கட்டளையிட வேண்டிய நீங்கள் என்னைக் கொல்வது போல யாசிப்ப

காகக் கூறுகிறீர்களே? தந்தையே, உங்கள் கட்டளை எனக்கு நன்மை பயக்கக் கூடியதாக இருந்தாலும் சரி, தீமையே பயப்பதாயினும் சரி, உங்கள் விருப்பப்படி யாழிப்பாணவரசின் மணிமுடி எனக்கு வேண்டாம். நீங்கள் கொடுக்க விரும்புகிறவருக்குக் கொடுங்கள். உண்மையாகவே எனக்கு மண்ணை வேண்டும் என்ற ஆசையில்லை. என் சிறிய தந்தை செய்த அதே வைத்திய சேவையை மக்களுக்குச் செய்து வாழவே நான் விரும்புகின்றேன்...”

பரநிருபசிங்கரை ஒருகணப் பொழுது கண்ணிமைக்காது பார்த்த மன்னர், மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்தமர்ந்து “‘பரநிருபா’ என மக்களை அணைத்துக் கொண்டதோடு, ‘இவ்வளவு சுலபத்தில் நீ இணங்குவாயென நான் எண்ணவில்லை’ என்றார்.

“ஐயா! உங்கள் மக்களை அவ்வளவு தவறாக நீங்கள் எண்ணிவிட்ட மர்களே! ‘தந்தை சொல் மிகக் மந்திரமில்லை’ என்ற பொன் மொழி யைக் கடைப்பிடிப்பவனாக வாழவே நான் விரும்புகின்றேன்...”

“பரநிருபா! எதற்காகவோ நன் அச்சமடைந்து உனக்கு முடியை இல்லாது செய்தேனென நீ எண்ணலாம்!... என் மூத்தவிரு மக்களையும் கொலை செய்வித்த காரண கர்த்தாவை நான் விரும்பியிருந்தால் என்றே தூக்கிலே மாட்டியிருப்பன்!... ‘வன்னியர்களே கொலை செய்வித்தனர்’ என மந்திரக் குழுவினர் அபிப்பிராயப்பட்டபடியினாலும், சிங்கபாகுவைக் கொன்றவன் ‘வன்னியரின் தூண்டுதலால் உணவில் விஷமிட்டேன்’ என ஓப்புக் கொண்டதாலும், மௌனமாகவிருந்தேன்! சிங்கபாகு இறந்தபோது வன்னியர்கள் மேலேயே நான் சந்தேகப்பட்டேன்.....! பின் அச்சந்தேகம் நீங்கி விட்டது! பரநிருபா!..... எல்லாருடைய அபிப்பிராயப்படி வன்னியர்களே குற்றவாளிகளாக விருக்கலாம்! என் முடிவு தவறான தாகவுமிருக்கலாம்!... ஆனால், ஒன்று மட்டுமுண்மை!.....”

“என்ன, ஐயா?”

“அடுத்து யாழிப்பாணத்தின் முடியை ஏற்பவன் எந்த எதிர்ப்பையும் தாங்கி வெற்றிகொள்ளக்கூடியவனாகவிருக்கவேண்டும்! இராச்சியத்தின் நன்மை ஒன்றிற்காகவே கனது சக்தி யாவற்றையும் செலவிடக்கூடியவனாகவிருக்கவேண்டும்! ”

“அதற்குப் பரநிருபன் ஏற்றவனில்லையா, சவாமி?...” தன் மகனுக்குப் பட்டம் கிடைக்கவேண்டுமென விருப்பம் மனதிலே இருந்தபோதிலும், ‘எங்கே அவன் உயிருக்கு மோசம் வந்துவிடுமோ?’ என்றுபயம் மனதிலே இருந்ததால் இவ்வளவு நேரமும் பௌனமாகவிருந்தவன்னியம்மைதேவியார், ‘பரநிருபனே மண்ணாக வேண்டும்’ என்ற எண்ணம் திமைரென மேலோங்கியதால் பின்னதை மறந்து மேற்கண்டவாறு கேட்டார்.

“பரநிருபன் ஏற்றவன்ஸ்லன் என நான் கூறவில்லை. தேவி! யாழ்ப்பான் அரசு அமைதியான பொற்காலத்தை நோக்கிச் செல்ல வில்லை; நானுக்குநாள் ஆபத்தான பாதையை எதிர்நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது!... அவற்றையெல்லாம் சமாளிக்கக் கூடிய ஆற்ற ஒடுதையவன்தான் பரநிருபன் என்றாலும்..., தேவி! உன் மகன் உயிரோடு வாழவேண்டுமென நீ ஆசைப்படுகிறார்? அவ்வாறு ஆசைப்பட்டால் சிறிது நேரம் பேசாது இரு...”

தேவியார் மௌனமாகிவிட்டார்; முத்த பட்டத்தினவரசர்கள் கொலை செய்யப்பட்டபோதே வள்ளியம்மை தேவியாருக்கு இன்ற தெரியாத பயம் ஏற்படவே செய்தது. ‘தன் மகனுக்கும் முத்தவர்களின் கதியேதான் வந்துவிடுமோ’ என அச்சத்தோடேயே இருந்தார். அந்த அச்சத்தை மன்னரின் பேச்சக்கள் மேலும் அதிகரிக்க வைத்ததனால், குறுக்கிடாது மௌனமாகிவிட்டார்.

“பரநிருபா, நீ வீரத்தை நான் நன்கு அறிவேன் உண்ணிடம் ஒருக்குறைபாடுளது. வைத்திய சோதனைகளில் உன் மனதை நீ செலுத்தி விட்டாயானால், ஊன் உறக்கத்தைக் கூட மறந்து விடுவாய். அப்படியே இராச்சியத்தையும் மறந்து விடலாமல்லவா? இந்த ஒரு குறைபாட்டிற்காக உனக்கு இந்த அரசைஇல்லாது செய்யவில்லை. வேறு சில காரணங்களுமுள்...”

“அவை என்ன, ஜியா?”

“அவற்றை என்னிடம் கேட்காதே, பல காரணங்கள் இருப்பதாலேயே உனக்கு இந்த முடி வேண்டாம் என்கின்றேன். காலம் வரும்போது யாவற்றையும் நீயே உணர்ந்து கொள்வாய். ஒன்றை மட்டும் திடமாக நம்பு பரநிருபா, உனக்கு நான் துரோகம் செய்யவில்லை!

உனக்கு உரிமையான அரசைப் பறிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் எனக்கில்லை...”

மன்னரின் வார்த்தைகளால் பரநிருபசிங்கர் நெகிழ்ந்து போனார். “இவை என்ன வார்த்தைகள், ஜியா! மகனுக்குத் துரோகம் செய்யும் தந்தையென உங்களை நான் கருதவில்லை. என்மேல் வைத்த அளவற்றபாசத்தினால் எனக்கு அரசு, வேண்டாம்! என்கின்றீர்கள். ஆனால், தந்தையே, ‘என் உயிருக்கு ஆபத்து’ என்பதற்காக இந்த அரசை வேண்டாம் என்று கூறவில்லை. அவ்வாறு கூறவும் மாட்டேன்! உங்களது கட்டளையை மீறக்கூடாது என்பதற்காகவும், எனக்கு விருப்பமில்லாதிருப்பதனாலுமே இந்த இராச்சியத்தை வேண்டாம்என்கின்றேன்” என்றார்.

விடியற் கோழி கூவியதையோ, விளக்கு மங்கி எரிவதையோ கவனிக்காதவர்களாக மன்னரும், தேவியும், பரநிருபசிங்கரும் அமர்ந்திருந்தார்கள்; தூண்மறைவில் நிலை கொள்ளாது தவித்துக் கொண்டிருந்த சங்கிலி குமாரன், தந்தையின் போக்கை எண்ணி மனம் வருந்தினான்; பரநிருபரின் குரல் கணீரென ஒவித்தது!

“இராச்சியத்தை இழந்தமைக்காக நான் மனம் வருந்தவில்லை; மாறாக மகிழ்கிறேன். ஆனால், ஒரு சந்தேகம், ஐயா?”

“என்ன, பரநிருபா?”

“அண்ணன்மாரைக் கொல்வித்தவர்களை அறிந்தும், நீங்களேன் அச்சுக்குப் பலைத் தூக்கிலே தொங்கவிடாது இருக்கவேண்டும்? பிள்ளைப் பாசமே இல்லையா?”

“பிள்ளைகளின் மேல்வைத்த பாசத்தினால்தான் எதுவுமே செய்ய முடியாது தவிக்கிறேன், பரநிருபா? என்னை வற்புறுத்தாதே! யாழ்ப் பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றச் சதிகாரர்கள் குழ்ச்சி செய்கிறார்கள்!... அதற்குத்தான் பட்டமேற்பவன் தன் சக்திகளையெல்லாம் இராச்சியத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகச் சௌலவிடுபவனாகவும், பராக்கிரமசாலியாகவும் இருக்கவேண்டுமென விரும்புகிறேன்...”

‘அடுத்து முடி ஏற்பவன் யார், தந்தையே?’

பரநிருபசிங்கனின் இக்கேள்விக்கு, மன்னரின் பதிலை வள்ளியம்மை தேவியார் மட்டும் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கவில்லைத் தூண்மைறவிலிருந்த சங்கிலியும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தான். மன்னர் நேரடியாகப் பதிலிறுக்கவில்லை.

‘பரநிருபா! வண்ணியர்கள் உனக்கு அரச மரியாதையோடு வரவேற்பளித்தபோதிலும், அவர்கள் நாகத்தினும் கொடியவரே! யாழ்ப் பாணத்தை வீழுங்கி ஏப்பம் விடக் காத்திருப்பவர்கள்... தெண்ணி வங்கையில் கோட்டை இராச்சியத்திலே ஆதிக்கம் பெற முயலும் போர்த்துக் கேயப் பறங்கிகளின் கண் யாழ்ப்பாணத்தின் மீது என்று திரும்புமோ, நாமறியோம். உள் நாட்டிலே சதிகாரர்கள் நிறைந் திருக்கிறார்கள்...! இவ்வளவு எதிர்ப்பையும் சமாளிக்கக் கூடியவன் ஒருவன் இருக்கிறோன்...! அவனுற்றுன் சமாளித்து யாழ்ப்பாண அரசைக் காப்பாற்ற முடியுமென நான் என்னுகிறேன்!’

‘அவன் யார்?’ என ஏழூரதிபன் கேட்டதற்கு மன்னர் கூறிய பதில் வள்ளியம்மை தேவியாரைத் திகைக்க வைத்தது; மறைவில் நின்ற சங்கிலி குமாரன் திரும்பவும் கற்சிலையாகியதோடு, ஆச்சரியத் தால் திக்கு முக்காடிப் போன்று; பரநிருபசிங்கர் மட்டும் எவ்வித சலனமுமடையவில்லை என்பதை அவரது சொற்கள் நிருபித்தன:

‘தம்பி சங்கிலிகுமாரனாகத்தான் இருக்கும் என்பதை நான் எதிர்பார்த்தேன்! உண்மையிலேயே, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பெருமையை மங்கிவிடாது காக்கக்கூடியவன், சங்கிலிதான், ஐயா! தம்பியின் பராக்கிரமத்தை ஈழமே நன்கறியும்?...ஆனால்...?’

‘ஆனால், என்ன, பரநிருபா?’

‘அவனது உயிருக்கு மட்டும் சதிகாரரால் - அண்ணன்மாரைக் கொஞ்சவர்களால்-ஆபத்தில்லையென எப்படி நம்பமுடியும்...?’

கூட! “பரநிருபா! அவன்தான் சிறந்த வீரன் எனச் சற்றுமுன் கூறி அயே?”

“என் அண்ணல் மார்களும் வீரர்கள் தாம் ஜயா...”

“உன்னை, பரநிருபா! உன் அண்ணமாரிலும் பார்க்கச் சிறந்த வீரன் சங்கிலி என்பதை ஒப்புக் கொள்வாய்?..... அவன் உயிருக்கு எவ்வித ஊறும் வராதெனத் திடமாக நான் கூறுவேன்!... அவனுக்குப் பக்க பலமாக நீ வேற்றிருக்கிறோய்.....”

“ஜயா!... நானிருந்து கூட என் அண்ணுன்மாரினுயிரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை...! இனித் தம்பிக்குவரும் ஆபத்தைக்காப்பாற்றவா போகிறேன். நேரமாகி விட்டது, தந்தையே! சிறிது படுத்து ஒய்வெடுங்கள்! மிகுதியை நாளை பேசுவோம்...”

“பரநிருபா! நாளை இருக்கிறேனே. தெரியாது! இன்றே பேசி முடித்து விடுவோம்! சங்கிலிகுமாரன் வீரனாகிலும், இளம்கன்று அவனுக்குப் புத்திமதி கூறித் தக்க வழியில் நடத்துவது உன் கடமை”

“அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள், ஜயா!... நாளையே மந்திரிச் சற்றத்தாருக்கு அறிவித்து, முடிகுட்டு விழாவிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யட்டுமா?.....”

“அவசரப்படாதே, பரநிருபா! சங்கிலிகுமாரனிடம் அவனது சம்மதத்தைக் கேட்க வேண்டாமா?...”

“அவனைச் சம்மதிக்க வைப்பது என் பொறுப்பு, நீங்கள் ஒன்றிற்கும் கவலைப்படாதீர்கள்!”

தூண் மறைவிலிருந்து இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரன் ஏனே விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தான்; விம்மல் ஒனி வெளியிற் கேட்காது இருக்க முயன்று வெற்றியடைந்த போதிலும், கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

இதுவரை பேசாதிருந்த வள்ளியம்மை தேவியாரினது குரல் இப்போது ஒலித்தது.

“சுவாமி! சங்கிலி மன்னானுவதைப் பற்றி எனக்கொரு ஆட்சேப முமில்லை... ஆனால்... ...”

“ஆனால்... ஆனால்!.. என்ன, அம்மா?”

‘நாட்டு மக்கள் சங்கிலி மன்னானுவதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமே;’

“குடிமக்கள் ஒப்புக் கொள்வார்கள், தேவி! நாட்டினது இன்றைய சூழ்நிலையை விரிவாக எடுத்துக்கூறினால், குடிமக்கள் நிச்சயம் ஒப்புக் கொள்வார்கள்...? சங்கிலிகுமாரனை அவர்கள் விரும்பாததற்கும் காரணமில்லையே?”

“காரணமுண்டு, சுவாமி?”

“என்ன காரணத்தைக் கண்டுவிட்டாய்?..” எனக் கேட்ட மன்னரது குரலில் இருந்தது ஆத்திரமா ஆவலா எனப் பரநிருபசிங்கரால் முடிவு செய்ய முடியவில்லை.

“இனதுக் கூறுவதற்காக மன்னியுங்கள்! ஒரு ‘வைப்பாட்டியின் மகனே’ மன்னாக ஏற்கக் குடி மக்கள் விரும்புவார்களா ?”

எதையவன் பிறர் வாயிலிருந்து கேட்கப் பிரியப்பட மாட்டானாலே, எதை அவன் தன் பலவீணம் என எண்ணியிருந்தானே, அந்தப் பல வீண நரம்பை வள்ளியம்மை தேவியாரின் சொற்கள் சண்டியிமுக்கவே, வெறி கொண்டவனைப் போலான சங்கிலிகுமாரனது உடல் பயங்கர மாக நடுங்கியது.

பரவையின் குறும்பு

8

காலைக் கதிரவனின் ஓளிக் கிரணங்கள், யமுனை ஏரியையும், அரசு கேசரி மண்டபத்தையும் ஓளிமயமாக்கியதோடு, மண்டபத் தூணைன் றில் சாய்ந்து துயில்று கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரனையும் விழிப் படைய வைத்ததால், திடுக்கிட்டுக்கண்விழித்தவன் சிறிதுநேரம் யமுனை ஏரியின் நிர்மலமான நீரைக் கண்ணிமைக்காது பார்த்தபடி இருந்தான். அவன் மனதைக் கடந்த இரவுச் சம்பவங்கள் அவ்வளவு தூரம் பாதித்ததோடு, மாரு மனச் சுமையையும் ஏற்றி இருந்தன.

நெடுமுச்சொன்று வேகமாக எழுந்து தேய்ந்தது.

தன் ஸ்ரீரலொன்றுல் மண்டப நிலத்தில் உணர்வில்லாது ஏதோ கீறிக்கொண்டிருந்த போதிலும் அவன் உதடுகள், ‘என்ன இருந்தாலும் நான் கேவலம் ஒரு வைப்பாட்டியின் மகன் தானே’ எனத் துடித் துக்கொண்டிருந்தன.

ஆன் சிங்கமெனப் பீடுநடை போட்டவன் ஒரு சொல்லால் தலை குணிந்து நின்றான்.

பரராசசேகர மன்னருக்கு மூன்று மனைவிகள் இருந்தனர். இறந்து போவெறும், பட்டத்துராணியுமான இராஜலக்குமி தேவியார் மூத்த பத்தினி; வள்ளியம்மை தேவியார் மன்னரால் முறைப்படி தாலி கட்டப் பெற்றவர். சங்கிலிகுமாரனின் தாய் மங்கத்தமயாள் மன்னரின் காதலுக்குப் பாத்திரமானவளாக இருந்த போதும் முறைப்படி மனை வியாக்கப்படாதவள். இராஜலக்குமி தேவியார் கண்களுக்கு மங்கத்தம் மாள் என்றும் இளப்பமானவளாகவே தோன்றினான். வள்ளியம்மை தேவியார் மங்கத்தம்மாள் மேல் பரிவுடையவர்; சங்கிலி மேலும் பரவை மேலுமுள்ள பாசத்தினால் அவர்கள் தாய்மேலும் வள்ளியம்மை தேவியாருக்கு அன்பிருந்தது.

‘அம்மா, வைப்பாட்டியின் மகன் என்ற இழி பெயரை, மாருத வசையை எனக்கு ஏற்படுத்திவிட்டாயே? உங்களது காதல் வாழ்

விற்காக எங்களது வரலாற்றைக் கறைப்படுத்த வேண்டுமா?" எனச் சங்கிலிகுமாரனின் உள்ளம் ஓலமிட்டதோடு, செஸ்ரூ இரவு தான் அடைந்த உணர்ச்சிகளைத் திரும்பவும் மனக்கன்னில் காணவிட்டு விட்டுச் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

"ஓரு வைப்பாட்டி மகனை மன்னாக ஏற்க மக்கள் விரும்புவார்களா?" என வள்ளியம்மை தேவியார் கேட்டபோது. தூண் மறைவில் நின்று கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரன் வெறி கொண்டவன் போலானான்.

'வைப்பாட்டி மகன் எனச் சூறிய பெரியன்னையின் வாயைக் கீறிக் கழிக்க வேண்டும்' என்ற எண்ணைக் கூடாத எண்ணமும் எழுந்ததால் தன் உடை வாளின் மீது அவனை அறியாமலேயே அவன் கை விழுந்தது.

வெறி கொண்ட வேங்கையென நின்ற சங்கிலி குமாரனை மன்னரது வார்த்தைகள் சாந்தப்படுத்தியதோடு, அவன் எவ்வளவு தவறுண செயலைச் செய்ய எண்ணியதையும் எடுத்துக் காட்டின.

'உன்னில் பிழையில்லை, தாயே! என்னைப் பெற்றவன் விட்ட பிழை' என நினைக்கவும் வைத்தன.

"தேவி என்ன வார்த்தைகளைப் பேசுகிறோய்? சங்கிலிகுமாரன் என்மகன். உன் கரங்களில் வளர்ந்தவன் என்பதைக்கூடவா மறந்து விட்டாய்?"

"பெற்ற மகன் மேல் வைத்த அங்பிலும் பெறுத மகனான சங்கிலிமேல் நான் வைத்த அங்பு கூடியது என்பதை நீங்கள் நன்கறி வீர்கள், சுவாமி! சங்கிலி மன்னாவதை என்னை விட அதிகம் விரும்பு பவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். ஒருவேளை குடிமக்கள் ஏதாவது சூறு வார்களோ என எண்ணியதாலேயே அவ்வாறு சூறினேன் தவிர சங்கிலியை இழித்துரைக்கும் எண்ணத்துடன்ல்ல!"

தேவியாரின் சொற்கள் சங்கிலி குமாரனது மனதிற்கு ஆறுதலளித்தன; அவளையறியாமல் விழிகளும் கலங்கின.

சேவல்கள் கதிரவனை எழுப்பக் குரல் கொடுத்தன. காண்டாமலை ஒன்றின் நாதம் காற்றேடு செறிந்து வந்தது.

சங்கிலிகுமாரன் இம்மண்டபத்தை விட்டு மெதுவாக வெளி யேறினான்.

அரசுகேசரி மண்டபத்தை விட்டு மெதுவாக எழுந்திருந்த சங்கிலிகுமாரன், யழுளை ஏரியில் இறங்கி, சிறிது வீங்கியிருந்த தன் முகத்தைக் குளிர்ந்த நீரினால் கழுவிக் கொண்டு, தனமாளிகை நோக்கிச் சென்றான்.

எழிலார்ந்த மாளிகை அது. வெண்களையின் பால் வெண்மை மங்காதிருந்ததான் காலைக்கதிரவனின் ஓளிக்கதிர்கள் படிந்து மனங்கவரும் சோபையுடன் விளங்கியது.

மாளிகையுள் கால்களைப் பதித்தபோது சென்ற இரவு நிடம் சிகிள்ளி மீளும் நினைவில் தோன்றின. வள்ளியம்மை தேவியாரின் வார்த்தைகள் நாராசமாகக் காதுகளுள் இருங்கின.

சங்கிலிகுமாரன் தாயை நாடி உள்ளே சென்றால், அன்னை காலைப் பூசைக்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்தபடி இருந்தாள்.

“அம்மா...” என அழைத்த இளவரசனின் குரலில் பல்வேறு உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்பு உறைந்து கிடந்தது.

மகனின் குரல் கேட்டுத் தலைநிமிர்ந்தாள், மங்கத்தார்மாள். அடக்கமும், அமைதியும் கலந்துறவாடும் முகப்பொழிவு. கருணை கடர்விடும் வீழிகள்.

“குமாரா! என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறோய்! முகம் வேறு வீங்கி இருக்கிறதே? இரவு நித்திரை கொள்ளவில்லையா?” எனக் கேட்டபடி எழுந்து வந்தாள்.

“அன்னை இப்போதுதான் வந்தாயா?” என்ற இனிய குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான், சங்கிலி. அவன் தங்கை பரவை அவனை நோக்கிச் சிறு துள்ளலோடு வந்தாள். பளிங்கென முகங்கழுவித் திலக மிட்டிருந்தாள்; காலையில் நீராடியதால் உலர்வதற்காக விரித்து விட்டிருந்த குழற்கற்றையின் கருநிறப் பகைப் புலத்தில், செந்தாமரை போல அவன் சுகலிலாசம் மலர்ந்து கிடந்தது. ‘என் தங்கை எவ்வளவு அழகாக வளர்ந்து விட்டாள்’ என ஒரு கணம் எண்ணிக்கொண்டான், சங்கிலிகுமாரன்.

“அன்னை, என்ன ஒருமாதிரி இருக்கிறோய்? இரவு எங்கே போனாய்? இரவு முழுவதும் அம்மா தூங்கவே இல்லை... ஒரே பயம.....”

“தூங்கவா...?”

“இல்லை... உனக்கு யாராவது ஏதாவது... ஆனால், நீ தக்க பாதுகாப்பான இடத்தில் இருந்ததை அம்மா அறியமாட்டார். என் அன்னை? .. .”

பரவையின் வார்த்தைகளில் மெல்லிய இழையாகக் கேளி இருந்ததை அவன் உணர்த் தவறவில்லை.

“பரவை, பேசாது சும்மா இரு! பிறகு எல்லாம் பேசலாம்..... போய்க் காலை ஆகாரத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யும்படி கூறு...”

“பாவம், அன்னை, நல்லா களைத்துத்தான் வந்திருக்கிறோய்?” என்றபடி அவன் மானைன விரைந்தாள்.

அவ்வேளையிலும் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“குளிக்குவிட்டு வா, குமாரா?” என்ற தாயின் கட்டளையை ஏற்றுத் திரும்பியவன் சிறிது திகைத்து விட்டான்.

எதிர்பாராத சந்திப்பு.

வாசலில் நிலையைப் பற்றியபடி பரராச்சேகரர் நிற்க, அவரது ஒரு கையைப் பற்றியபடி பரவை நின் மிருந்தாள். பரவையின் இதழிக் கோடியில் புல்வைகை அருப்பி இருந்தது.

“அம்மா, ஐயா வந்திருக்கிறோர்” எனவும் கூவினாள்.

மங்கத்தம்மாள் மன்னரை வரவேற்க அடக்கமாக எழுந்து நின்றாள்.

“வாருங்கள்.....”

பரவையின் தோளைப்பற்றி அன்போடு அணைத்தபடி உள்ளே நுழைந்த பரராச்சேகரர் சங்கிலிகுமாரனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

புதியதொரு உணர்வோடு பார்க்கின்ற பார்வையைச் சந்திக்கின்ற சக்தியை இவரசனின் விழிகள் பெற்றிருக்கவில்லை.

“குமாரா!” என விளித்த மன்னர், “உன்னுடன் முக்கிய விடயம் ஒன்றைப் பற்றிப் பேச வேண்டும். போய்க் காலைக் கடன்களை முடித் துக் கொண்டு வா.....”

உணர்வுகளை வெளிக்காட்டாது வெளியேறிய சங்கிலிகுமாரன், திரும்பவும் திகைத்து நின்றான்.

எதிர் பரநிறுபசிங்கர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

காண்பது கணவேர?

9

யாழிப்பாண அரசின் மனி முடியைத் தாங்கும்படி சங்கிலிகுமாரனை வேண்டப் போகின்றார்கள். இந்த இராச்சியத்தை அமைத்து, முடிகுடி அரசாண்ட முன்னேன் சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி இருந்து செங்கோலோச்சிய சிம்மாசனமிது. இலங்கை மன்னன் புவனேகபாருவைப் புறமுதுகிடச் செய்து புத்தரது புனித தந்தத்தை அவனிட மிருந்து கவர்ந்ததோடு, திறை அரசலுக்கித் திறை பெற்ற பெருமன்ன ஐயவீரச்சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி அரசாண்ட பூமி இது. தென் பகுதி மன்னன் ஆரூம் பராக்கிரமபாகுவின் மேல் கடலிலும் தரையிலும் தண்டெடுத்து, சேனுதிபதி அழகேகஸ்வரனேடு போராடித் தனது வீரத்தை நிலைநாட்டிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தி திறலோடாண்ட யாழிப்பாணத்து அரியாசனத்தில், சிங்கள மன்னர்களது ஆதிக்கத்தி னில்லும் யாழிப்பாணத் தமிழரசை மீட்டு, நாட்டின் நன்மைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து அரசோச்சிய கனகசூரியசிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியின் எழிற் சிம்மாசனத்தில் சங்கிலிகுமாரனை அமரும்படி சேட்டப் போகின்றார்கள். சிறு வயதிலேயே தந்ததை கனகசூரியசிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியோடு போர்க்களத்தில் புகுந்து தனது வீரத்

தெ நிலைநாட்டிய மன்னர் பரராசுசேகரர் அமர்ந்த சிம்மாசனத்தைச் சங்கிலிகுமாரனுக்கு வழங்கப் போகின்றார்கள்.

‘உணர்ச்சிக்கு முதலிடம் அளித்து வாழும் என்னை, மன்னனைன்ற பெயர்கூட்டி, யாழ்ப்பாணவர்கள் பெரும் பாரததை என் தலையிற் கட்டமுயல்கின்றார்களே? இதை நான் ஏற்பதா, ஏற்காது விவரதா? என்ற சிந்தனையோடு வெளியே வந்த சங்கிலிகுமாரன் தன்னை திரே ஏழாதிபர் பரநிருபசிங்கர் வருவதைக்கண்டு சிறிது திகைத்து நின்றான்.

இவ்வளவு விரைவில், அதுவுமிந்த அதிகாலைவோயில் தன்னைத் தேடித் தந்தையும் தமையனும் வருவார்களெனச் சங்கிலி எண்ணி யிராதபடியினால், தந்தையை முதலிற் கண்டபோது திகைத்தவன், தமையனை அடுத்துக் கண்டபோது முற்றுகத் திகைப்படைந்து விட்ட தால், “தம்பி, சுகமேயுள்ளாயா?” என்று பரநிருபர் கேட்ட கேள் விக்குப் பதில் கூறாது மரமென நின்றான்.

“என்ன திகைத்து விட்டாய், தம்பி! சுகமாகவிருக்கின்றாயா?” எனப் பரநிருபசிங்கர் மறுபடியும் கேட்ட பின்பே சங்கிலி பதிலிறுக்க வாய்திறந்தான்.

“உண்மையில் திகைத்தே விட்டேன், அண்ணே! ஐயாவையும் உங்களையும் இவ்வதிகாலையில் நான் முற்றுக எதிர்பார்க்கவில்லை; முக்கிய காரணமில்லாது நீங்கள் வரமாட்டார்களே? அம்மாவிடம் வந் தீர்களா?” எதற்காக வந்திருக்கிறார்களென்ற காரணம் தெரிந்தும், அதைத் தெரிந்தாகக் காட்டிக்கொள்ளுதல் தவறாகும் என்றவெண்ணைத்தினால், சங்கிலிகுமாரன் மேற்கண்டவாறு கேட்டான்.

“உங்கள் எல்லாரிடமுமே வந்தோம..... முக்கியமாக உண்ணிடம், தம்பி!”

“நீங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் நீங்களிருவரும் திட்டம்போட்டு பேசிப்பறைந்து வந்ததாகவல்லவா தெரிகிறது?...”

“ஆம், தம்பி! திட்டம்போட்டே வந்தோம்! யாழ்ப்பாணத்தின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்காக இங்கு வந்தோம்...!”

“என்ன, அண்ணே! நம் நாட்டின் எதிர்காலமா?”

“அதெல்லாம் சரி! அதைப்பற்றி ஐயா உணக்குக் கூறுவார்! சென்ற இரவு உள்ளை நான் காணவில்லையே? தங்கை கூட வந்திருந்தாள்... எங்கே போயிருந்தாய். தம்பி?”

தமையனின் இக்கேள்வியால் திக்குமக்காடிப் போனான், சங்கிலி குமாரன். பரவை அண்ணரிடம், அவன் மருத்து மாமலைவதைத்திற்குச் சென்றிருந்ததை சென்றவிரவு கூறியதாகக் கணகராயன் கூறியிருந்தான். அதனை எண்ணிக் கொண்டதால் எண்ண கூறுவது என்று தயங்கி நின்றபோது, அறைக்கு வெளியே பேச்சுக்குரல் கேட்டு எழுந்து வந்த பரவை, மூத்தவர் கேள்விக்கு இளையவர் பதில் கூறாது நிற்பதைக் கண்டு தனக்குள் நைகைத்துக் கொண்டாள்.

செல்லப் பெண் பரவை தங்கையின் குரல் கேட்டுத் திரும்பிய பரநிருபசிங்கர், “நீ போய்வா, தம்பி! உங்க்காக ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருக்கின்றோம்” என்று கூறிவிட்டு ‘வாம்மா, பரவை’ என்ற படி உள்ளே நுழைந்தார்.

ஆலோசனை மண்டபத்தில் சில கணப் பொழுதுகள் தினைப்பில் கழிந்தன. மன்னர் பரராச சேகரர் கூறிய செய்தி மங்கத்தம்மாளை மூடும், பரவையையும் தினைப்பில் ஆழ்த்திவிட்டது. சங்கிலிகுமாரன் தினைத்தவன் போல் விருட்டென எழுந்தான்.

“‘முத்த பட்டத்தினவரசர் இருக்க, இளையவனுக்குப் பட்டம் குட்டுவதென்பது கடைகளிலும், காவியங்களிலும் நடக்கலாம். நடை முறையில் நடக்க முடியாதது. உரிமை படைத்த என் அண்ணர் இருக்க, எனக்கு முடியா? என்ன கூறுகிறீர்கள், ஐயா? நாட்டினது அபாய நிலையைப் போக்க விரும்பிய நீங்கள் மேலும் அபாயத்தைப் பெருக்கப் போகிறீர்கள் போலிருக்கிறது...’”

“‘குமாரா!’, என அமைதியாக அழைத்தார், பரராசசேகரர் : ‘நாட்டினது நிலையை நீ நன்கறிவாய்?... யாழ்ப்பாணத்திற்கு இன்று’ தேவையானது மன்னனல்லன்... அரசைச் சூழ்ந்து வரும் அபாயக் கார் மேகங்களினின்றும் காக்கக் கூடிய திறமை படைத்த ஒரு வீரனே தேவை...?’”

“வீரன்தானே வேண்டும்? என் அண்ணருக்கு என்ன குறை?”, எனச் சங்கிலிகுமாரன் கேட்டான்.

“என்னிலும் ஆற்றலும் இராஜ தந்திரமும் பதடத்தவன் நீ என் பதை நாடறியும். மேலும், தம்பி, மன்னனுகும் ஆசையே எனக்கில்லை. மக்களது நோய்களைத் தீர்ப்பதன் மூலம் ஆனந்தப்படவே ஆசைப் படுகின்றேன். தம்பி, எங்கள் வார்த்தைகளைத் தட்டாதே. நாம் சொல்வதைக் கேள். யாழ்ப்பாணத்தின் மகுடத்தை நீ ஏற்கத்தான் வேண்டும்” என்றார், பரநிறுபசிங்கர்.

“அண்ணு, நீங்கள் என்ன கூறினாலும் என்னை இம் முடியை ஏற்க முடியாது. அடுத்த முடிபதியாக வேண்டியவர்கள் நீங்கள். முத்தவன் இருக்க இளையவன் முடி குடுவது என்பது நல்லதுமன்று... நாட்டு மக்களால் விரும்பக் கூடியதுமன்று...”

“தம்பி, நீ என்ன கூறினாலும் என்னை இம் முடியை இனிமேல் ஏற்கமுடியாது... அடுத்த மன்னனைன்று உரிமை பெற்ற நானே இம் முடியை உணக்கு அளிக்கும்போது, மக்கள் என்ன கூற முடியும்? நாட்டின் இன்றைய சூழ் நிலையை உணர்ந்த எவ்வும் நீ மன்னனுவதையே விரும்புவான்... என்ன கூறுகிறூய். தம்பி! ஒப்புக் கொள்...”

சங்கிலி குமாரன் சிந்தனையிலாழ்ந்தான். அது வேலோ பரவையின் குரல் ‘கணீர்’ என ஓலித்தது.

“அண்ணு, நான் கூறுவதைக் கீர்க்குங்கள்.”

“என்ன பரவை?” என்றார், பரநிறுபர்.

“உங்களுக்கு முடி கூட விருப்பமில்லை என்றால் அடுத்துப் பட்டத் திற்கு உரியவர் யார்?”

“தம்பி தானம்மா!”

“இல்லை... அண்ணே! அடுத்துப் பட்டத்திற்குரியவர் சின்னன்னே வல்லர்...”

“பின் யார்...?”

“தந்தைக்குப் பின் அரசனுவது மகன் தானே? அது தானே இருந்து வரும் முறை?”

“ஆமாம்...”

“முத்த அண்ணன்மார் இருவருக்கும் புத்திரர்கள் இல்லாதபடி வினால் தானே, யாழ்ப்பாணத்தின் முடி உங்களை நாடுகிறது. அண்ணர் வீரபண்டாரத்திற்கு ஒரு மகன் இருந்திருந்தால் அவன்தானே இன்றைய மன்னன்... அதுபோல...”

“அது போல...”

“உங்களது முடியை அடுத்து ஏற்க வேண்டியவர் உங்களதுமகன்...”

“யார் பரராசுசிங்கனு?”

பரவையின் பேச்சு உண்மையில் யாவரையும் திடகப்பில் ஆழ்த்தி விட்டது. திகைத்துப் போன பரநிருபசிங்கர் திகைப்பை வெளிக்காட்டாது பேசவார்:

“பரவை, உன் பேச்சில் உண்மை உண்டுதான். ஆனால், பரராசுசிங்கன் பத்தொன்பதே வயது நிரம்பிய சிறுவன். அரசபாரத்தைக் காங்குந் திறனற்றவன். இன்றைய அரசின் குழ் நிலையில் திறன் மிக்க வீரரை மன்னாகத் தேவை! பரராசு சிங்கனால் அது முடியுமா, பரவை? முடிவாகக் கூறுகின்றேன்... அரசமுறைகளையோ, வழக்கங்களையோ இன்றைய நி மையிற் கவனிக்க முடியாது! நான் விரும்பி என் பட்டத்தைத் தம்பிக்கு அளிக்க முன் வரும்போது யார்தான் தடுக்க முடியும்?”

பரவை மெளனமாகி விட்டதோடு தலை நிமிர்ந்து சங்கிலிகுமாரனையும் பார்த்தாள்.

“அண்ணே!” என்று அழைத்த சங்கிலி, “இவ்வாறு செய்தா வென்ன?” என்றான்.

“எவ்வாறு, தப்பி?”

“நீங்கள் முடியைச் சூட்டி மன்னாகுங்கள். உங்களுக் கூதவி யாக, வலக்கை போல நாலுதவுகின்றேன்...”

“தம்பி, என்னை நீ முற்றுகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. மக்களது பின்களைத் தீர்த்து அவர்களது மகிழ்வில் இன்பம் காண நான் ஆசைப்

படுகின்றேன். மேலும், மன்னென்ற உருவில் ஒருவன் இருக்கும் போது உன் வீரமும் திறனும் சிறிது மழுங்கவே செய்யும். உன் என்னப்படி ஆளும்போதுதான் நாடு நன்கு முன்னேற முடியும், தம்பி!'

"எப்படி இருந்தபோதிலும் முத்தவர் இருக்க நான் முடி சூடு வது அழகல்ல..."

'முத்தவன் இருக்கத்தானே, முடி சூட்டக் கூடாது தம்பி! நான் இல்லாது போனால்...'

குறுக்கிட்டான், சல்கிலிகுமாரன் :

"என்ன வார்த்தைகள் கூறுகிறீர்கள், அண்ணு? அண்ணென்ற உறவில் உங்களைத் தவிர ஒருவருமில்லை..."

"தம்பி! அந்த உறவு நிலைக் கேள்வும் என்றால், தந்தைக்கு நான் கொடுத்த வாக்குறுதி நிறைவேற வேண்டுமானால், இம் முடியை நீ ஏற்றே ஆக வேண்டும்..."

"என்னை இச்கிட்டான் நிலையில் நிறுத்துகிறீர்கள். மன்னாக்கூடிய தகுதி எனக்குண்டா?..."

"உண்டு, தம்பி. உண்டு?"

"எனக்குச் சிந்திக்கச் சிறிது அவகாசம் தாருங்கள்"

பரராசசேகரர் இப்போது குறுக்கிட்டார்:

"சிந்திப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது, குமாரா? நாங்கள் முடிவாகக் கூறுவதை நீ ஏற்றேயாக வேண்டும். ஓப்புக்கொள், குமாரா?"

"ஓப்புக்கொள், அண்ணு!" என்றான், பரவை.

"உங்களுக்காக, உங்கள் மன நிறைவிற்காக இம்முடியை நான் ஏற்கிறேன்"

பரதிருபசிங்கர் தம்பியை மார்புறத் தழுவிக் கொண்டார்.

"தம்பி, உன் தலைமையின் கீழ் இவ்விராச்சியம் நலம் பெற்றும்" என வாழ்த்துக்கள் கூறினார்.

அவ்வேலை பரவையைத் தேடித் தோழி ஒருத்தி வந்தாள். உதயவல்லி, வந்திருக்கிறார், அம்மா!"

பரவை எல்லாரிடமும் விடைபெற்று விரைந்தாள்.

'உதயவல்லி' என்ற பெயர் சங்கிலிகுமாரனின் காதுகளில் தெளி வாகக் கேட்டது, எல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்ட அவன் வேகமாக நந்தவனத்தை நாடி வந்தவன் 'திக்' பிரமை அடைந்து நின்றான்.

தான் காண்பது கணவா என்ற பிரமை ஏற்படவே, கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தவன் கண்களின் முன், நந்தவன் முகப்பில் சிரித்தபடி பரவை நிற்க, அவன் கொவ்வை நிறக் கண்ணத்தைக் கிள் ளியபடி கணக்காயன் நின்றிருந்தான்.

நீயே பட்டத்துரணி!

அரண்மனையில் தனக்குத் தெரியாமலேயே எத்தனையோ விஷயங்கள் நடைபெற முடியும் என்பதைச் சங்கிலிகுமாரன் உணர்ந்து கொண்டான். இயற்கையின் இயக்கம் ஒவ்வொருவரிலும் செயல்பட்டுக்கொண்டிரதான் இருக்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் தக்தமக்குரிய வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டே வளர்கிறார்கள் போலும்.

கண் முன்னால் தன் தங்கையின் கண்ணத்தைக் கிள்ளியபடி ஆடவன் ஒருவன் நிற்க, அவன் சிரித்தபடி மஸர்ந்து நிற்கின்ற காட்சையக் கண்டான்.

“சீச்சி! கையை எடுங்கள்... யாராவது பார்த்துவிடப் போகிறார்கள்..... பட்டப்பகலில். அதுவும் காலைவேளையில் வந்ததும் வராதது மாக இதுதானே?” எனச் சிறுங்கிய பரவையின் எழிற் கண்ணத்தைக் கண்றிப்போகக் கூடியதாக, கனகராயன் கிள்ளியதொடு நில்லாது, “யாராவது பார்த்தால் என்ன?” எனக் கறும்பாகப் பேசவும் செய்தான்.

உதயவல்லியைக் காணும் ஆவலோடு வந்தவனுக்கு, இக்காட்சி முதலில் வியப்பையே அளித்தது. முதலில் தோன்றிய வியப்பு படிப்படியாக ஆத்திரமாக மாறுவதை அவனால் உணர முடிந்தும் தடுக்க முடியவில்லை.

ஓரு தங்கையின் தமையன் அவன்.

“ஓரு நாட்டின் இளவரசி இவன். இவளை நேசிக்க இவனுக்கு எப்படித் துணிலு வந்தது?”

“ஓரு நாட்டின் இளவரசன் நீ. கேவலம் ஓரு மந்திரியின் மகளைக் காதலிக்க எப்படித் துணிலு வந்தது? சேஞ்சிப்பதி சப்பக்மாதாக்கரின் வழி வந்தவனுக்கு ஓரு இளவரசியை விரும்ப உரிமையில்லையா?”

சங்கிலி குமாரனின் கோபம் படிப்படியாக அடங்கி அளிந்தது. ‘தங்கைக்கு எல்லா வழிகளிலும் ஏற்றவன் கனகராயன்’ என்ற முடிவிற்கு வந்ததால், அவர்கள் அறியாது தன் மாளிகை திரும்பினான்.

‘அடி பரவை நான் உன்னை இன்னும் சிறுகுழந்தை என்றே என்னிவந்தேன். அது எவ்வளவு தவறு’ என எண்ணியபடி, அறையில் சிறுநடைபயின்று கொண்டிருந்தபோது, கனகராயன் வந்தான்.

இதுவரை சங்கிலிகுமாரன் கானுத கனகராயனுக அவன் தெரிந்தான். தன் மகோன்னத கணவின் வலது கை சிலவற்றைத் தன் னிடம் கூட மறைக்கின்ற அற்புதம், அன்று அவனுத்துத் தெரிந்தது.

“வா... கனகராயா? ஏது இக்காலை வேளையில்... மகிழ்ச்சியோடு காணப்படுகிறுயே...?”

கனகராயன் முகத்தில் சங்கிலிகுமாரன் எதிர்பார்த்த எதுவித சலனமும் தொன்றவில்லை.

“சும்மா வந்தேன், இளவரசே! நாங்கள் இன்று கடற்கரைக்குச் செல்லும் நாள்லவா?...”

கடற்கரை மணலிலே கையாலாகாத இளவரசனாக கட்டிய மணற் கோட்டைகள் சிறையவில்லை என்ற விபரத்தைத் தன் நண்பனுக்குக் கூற ஒரு கணம் விரும்பியவன், சற்று நிதானித்துக் கொண்டான்.

“ஆமாம், கனகராயா! மாலையில் கடற்கரையில் நீ எதிர்பார்க்காத சில விஷயங்களைக் கூறுகின்றேன்...”

“எதிர்பார்க்காதவையா...?” என மந்தகாசமாகப் புன்னகைத்த கனகராயன், “வருகிறேன், இளவரசே” என எழுந்தான்.

“என் அவசரப்படுகிறுய், கனகராயா?”

கனகராயன் உலகவென நகைத்தான்.

“மருத்துமாமலை வனத்து நாடகம் தொடர்ந்து நடைபெறுவதை நான் தடுக்கலாமா?”

“கனகராயா?...”

“என் மறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள். இளவரசே! மாளிகை வாசவில் மந்திரியார் அப்பா முதலி அவர்கள் வீட்டுப் பல்லக்கு இருக்கிறதே...?”

“இருந்தால்....?”

“உதயவல்லி தேவியார் இம்மானிகையில் இருக்கிறார்...”

சங்கிலிகுமாரனின் முகத்தில் வீரனுக்கேயுரிய கம்பீரத்தோடு, மெல்லிய இழையாக வெட்கவண்ணவு திரை விரித்தது.

கனகராயன் சிரித்தபடியே விடைபெற்றான்.

யமுனை ஏரியின் கிழக்குப் பக்கத்தில் எழிலுற அமைந்திருந்தது, நந்தவனம். உலகின் நறுமலர்கள் எல்லாம் அங்கேதான் உளவோ எனும்படி, வரணஜாலங்களை வீசியபடி மலர்கள் தேவுகிந்தி அசைந்தன.

தற்செயலாக நந்தவனத்திற்குள் வந்தவனைப் போல, உதயவல்லி யும் பரவையும் பேசிக்கொண்டிருந்த மலர் மண்டபத்தினுள் சங்கிலிகுமாரன் நுழைந்தான். பெண்கள் இழுவரும் எழுந்து நின்றவர் மலர்மண்டபத்து மலர்க் கொடிகள் இடை நெளித்து இவ்வளவு எழிலாக நிற்குமா?

“மன்னரே, தாங்கள் பெண்கள் தனித்திருக்கும் இடத்திற்கு உத்தரவில்லாமல் நுழையலாமோ?” எனப் பரவை குறும்பாகக் கேட்டாள்.

“மன்னரா? இது என்ன புதிய விளிப்பு?...”

“மன்னர் தானே...?” என்று மெதுவாக முனுமுனுத்தாள் அப்பா முதலி மகள்.

அவன் விழிகள் குரலிற்குரியவளை நாடித் திரும்பின கருநாகம் என நெளிந்து கிடந்த பின்னலைக் கரத்தில் வைத்து முறுக்கியபடி நின்ற உதயவல்லியின் தோற்றம் அவன் மனதை ஒரு கணம் கவ்வி யது. உடலோடு இனைந்து கிடந்த பளபளப்பான மல்மல் ஆஸ்டகள் அவள் உடல் வளைவின் அற்புதங்களை அழகுட்டிக் காட்டின.

“பரவை யார்ந்தப் பெண்...?” எனக் கேட்டான், இளவரசன்.

தமையனின் நடிப்பைக் கண்ட பரவை தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டாள்.

“உனக்குத் தெரியாதா, அண்ணு ?”

தெரியாது என்பதற்கு அடையாளமாகப் பரிதாபமாகத் தலையை ஆட்டினான், சங்கிலி.

“உனக்கு மந்திரி அப்பா முதலியைத் தெரியுமோ ?”

“அவரின்?”

“என்னான், அவசரப்படுகிறும்..... இவளிடமே கேளேன். நான் மாளிகைக்குச் சென்று இவனுக்கு ஏதாவது சாப்பிடுவதற்கு எடுத்து வருகின்றேன். அதுவரை பேசிக் கொண்டிரு .. ஆனால், ஒன்று அண்ணு இவள் பேச மாட்டாள். பேசினால் ஓயவே மாட்டாள்.....” எனக் கூறியபடி மாளிகை நோக்கித் தாவி ஒடினான், பரவை.

“பரவை... பரவை...!” எனக் கங்கிலி துமாரன் அழைத்தான்.

“என் அவளை அழைக்கிறீர்களாம்!” தேனிலும் இனிய குரல் ஒன்று அவன் பக்கத்தில் எழுந்தது. அவன் சிரித்தபடி திரும்பினான்.

“உதயா.....” பிரீரமையின் அழைப்பாக அவன் நெஞ்சிலிருந்து வார்த்தை வந்தது.

“இளவரசே... என்னை ஏமாற்றிவிட மாட்டார்களே ?”

சகோட்யாழின் நடு நரம்பு தெறித்தது போல ஓர் உணர்வு அவளைக் கவ்வியது.

“இது என்ன வார்த்தை உதயவல்லி? உன்னை நான் ஏமாற்றுவதா? உனக்கு ஏன் இந்த வீண் சந்தேகம்?...”

“இது வீண் சந்தேகமென்றால், என்னைவிடப் பாக்கியசாலி இல்லைப் பிரபு! உங்ளை மன்றாக்க முடிவு செய்துள்ளனர் என்ற செய்தி யைக் கேள்விப்பட்ட கணத்தில் இருந்து, என்னிதயத்தில் இனந் தெரியாத பீதி தோன்றுகிறது. மகிழ்வதற்கு மாறான உணர்வு தலைதூக்கிறது .. இளவரசே, என்னை நீங்கள் ஏமாற்றி விடுவீர்களோ என்று கூடப் பயமாக இருக்கிறது.....”

“உனக்கு யார் இதையெல்லாம் கூறினார்கள் ?”

‘பரவை கூறினான்..... மன்னரானதும் இந்த அபலையை மறந்து விட மாட்டார்களே ?’ என்றவள் உதடுகளில் தன் வலக்கரத்தைப்

பதித்துத் தடுத்த சங்கிலிகுமாரன், “அன்பே, வீணை சந்தேகம் களுக்கு இடம் கொடுக்காதே? நான் மன்னானால் பட்டத்து ராணி நீதான்.....” என்று அவளை அணைத்துக்கொண்டான்.

அவன் அணைப்பில் கட்டுண்டு கிடந்த உதயவல்லி மெதுவாக முகம் நிமிர்த்தி அவளைப் பார்த்தாள். விழிகளில் ஏனோ சொல்லொன்றே சோகம் குடிகொண்டிருந்தது.

“உதயா.....”

“பிரபு... எனக்கொரு சத்தியம் செய்து தருவீர்களா?.....”

“என்னையே உனக்காகத் தந்தபோது, ஒரு சத்தியம் செய்வது தான் பெரிதா?, கேள், உதயா... ஆனால்.....”

“ஆனால், என்ன இளவரசே...?”

“ஒருவரில் நம்பிக்கை அற்றுப் போகும் போதுதான் சத்தியம் கேட்பார்கள். அது போல.....”

“அப்படியொன்றுமில்லை... உங்கள் மீது பரிபூரண நம்பிக்கை எனக்குண்டு! என் திருப்திக்காக சத்தியம் செய்ய வேண்டாம். ஓரே ஒரு வாக்கு மட்டும் தாருங்கள்.....”

“என்னவென்று, உதயவல்லி...?”

“நான் மன்னானால் நீயே பட்டத்து ராணியாக இருப்பாய் என்று.....”

“பைத்தியமே, இவ்வளவு தானு.....? நீ பட்டத்து ராணியானால் தான் நான் முடிஏற்பேன். போதுமா?...”

“அவ்வளவே போதும், பிரபு” என்ற அவள் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள். விரைவுமில்லை நறுமணத்தை முகர்ந்ததால் சுயமிழுந்த சங்கிலிகுமாரன், மெதுவாகத் தன் கரங்களால் அவள் மெல்லிடையைத் தழுவினான்.

உச்சி வானில் வானம்பாடிகள் சில இரைந்து கொண்டு சென்றன. உதயவல்லி அவன்பிடியிலிருந்து ‘சட்டென விலகிக்கொண்டாள்.

அவன் மெதுவாக மலர் மண்டபத்து இருக்கையில் அமர்ந்தான்; அவள் அருகே வந்து அமர்ந்தாள்.

“உதயவல்லி, நம் காதலை உன் தந்தையிடம் கூறி திருமணத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யேன்...”

“ஐய, நான் ஆயத்தம் செய்வதா?... நல்லாய்த்தான் இருக்கு உங்கள் பேச்சு? நீங்கள் அல்லவா உங்கள் பெற்றேரிடம் கூறி...” தொடர்ந்து அவளால் கூறமுடியவில்லை; நிலத்தைப்பார்த்தபடி மெளனமானாள்.

“அப்படியே செய்கிறேன், உதயா! என்பெற்றேரக் கொண்டே நம் திருமணத்திற்கு ஒழுங்கு செய்கிறேன். ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன, பிரபு? அபசகுனமாக...”

“இல்லை, உதயா! கள்ளத்தனமாக உண்ணைச் சந்தித்து மகிழ் வதில் உள்ள தணியான இன்பம், திருமணமான பின் கிடையாது போய்விடுமே என்றுதான் கவலை...”

கலகலவெனச் சிரித்தான், மந்திரி மகன்.

“திருமணத்தை எண்ணிக் கலவைப்படும் ஆண்மகன் நீங்கள் ஒருவர் தான். கள்ளத்தனமாகச் சந்திப்பது உங்களுக்கு இன்பமாக இருக்கலாம் ஆனால்...”

“என்ன நீ கூட ஆனால் போடுகிறோயே?”

“நீங்கள் ஆண்பிள்ளை! எண்ணைச் சந்திக்க இரவு வேளைகளில் பயப் படாது வரமுடியும்! அதுபோல என்னால் முடியுமா?..... மாளிகை உறங்கிய பின் மெதுவாக எழுந்து கள்ளனைப்போலப் பதுங்கிப்பதுங்கி வந்து சந்திக்க வேண்டும்! இப்படிக் கள்ளத்தனமாக எவ்வளவு காலந்தான் சந்திப்பதாம்? என் அவஸ்தை எனக்கல்லவா தெரியும்!”

“உதயவல்லி! அப்படி என்ன அவஸ்தையோ?” எனக் குறும்பாகக் கேட்டவனுக்குப்பதில் கூறமுடியாதுதான் தவிப்பதை வெளிக் காட்ட விரும்பாத உதயவல்லி, கதையை மாற்றவிரும்பி, “என்ன பரவையை இன்னமும் காணுமே? “என்றான்.

“எண்ணைத் துரத்தப் பார்க்கிறோயா, உதயா?”

“இப்பே”து துரத்தினால் தானே துரத்தலாம்! திருமணமானவின், துரத்தமுடியுமா? காதலிக்கும் போது காதலியின் எண்ணப்படிதான்’ இளைஞர் நடப்பார்களாம்! திருமணமானவின் தங்கள் எண்ணப்படி மனைவிமார் நடக்கவேண்டுமென விரும்புவார்களாம்!” என்றான், உதய வல்லி.

“ஓகோ! இப்போது உன் விருப்பப்படி எல்லாம் நான் நடப்ப தாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறேய். இல்லையா?”

“இது என்னகுதர்க்கப்பேச்சு? என் எண்ணப்படியா நடக்கிறீர்கள்?”

“பின் யார் எண்ணப்படி?”

சங்கிலியினது பேச்சிற்குக் குறும்புத்தனமாக ஏதாவது கூற வாய் திறந்த உதயவல்லி, “அண்ணா! அண்ணா!!” என்றழைத்தபடி பரவை ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டதால், விலகி அமர்ந்து கொண்டதோடு’ அவனுக்குக் கண்களினால் ஜாடை காட்டி எச்சரித்தான்.

அதே நேரத்தில், ஏழூரதிபர் பரநிருபசிங்கர் மாளிகையில் அவர் மனைவி மாதவி தேவியாலும், மகன் பரராசசிங்கங்களும் புதியதொரு சிக்கலுக்கு வித்திடப்பட்டதோடு, பரநிருபசிங்கரின் மனதிலும் குழப் பத்தைத் தோற்றுவித்தது.

உரிமைப் போர்

யாழ்ப்பாண அரசின் மன்னிமுடியைத் தன் தலையிலே தாங்கவேண்டிய ஏழூரதிபர் பரநிருபசிங்கரது உள்ளத்தில் பிரளயம் ஒன்று உருவாகி யது. அவருடைய மனவிமாதவி தேவியாரின் வார்த்தைகளும், மகன் பரராசாங்கனின் சொற்களும் அவரை நிலை தடுமாற வைத்தன.

அவர் மனம் குழம்பித் தவித்தது.

“நீங்கள் செய்தது மகா துரோகம்! பெற்ற மகனுக்கே துரோகம் செய்துவிட்டார்கள்” எனக் குழுமினான், மாதவி தேவி.

“தேவி, நானு துரோகம் செய்தேன்? சிந்திக்குப் பார்த்தால் உண்மை தெரியும்...”

“சிந்திப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது! நீங்கள் செய்தது துரோக மில்லாயல் வேறென்ன?”

“துரோகம்... என் துரோகத்தைக் கண்டுவிட்டாய்...? என் மகன் சுகமாக வாழுவேண்டும் என்று கருதிச் செய்ததையா துரோகம் என் கிருய்ம்!”

“மகனின் நன்மை கருதி இருந்தால் உங்களுக்கு உரிமையான அரசை உங்கள் தம்பிக்கு அளிக்க முன் வருவீர்களா? உங்களுக்கு முடிபுணைய ஆசையில்லையெனில், அரசாளப் பலமில்லையெனில், உங்கள் மகனுக்கும் ஆசையில்லை! யாழ்ப்பாண சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து செங்கோலோச்ச வேண்டிய உங்களது மகன் கேவலம்—உங்களின் பின் ஏழூரதிபனுகத்தாலு இருக்கவேண்டும்...?”

“வார்த்தைகளைக் கொட்டாதே? தேவி, என்னைத் தவரூக நீ கருதுகிறோய்? எனக்காமுடிபுணைய ஆசையில்லை? எனக்கா அரசாளப் பலமில்லை? இரண்டுமேயுள்ளன..... சிறுவனாக நான் இருந்தபோது, யாழ்ப்பாணத்தின் சிம்மாசனத்தில் ஒரு முறையாவது அமரவேண்டுமெனக் கணவு கண்டேன்!... அக்கணவு இன்று என்னைத் தேடிவந்தும் அதை ஏற்க மறுத்த உண்மைக் காரணம் என்ன தெரியுமா?.....” என்ற பரநிருபர் தன் துணைவியை ஏறிட்டு நோக்கிவிட்டுத் தொடர்ந்தார்: “அரசாள்வதென்பது விளையாட்டன்று! புகழுக்காகவோ, பேருக்காகவோ ஆசைப்பட்டு முடி புனைந்தபின், அரசின் பாரத்தைத் தாங்க முடியாது அவதிப்படுவதிலும். திறமையுடையவர்கள் அரசாள்வதே நல்லது தேவி! உன் கணவனை மன்னாகக் காண நீ விரும்புகிறோய்? அது நிறைவேருத்தாலே உன் மகனை மன்னாகக் காண விரும்புகிறோய்? உன்மீது பிழையில்லை...!”

“பின் யார்மீது பிழை?” என மாதவி கேட்டதற்குச் சிறிதுநேரம் மெளனமாகவிருந்த பரநிருபர், நீண்டதொரு பெருமூச்சோடு பேசி ஞர்:

“யாழ்ப்பாணவரசின் இன்றைய சூழ்நிலையின் மீதே பிழை! இச் சூழ்நிலை காரணமாகவே அரசைத் தம்பிக்கு அளிக்க முடிவு செய்தேன்; தந்தை என்னிடம் வேண்டும் முன்பே நான் செய்த முடிவிடு!.....”

“நீங்கள் செய்த முடிவு நல்ல முடிவில்லை என்பது கூடவா உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அப்பா! சூழ்நிலையின் மீது பழியைப் போடு வதன் மூலம் நீங்கள் எனக்குரிய அரசை சித்தப்பாவிற்குக் கொடுத்து விட்டார்கள்! நான் ஒரு மன்னனின் மகனாக வாழ வேண்டும்! அல் வது மன்னனாக வாழ வேண்டும்...! இரண்டுமற்று வாழ நான் விரும்ப வில்லை. போசித்துப் பாருங்கள்! இராச்சியத்தின் அரச பரம்பரையில் மாறுதலேற்படப் போகிறது .. என்னிடம் என்ன குறை கண்டார்கள்? அரசாங்க திறனில்லையா? திடமில்லையா?.....” என்ற பரராசசிங்கனின் இளம் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, “கு மா ரா!” எனப் பரநிருபர் அழைத்தார்.

“மன்னனாக நீ ஆசைப்படுகிறோய்? ஆனால்.....”

“ஆனால்.....?”

“நீ என்றும் உயிரோடு வாழ வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கிருக்கிறது?” எனப் பரநிருபர் கூறியபோது மாதவியும், மகனும் திடுக் கிட்ட போதும் பரராசசிங்கன் தனது திடுக்காட்டத்தை வெளிக்காட்டாது நகைத்தான்.

“அப்படியானால் நீங்கள் உயிரோடு வாழ ஆசைப்பட்டு மன்னனாக காது ஒதுங்கினீர்கள். நான் உயிரோடு வாழ வேண்டும் என்பதற்காக எனக்கு முடியை இல்லாது செய்தீர்கள்... .. அப்படித்தானே?” என வினவினான்.

“அவ்வாறும் இருக்கலாம்... இந்த அரசியலே இன்று பொருமை, சூழ்ச்சி, சதி என்பன பெருகிவிட்டன. அரசுக்குரிமையானவர்களை அழித்து ஏட்டக் கங்கணங்கள்திட்டிச் சிலர் அலைகிருர்கள். குமாரா, நான் உயிருக்குப் பயந்து முடியை பறுக்கவில்லை...”

“பின் எதற்காக மறுத்தீர்கள்! மறுத்த நீங்கள் உங்கள் மகனுக்கு அதை அளித்திருக்கலாமே?”

“தேவி, இன்றைய சூழ்நிலையில் வீரன் ஒருவனே இராச்சியத்திற்குத் தேவை...”

“பரராசசிங்கனுக்கு என்ன...?”

“அவன் கிறுவன், தேவி!”

பரராசசிங்கன் கொதிப்போடு குறுக்கிட்டான்.

“உங்கள் கண்களுக்கு நான் சிறுவனுக் கிருச்கலாம். ஆனால், நான் வயதுவந்த இளைஞர், அப்பா! நானு சிறுவன்...? சித்தப்பா என்னி லும் பார்க்க ஆந்தாறு வயதுதான் முத்தவர்...”

பரராசசிங்கன் முடிபதியாகவே விரும்புகின்றான் என்பதனையும், அதற்கு அவனது தாய் தூண்டுதலாக இருக்கிறான் என்பதனையும் அவர்கள் பேசுக்கவளில் இருந்து தீர்க்கமற அறிந்து கொண்ட பரந்திருப்பார் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். இனநரையோடிய தன தலையைத் தடவிக் கொடுத்தபடி மகனைக் கேட்பார்:

“குமாரா, உன் சித்தப்பா மன்னாவதை நீ விரும்பவில்லையா?”

“விரும்புகிறேன், அப்பா! ஆனால் எனக்கு உரிமையான அரசை அளிக்க நான் விரும்பமாட்டேன்...”

“உன்னால் யாழ்ப்பான் அரசின் முடியைத் தாங்க முடியுமெனக் கருதுகிறாயா?...”

“நிச்சயமாக முடியும்...”

“பரிபாலனம் என்பது பஞ்ச மெத்தையல்ல, குமாரா?”

“அறிவேன், அப்பா!”

“குதர்க்கவாதம் பேசுகிறோய்?”

“உரிமைக்காகப் பேசுவதில் குதர்க்கம் என்ன இருக்கிறது?”

“இன்று அரசைக் கருமேகங்கள் சூழ்ந்துள்ளன, குமாரா”

“வீணைப் பயமறுத்துகிறீர்கள் நேரடியாகக் கூறுங்கள்... உனக்கு அரசை அளிக்க விருப்பமில்லை என்... அதற்கு என் இவையெல்லாம்...”

“செல்வாரா, உன்னை நான் பயமறுத்தவில்லை உன்னை நிலையை விளங்க வைக்கவே விரும்புகின்றேன். உன்னால் வண்ணியர்களை அடக்க முடியுமா? போர்த்துக்கேயேப் பறங்கிகளி மிருந்து அரசைக் காப்பாற நத்தான் முடியுமா?”

“முடியும்..... நிச்சயமாக முடியும்! பரராசசேகரரின் பேரன் என்ன கோழையா, அப்பா?”

“உன் உரிமை இவ்வரசு எனக் கூறும் உன்னால் அந்த உரிமையைக் காப்பாற்ற முடியுமா என்பதே என் சந்தேகம். குமாரா! உன் னிடம் ஒன்றை வேண்டுகின்றேன்... என் தந்தை என்னிடம் பாசித் ததை உன் தந்தையாகிய நான் உன்னிடம் யாசிக்கின்றேன். உணக்கு உரிமையானது தான், இவ்வரசு. ஆனால் சங்கிலிகுமாரனை மன்னாக்குவேலை உன் தாத்தாவிற்குக் கொடுத்த, வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற உதவி செய்ய...” என ஏழாதிபர் பரநிருபசிங்கர் வேண்டினார்.

பரராசசிங்கனின் முகத்தில் ஏமாற்றமும் சினமும் குழுறின. அவன் ஆத்திரத்தோடு தந்தையைப் பார்த்துவிட்டு வெளியேறினான். பரநிருப சிங்கர் மனைவியை நோக்கி கவலையோடு விளிப்பார்:

“தேவி, உங்களுக்கு கூடவா அரசமோகம்?”

‘விருட்ட’டென்று எழுந்த மாதவிதேவி கணவனை அன்றி தெறிக்கப் பார்த்தாள்.

“நீங்கள் ஒரு துரோகி! உங்களுக்குச் சொந்தமான அரசை யாரோ ஒரு வைப்பாட்டி மகனுக்கு அளித்தீர்கள்...”

பரநிருபசிங்கரின் முகம் திடீரென மாறியது. தன் சிறிய தாயின் மேல் மாருத அங்கும் அபிமானமும் வைத்துள்ளவர், பரநிருபர். மனைவியின் வார்த்தைகள் அவரைக் கொதிப்படைய வைத்தன.

“என் சொன்னால்? ” என்று குழுறிய பரநிருபசிங்கர், “அடிமாதவி, ஓன்றை மட்டும் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்..... அந்த வைப் பாட்டியின் மகனையே மன்னாலுக்கிக் காட்டுகிறேன்...” என்றார்.

மனதில் எழுந்த சலவாங்கள் அறவே அழிந்தன. மாதவிதேவி குழுறிக் குழுறி அழுதாள்.

இவ்வளவையும் பரராசசிங்கன் வெளியே கேட்டுக்கொண்டு நிஸ்ருன். அவன் மனதில் தந்தையின் பிடிவாதமும், தாயின் வேதனையும் தோன்றிய, அதே நேரத்தில், யாழ்ப்பாண அரசின் மணி முடியும் தோன்றி ஆசையை ஊட்டியது.

‘இதற்கெல்லாம் வழிவகுக்கக் கூடியவர் ஒருவரே’ என என்னிய பரராசசிங்கன் வேகமாக வெளியே வந்தான்; வந்தவனை நோக்கி அந்த ஒருவர் பல்லக்கில் இருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தார்

கந்தன் மீது ஆஜை.

12

இந்திரிகளுள் அடியார்க்கு நல்லருக்கு அடுத்ததாக மிகுந்த செல்வாக்குடையவராக விளங்கியவர் அப்பா முதலியாவர். வயோ திபத்தின் எல்லையினை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த போதிலும், கூனல் விழாத முதுகு; கனவுகளும் அறிவும் சேர்ந்து சுடர் விடும் விழிகள்; அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த தாடி; இளமை நினைவுகள் இவைதாம் அப்பா முதலி. தொன்றை மண்டலத்தினின்றும் வந்த பிரபுக்களின் வம்சத்தில் ஒருவராக அவர் விளங்கியதால் பழைய சிறப்பின் காரண மாகப் பிறரை அடக்கியானும் தன்மை இவரிடம் காணப்பட்டது.

இந்த அப்பா முதலியே தனக்கு அரசரிமை கிடைக்க வழி வகுக்கக் கூடியவர் என்று பரராசசிங்கன் என்னியதில் வியப்பில்லை.

எதிரே அவரே வந்தார்.

“வாருங்கள், உங்களிடம் வரவே புறப்பட்டேன்” என்று விரைந்து எதிர்கொண்டு வரவேற்றின், பரநிருபன் மெந்தன்.

பரராசசிங்கனை நிமிர்ந்து பார்த்தார், அப்பா முதலி.

“என்ன பரராசா, என்னிடமா? அப்படி என்ன விடுயம்? சதுரங்கம் ஆடவா?...”

“சதுரங்கம்தான், ஐயா.. ஆனால், காய்களை நகர்த்தியல்ல. இங்கு நின்று பேசுவது நல்லதல்ல. உங்கள் மாளிகைக்குச் சென்று பேசுவோம்...” என்ற பரராசசிங்கனை ஒரு விதமாக ஏறிட்டுப் பார்த்த அப்பா முதலியின் கண்களில், அவன் முகத்தில் ஏமாற்றத்தின் சாயல் நிழலாகப் படிந்திருப்பது தெரிந்தது.

அவர் எதுவும் பேசாது, தன் பல்லக்கை நோக்கி நடந்தார். அப்பா முதலியின் பல்லக்கோடு பரராசசிங்கனை புரவியும் மென்னடை பயின்றது.

தின் நீண்ட தாடியை உருவியபடி குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்த அப்பா முதலியின் மன அரங்கத்திலே பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்திட்டன; இதழ் கோடியில் நெளிந்த புன்னகை தாடிக்குள் மறைந்தாலும், ஓரளவுனர் முடிந்தது. குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தவர் திடீரென நின்று, முன்னமர்ந்திருந்த பரராசசிங்கனை நோக்கி, “பரராசா! சென்ற இரவு இவ்வளவு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுள்ளனவா? உன் தந்தை தான் மன்னாக விரும்பாது, தன் முடியைத் தட்டிக்களிக்க முடிவு செய்ததை என்னால் நம்ப முடியவில்லையே? அதற்காகத்தான் நானே அரசசபை கூடப்போகிறது? நீ கூறுவது உண்மைதானு? உன் தந்தை முடியை வேண்டாமென்று கூறினார்?” என்று கேட்டார்.

“வேண்டாமென்றுமட்டும் கூறவில்லை, தன் தமிழிக்கு முடி குட்டுவதாகவும் கூறியுள்ளார்! என்றால் குரலில் சோகமும், குரோதமும் காணப்பட்டன.

“உனக்குச் சேரவேண்டிய அரசை உன் சித்தப்பனுக்களிப்பலத நீ விரும்பவில்லை! உன்னுரிமை உனக்குத் தேவை யென்கிறுய். அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்! எனக்கு எப்படியாவது இவ்வரசின் மணிமுடி வேண்டும்! எனதந்தை இதை எனக்குத்தர விரும்பாவிடினும் என் தாய் விரும்புகிறான், நான் மன்னாக வேண்டுமென! உங்களைத் தவிர எனக்கு உதவுவார் வேறில்லை! நேர்மைக்கு நீங்களே மதிப்பளிப்பவர்கள்!...”

“பரராசா! நீ என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறுய்?” என்று வினவினார்.

“நீங்கள் செய்யக் கூடியதையே நான் உங்களிடம் கேட்கிறேன். நானை அரசசபை கூடப் போகிறது! அதில் உங்கள் எல்லாரினதும் அபிப்பிராயங்களும் கேட்கப்படவிருக்கிறது! அடியார்க்கு நல்லார் மன்

னரின் வார்த்தைகளுக்கு மறுக்காது உடன்படுபவர்! நீங்கள்தான் எனக்காக வாதிட வேண்டும்! உங்களது அபிப்பிராயத்தோடு ஒத்துப் போகப் பலர் இருக்கிறார்களே?... என்ன சொல்கிறீர்கள்! இந்த உதவியை எனக்காக நீங்கள் செய்தேயாகவேண்டும்! அதற்காக, உங்களுக்கு நான் எதையும் செய்யக் காத்திருக்கி வேண்!”

“உண்மையில் உரிமையுடையவன் நீதான்! சங்கிலிகுமாரன் உரிமையற்றவன் மட்டுமல்ல, பட்டத்துராணிக்குப் பிறந்தவனுமல்ல-!”

ஓருமையில்பேச முன்பு தயங்கிய அப்பா முதலி இப்போது தயங்கவில்லை... சங்கிலிகுமாரன் மீது மாரூத குரோதமுடையவனுக்குப் பரராசுசிங்கன் இருப்பதையும், அவ்வாறு பேசுவது அவனுக்கு மேலும் குரோதவுணர்ச்சியை வளர்க்குமெனவும் எதிர்பார்த்தபடியே ஒன்றும் பேசாது பரராசுசிங்கன் இருந்தான்; அப்பாமுதலியே தொடர்ந்தார்:

“பரராசா! சிறு வயதிலிருந்து நீ என் மாளிகையில் ஓடி விளையாடியவன். என் மகனைப் போல வளர்ந்தவன். உனக்கு உதவுவது என்கடமை. உன்னை எப்படியும் யாழ்ப்பாணச் சிம்மாசனத்தில் அமரச் செய்வேன்.....” என்று பேசியபோது, பரராசுசிங்கன் விருட்டெடமுந்து அப்பாமுதலியின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு “உண்மையாகவா? சொன்ன சொல் தவறமாட்டார்களே?” எனவும் கேட்டான்.

“உண்மையாகவே? என் சொல்லில் உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா? நல்லூர் கந்தன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன், உன்னை மன்னாக்குவேன்!... ஆனால்...”

அப்பா முதலியின் ‘ஆனால்’ல் அவர்து இலட்சியமும், மனோதமும் அடங்கிகிட்டந்தன! ஆனால், பரராசுசிங்கனுக்குப் பேரிடியாக இருந்தது.

“ஆனால்.....”

“உன்னை அரசனாக்கினால், எனக்காக எதையும் செய்யக் காத்தி நுப்பதாகக் கூறினாய்வல்லவா? ..”

“அதிலென்ன...?”

“எனக்காக எதையும் செய்வாயா”

“என்னால் செய்யக் கூடியதையே நீங்கள் கேட்பீர்களென எனக்குத் தெரியும்! கேளுங்கள் உங்களுக்கார எதையும் செய்வேன்!”

அப்பாமுதலி பழையப்படி திரும்பவும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடக்கத் தொடங்கினார். சிந்திப்பவரைப் போலக் காணப்பட்டார். அப்பா முதலியின் மன அரங்கிலே இனிய காட்சிகள் பல தோன்றின. பரராசுசிங்கன் அவர்து இலட்சியக் கூடுரங்கத்தின் தலைக் காயாகத் தெரிந்தான். “அவர் கண்களின் மூன்னே யாழ்ப்பாணத்துச் சிம்மாசனம் தோன்றியது. அதில் அவர் மகள் உதயவல்லி ராணியாக அமர்ந்திருக்கிறானா?

“பரராசா! உன்னால் முடியக் கூடியதையே உன்னிடம் கேட்கி ரேன். உன்னிடம் எனக்கு என்றும் தனியானதோர் அன்புண்டு!...” என்றார்.

“அறிவேன்! என்னுவலைக் கூட்டாது கூறுங்கள் ...”

“கூறுகிறேன்! கூருக்கமாகவே கூறி விடுகிறேன்! நீ மன்னானால்

என் மகளை உன் பட்டத்து ராணியாக ஏற்றுக் கொள்வாயா ?”

பரராசசிங்கன் கண் முன் அழகே யுருவான உதயவல்லி காட்சி தந்ததோடு, புன்னகையும் புரிந்தாள்; அவளது குறு குறுத்த விழிகளையும், சிறிது அதிகமாக மேலுயர்ந்த நெற்றியையும், நெளி நெளியான குழற் கற்றைகளையும், மாது²ளை உதடுகளையும், விம்மிப் பூரித்த மார்பகங்களையும், அளவோடமைந்த இடையினையும், தன் மனக்கணக்களில் விளையாடவிட்ட பரராசசிங்கன் மகிழ்ச்சியினால் பின்னால் விளையப் போகிற அனர்த்தங்களையுணராது அப்பா முதலியின் பேசு சிற்கு உடன்பட்டான்.

‘நீ மன்னாலூல் என் மகளை உன் பட்டத்து ராணியாக ஏற்றுக் கொள்வாயா?’ என அப்பா முதலி பரராசசிங்கனிடம் கேட்டுக் கொண்டதைத் தற்செயலாக, பரவையிடமிருந்து விடைபெற்று வந்த உதயவல்லி கேட்க நேர்ந்தது. அவள் தலை மேல் மாளிகையே இடிந்து விழுந்தது போன்ற பிரமையேற்பட்டதால் கண்கள் இருளவே நிலை தளர்ந்து ‘அம்மா’ என்றலறியபடி நிலத்தில் சாய்ந்தாள்.

13

தழ்ச்சி உருவாயிற்று.

காலை வேலோயில் அரச சபை கூடியது. அழகான மண்டபமது. எழிலார்ந்த தூண்கள் மேல்விதானத்தைத் தாங்கி நிற்க, ஆலயம் ஒன்றின் புனிதத் தன்மையோடு அம் மண்டபம் விளங்கியது. சிம்மா சனக்தில் மன்னர் கம்பீரமாக அமர்ந்திருக்க முயன்றும் வயோதிபாக காரணமாக முடியவில்லை. அவரை அடுத்துக் காணப்பட்ட இருக்கைகளில் ஏழாதிபர் பரநிருபசிங்கரும், சங்கிலிகுமாரனும் அமர்ந்திருந்தனர்.

மந்திரிகள் யாவரும் சமுகந் தந்திருந்தனர். முதல் மந்திரி அடியார்க்கு நல்லார் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். அவரை அடுத்து இருந்த ஆசனங்களில் அப்பா முதலி, முத்துவிங்க முதலி, தனிநாயக முதலி, மழவராயன் போன்ற ஏனைய மந்திரச் சுற்றுத்தவர்கள் காணப்பட்டனர்.

மயங்கி விழுந்த மகள், நன்கு தெளியாத நிலையில் மஞ்சத்தில் கிடக்கும் காட்சியும், பரராசசிங்கனுக்கு கந்தனமீதாணியாக வாக்குப் பண்ணிய காட்சியும் மனதில் எழுந்ததால் அப்பா முதலி அமைதியில்லாது தலித்தார்.

இனுவில் பேராயிரவன், பச்சிலைப் பள்ளி நீலகண்டன் போன்ற கிராமத் தலையர்களும், ஓவ்வொரு திசைப் படைத் தலைவர்களும் வந்திருந்தனர். நெடுந்தீவு வெடியரசன் மழவ மாப்பாண்ணும் வந்திருந்தான்.

தாங்களை அரச சபையில் உள்ளவர்கள் காணமுடியாத இடத்தில் அரசகுலப் பெண்டிர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். யாவரினது கவனமும் சபையில் நடக்கப் போவதைக் காண ஆவலாக இருந்த வேளையில், பரவையினது கவனமும் உள்ளமும் அரசசபையில் நடக்கப் போவதில் கவனம் செலுத்தியதோடு, சேனுதிபதி சப்பகமாதாக்கருக்கு அருகே கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்த கனகராயன் மீதும் நிலைத்திருந்ததை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

நல்லூர்க் கந்தனது ஆலயக் காண்டா மணி ஒலித்ததைத் தொடர்ந்து, சபையும் ஆரம்பமாகியது.

மன்னர் பரராசுகேரர் எழுந்தார்.

“சபை கூடிய குரண்த்தை ஏற்கனவே நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஒரு இக்கட்டான கால கட்டத்தின் எல்லையில் இச்சபை கூடுதின்றது. யாழ்ப்பண அரசினை சதிகாரர்களும், ஆதிக்க வெறியர்களும் சூழ்ந்துள்ள வேளையில், நல்லதொரு முடிவெடுக்க நாம் கூடியுள்ளோம்.” மன்னர் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் அன்றை நிலையையும், அபாயச் சூழ் நிலையையும் விளக்கினார். “பலம் வாய்ந்த மன்னனஞ்சுவன் இன்று நமக்குத் தேவை உடலுறுதியும் உளவுறுதியும் வாய்ந்த ஒருவன் இவ்வரசின் இன்றைய மன்னஞக வேண்டும் என் கடைசி மைந்தன் சங்கிலிகுமாரனின் வீரத்தை நீங்கள் அறிவீர்கள். நாடே அறியும். அவன் கரங்களில் இவ்வரசினை ஒப்படைக்கில் எதிர்காலம் ஒளி நிறைந்ததாக அயையும்! முத்தவன் இருக்க இளையவன் பட்டம் சூட்டுவதா என நீங்கள் கேட்கலாம். உங்கள் கேள்வியில் நியாயமுண்டு. ஆனால், பரநிருபசிங்கன் வைத்தியத்துறையில் கூடிய சிரத்தை கொண்டுள்ளான். ஆதலால் அடுத்த யாழ்ப்பாண மன்னன் சங்கிலிகுமாரன் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்வீர்கள் என நம்புகின்றேன்.”

சபையில் நீண்ட அமைதி நிலவியது. நிகழப்போகும் விபரத்தை முன்னமே சபையினர் அறிவார்கள். நீண்ட அமைதியின் கழிவில் மந்திரி அடியார்க்கு நல்லார் எழுந்தார்.

‘சங்கிலிகுமாரரை மன்னராக ஏற்படில் நமக்கு மகிழ்ச்சியே. அடுத்த மன்னராக வேண்டிய பரநிருபரே தன்பட்டத்தைத் தம்பியாருக்கு அளிக்க முன் வரும்போது, நம் அபிப்பிராயம் எதற்கு? நமக்கு நல்லவற்றையே மன்னர் செய்வார் என்பதை நாமறி வோம்!’

இவரது பேச்சுக்கள் அப்பாமுதலியின் நெஞ்சத்தில் கனவென்னிமுந்தன. தன் சகாக்களை ஒரு முறை ஏறிட்டு நோக்கி விட்டு வார்த்தைகளைக் கொட்டத் தொடங்கினார்.

“என் அபிப்பிராயத்தில் வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். இருந்தால் சபை மன்னிக்க வேண்டும்.” என்ற பீடிகையோடு ஆரம்பமான அவரது பேச்சினை சபை கவனித்தது. சங்கிலிகுமாரன் அவர் மீது விழிகளை ஓட்டினான்.

அரசு உரிமைகள் பற்றி அப்பா முதலி பேசினார்; அரசு பரம்பரை ஒழுங்கு குறித்து அவர் எடுத்துரைத்தார்; “சங்கிலிகுமாரர் மன்னராவதைப் பற்றி என்னை விட யாருமே மகிழ் முடியாது. ஆனால் சபை நன்கு சிந்திக்க வேண்டும். குழப்பங்களையும் பகைவர்களையும் அடக்கி அழிப்பதற்காக, அரசு முறை தவறிச் சங்கிலிகுமாரரை மன்னராக்கப் போகின்றோம். அவரை மன்னராக்குவதால்—உரிமையற்ற ஒருவரை மன்னராக்குவதால், உள்ள குழப்பங்கள் கூடுமேயொழியக் குறையாது. சங்கிலிகுமாரர் பெரும் வீரர்; ஆனால் திறமையுடையவர். ஆனால்...”

இவ்வேளை பரநிருபசிங்கர் குறுக்கிட்டார்.

“மந்திரியாரே. நீரும் புதிய பிரச்சனைகளுக்கு வித்திடுகிறீர் போலி ருக்கிறது. நீர் என்னுவது போல மன்னராக உரிமையற்றவன்வள்ளுக்கிலி. அவனும் என் சிறியதாய் பிள்ளை என்பதை மறந்துவிட்டார்...”

‘வைப்பாட்டியின் மகன் தானே’ எனக்கூற அப்பா முதலியின் உதடுகள் துடித்த போதிலும் அடக்கிக் கொண்டதோடு, பரராசு சிங்களை மன்னாக்குவதே எவ்வகையிலும் சிறந்தது என வாதித்தார். அவருடைய வாதம் சபையில் சிறிது கலகலப்பை ஏற்படுத்திய போதிலும் வெற்றி பெற முடியவில்லை.

அடிப்பட்ட புலியானார், அப்பா முதலி.

சங்கிலிகுமாரன் மன்னனுவதையிட்டு மகிழ்ந்த உள்ளங்கள் பல. இருந்த போதிலும், சில பொழுமையினாலும் அசுசையினாலும் கொதுத்துக்கொண்டிருத்தன. சங்கிலிகுமாரனுக்கே யாழ்ப்பாண அரசு என முடிவாகத் தீர்மானித்ததைக் கேட்டுப்பரராசசிங்கன் செதுப்போடு தன் தாயிடம் குஞ்சரைத்தான்.

“யாழ்ப்பாண மணிமுடி எனக்குச் சொந்தமானது. அதை எப்படியும் அடைந்தே திருவேன்”

இவற்றைப் பரநிருபசிங்கர் கேட்க நேர்ந்தபோது, தன் கண்களில் சுரந்த விழி நீரைத் துடைத்துக் கொண்டதோடு, தன் மகனுக்காகப் பச்சாத்தாபமும் அடைந்தார்.

அப்பா முதலியின் மனதில் ஏமாற்றத்தின் எதிரொலி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. நிஃப்பதியின்றித் தலித்துக் கொண்டிருந்த போது, பரராசு சிங்கன் வந்தான்.

“உங்கள் ஆணை எங்கே, மந்திரியாரே?” எனப் பரராசு சிங்கன் ஏனைமாகக் கேட்டான்

பரராசு சிங்கனின் ஏனாம் அவரை வெறி கொள்ள வைத்தது ‘பரராசா! தந்த ஆணையை நான் மறக்கவில்லை! உன்னை எப்படியும் யாழ்ப்பாணச் சிம்ம சனத்தில் இருத்தியே திருவேன் என்னுயிரில் இறுதித் துடிப்புள்ளவரை, உன்னை யாழ்ப்பாண அரசின் மன்ன

ஞகுவதற்காக என் உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் அர்ப்பணிப்பேன். உன்னை மன்னாக்கக் காண நான் விரும்புவதிலும். உன் பட்டத்துராணியாக என் மகளைக் காண நான் ஆசைப்படுகின் ஹேன்' என்று அப்பா முதலி வெறி கொண்டவரைப் போலக் கூறிய போது, 'உங்களால் அது முடியவே முடியாது' என்ற மூன்றுவது குரல் ஒன்று எழவே, திடுக்குற்ற இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர். நின்றவள், உதயவல்லி.

ஓரு மங்கை வந்தாள்.

உதயவல்லியின் மயக்கம் அடுத்த நாள் கூடக் கலையவில்லை. இடையிடையே சுய நினைவு வந்தபோதெல்லாம் பல பயங்கர நினைவுகள் தலைகாட்டி வேதனை தந்தன. பரராசாசிங்கனை மன்னாக்குவதற்காகத் தந்தை செய்கின்ற சூழ்சியை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

'பட்டத்து ராணியாக என்னைக் காண ஆசைப்படுகிறோ? இப்போதுகூடத் தான் சங்கிலிகுமாரனின் பட்டத்துராணியாகப்போவதை அறியாரா? அவரது இலட்சியக் கணவு இதுவானால் எவ்வளவு சுலபமாக நிறைவேற வழியிருக்க ஏன் குறுக்கு வழியில் தலையிட்டு ஆணை செய்ய வேண்டும்?'

உதயவல்லியின் உள்ளத்திலே பலவகை எண்ணங்கள் ஒருங்கே குழறின.

'உங்கள் மீது குற்றமில்லை. நான் என்றே உன்மையை உங்களிடம் கூறியிருக்க வேண்டும். என்றே கூறியிருந்தால் இவ்வளவும் நடந்திராது. இப்போதுதான் என்ன? காலம் கடத்துவிடவில்லை. இப்போதே உங்களுக்கு உன்மையைக் கூறிவிடுகிறேன்.'

மஞ்சத்தைவிட்டு மெதுவாக எழுந்த உதயவல்லி வெளியே வந்தாள்; தோழிகள் எவ்வரையும் காணவில்லை. தந்தையின் ஆலோசனை மண்டபத்தை நாடி வந்தவள், மீண்டும் மயக்க நிலையை அடையக் கூடியதாக உள்ளே அப்பாமுதவியின் வெறி கொண்ட குரல் ஒலித்தது.

"பரராசா, தந்த ஆணையை நான் மறக்கவில்லை. உன்னை எப்படி யும் யாழ்ப்பாணச் சிம்மாசனத்தில் இருத்தியே தீருவேன். என்னுயினின் கடைசித் துடிப்புள்ள வரை என் உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் உன்னை மன்னாக்குவதற்காக அர்ப்பணிப்பேன். உன்னை மன்னாக்க காண விரும்புவதிலும், உன் பட்டத்துராணியாக என்மகளைக் காண ஆசைப்படுகின்றேன்..."

உதயவல்லி. அருகிலிருந்த தூணைப்பற்றிக் கொண்டாள். நெடிய மூர்சுக்கள் வெளிவந்தன.

“உங்களால் அது முடியவே முடியாது” என அலறினான்.

மூன்றுவது குரலால் திடுக்குற்ற அப்பா முதலியும், பரராசுசிங்கனும் திரும்பிப் பார்த்தபோது உதயவல்லியைக் கண்டார்கள். ஒரு கண நேரத்தில் பரராசுசிங்கனின் முகம் வெளுத்துவிட்டது.

“உதயவல்லி.. எப்படி இங்கு வந்தாய்?”

“யாரும் வரச் சொல்லவில்லை! தங்களது வீண கனவுகளும் ஆணையும் என்னை இங்கு வரச் செய்தன! உங்களோடு பேசுவதற்காக வந்தேன்!”

“வா, உதயா...” என அப்பாமுதலி மகளை அழைத்துச் செல்ல முயன்றார்.

“ஆணையை மறந்து விடாதீர்கள்! நான் பின்பு சந்திக்கின்றேன்” என்று பரராசுசிங்கன் விடை பெற்றுச் சென்றார்.

உதயவல்லி தந்தையின் தோளில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு ‘கோ’வென்று அழுதாள். மகளின் கூந்தலை அன்போடு தடவியபடி, “உதயா, ஏன் அழுகிறோய்? அழாதே... நீ அழுவதைக் காண என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லை” என்று கூறித் தேற்றினார்.

அப்பாமுதலி தன் தலைமீது கைவைத்துத் திகைத்துப் போய் இருந்தார். எவ்வளவு தூரம் தங்களைபே அறியாமல் விதி வாழ்க்கையில் சிக்கல்களை ஏற்படுத்துகின்றது, என்பதை அன்று உணர்ந்தார்.

“இதை ஏன் முன்பே நீ எனக்குக் கூற ஸ்லை?”

“கூறுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லையே. அப்பா!”

அப்பாமுதலியின் உள்ளத்தில் பெரிய போராட்டமே நிகழ்ந்ததால் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடைபயிலத் தொடங்கினார். ‘நான் எவ்வளவு பிழை செய்து விட்டேன்! சங்கிலி உதயவல்லியை நேசித்து தெரிந்திருந்தால், பரராசுசிங்கனை மன்னாலுக்குவதாக வாக்களித்திருக்க மாட்டேனே? வாக்குமட்டுமா அளித்தேன். நல்லூர்க்கந்தன் மீது ஆணையுமல்லவா செய்தேன்! என்மீது பிழையில்லை. உண்மையை அறியுமுன் பரராசுசிங்கனுக்கு வாக்களித்தேன். ஆனால், ஆணை வேறு செய்தேனே? பரராசுசிங்கன் என் மகளை மணந்து பட்டத்துராணியாக்குவான். சங்கிலி அதைச் செய்வானா? ஏன் செய்யமாட்டான்? மற்றவர்கள் உடன்படுவார்களா? எப்படியிருந்தாலும், சங்கிலி உதயவல்லியை மணந்து பட்டத்துராணியாக்கினால் மட்டும் என் கனவு நிறைவேறி விடுமா? யாழிப்பான் அரசியலே என் எண்ணப்படி நடக்க வேண்டுமானால். சங்கிலி அதற்கு இடங் கொடான்! பரராசுசிங்கன் மாட்டு மன்னாலும், என் கையில் தான் அரசாட்சி! அப்படியாயின்...? பரராசுசிங்கன் முடி சூடுவேண்டும்! அவனையே உதயவல்லி மனக்கவேண்டும்!

“உதயவல்லி! கூறுக்கமாகக் கூறுவிடுகிறேன்! நீ சங்கிலியை மறந்துவிடு!”

அவளின் முன் அறையே சுழன்றது! திரும்பவும் மயக்கம் வந்துவிடும் போலிருந்தது; மஞ்சத்தை அழுத்திப்பிடித்துக் கொண்ட

வள், விக்கித்து நின்றார்கள். தந்தை தன் எண்ணத்திற்கு மறுக்கமாட்டாரென என்னியிருந்தவருக்கு எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம்?

“என்ன கூறுகிறீர்கள்? ”எனத் திகைப்பிலிருந்து மீளாது கேட்கவே, “சங்கிலியை மறந்துவிடும்படி கூறினேன்! ” என்றார் அப்பா முதலி.

“அவரிடம் என்ன குறைகண்ணார்கள், அப்பா? ”

“குறைகள் பலவள்ளன! உதயவல்லி! பரராசசிங்கனுக்கு உண்ணை மணம்முடித்து வைப்பதாக நான் முடிவு செய்தது மட்டுமல்ல ஆணையும் தந்து விட்டேன்! . ! என் சொல்லைக் காக்கவேண்டியவள் நீ ஆதலால், உதயவல்லி! அவனை மறந்துவிடு! ”

“உங்கள் வாக்கைக் காப்பாற்ற என்னைப் பலியாக்கப் பார்க்கிறீர்களா? முடியவே முடியாது அப்பா! முடியாது! ஒன்றில் நான் மணப்பது அவராகவிருக்கும்; அல்லது... ”

தன் விருப்பத்திற்கு மகள் இணங்காததனால் கோபமடைந்த அவரை, உதயவல்லியின் பேச்சு மேலும் கோபமுட்டவே, “என்னைப் பயமுறுத்துகிறோயா? நான் ஒருவருக்கும் வாக்குக் கொடுப்பதுமில்லை! கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றிருது விடுவதுமில்லை! உதயவல்லி! முடிவாகக் கூறுகிறேன். சங்கவிமனனானுலூம், கேவலம். அவனுருவைப்பாட்டியின் மகன். அதுமட்டுமல்ல...! ” எனத் தொடர்ந்தபோது, தன் காதுகளை மூடிக்கொண்ட உதயவல்லி, “ஐயோ! அப்பா அப்படி எல்லாம் கூறுதிர்கள்! ” என அலறினார்.

“அதுமட்டுமல்ல. உதயவல்லி! நடத்தை கெட்டவன்! ”

அப்பா முதலியின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டவள், கண்ணீரால் கழுவியபடி, “ஐயோ! அப்பா! அபாண்டமான பழிகளையெல்லாம் அவர் மீது சுமத்தாதீர்கள்! ஒன்றுமறியாதவர் அவர்.......” என விமிகினார்.

“நான் அபாண்டமாகப் பழி கூறவில்லை! மக்கள் பேசிக் கொள்கிறீர்கள்! ”

“விசமிகளின் செயல்பா, இது!... ”

உதயவல்லியின் கண்ணீர் அப்பா முதலியின் கடின இதயத்தைக் கண்ணவிக்கவே செய்தது; என்ன கூறினாலும், மகள் மனம் மாற்மாட்டாள் என்பதைத் திடமாக நம்பிய அவர் புதிய வழியொன்றில் அவனை மடக்க முடிவு செய்தார்; ஆனால் அதற்குள் அதற்குச் சாதகமாக உதயவல்லி பேசினார்:

“அப்பா!... ” என அழைத்தவன் சிறிது தயங்கிவிட்டுத் தொடர்ந்தாள்! “என்னை யாழிப்பாணத்தின் அரசியாகக் காண விரும்புகிறீர்கள்! நான் அவரை மனந்து கொள்வதால் அவ்வெண்ணம் நிறைவேறுமல்லவா? ”

‘அரசியாகக் காண மட்டுமா விரும்புகிறேன்; ஆட்சியே என்கைகளில் இயங்கவல்லவா விரும்புகிறேன்! ’ எனக் கூறுவிட்டாலும் எண்ணிக் கொண்டார்.

“உன்னை அவன் மணந்து கொள்வது சரி! பட்டத்து ராணியாக ஏற்பானு? வேறொரு பெண்ணை அரசு குலத்திலிருந்து மணந்து கொண்டால்.....”

“இல்லை, அப்பா! இல்லை! அவர் என்னை நிச்சயம் பட்டத்து ராணியாக்குவார்!”

“அவன் உன்னைப் பட்டத்து ராணியாக ஏற்காவிடில், நீ என் விருப்பப்படி நடப்பானா?” என அப்பா முதலி கேட்டது, அவளைச் சுற்றுத் திடுக்கிட வைத்த போதிலும், சங்கிலி மேலுள்ள திடமான நம்பிக்கையினால் ஒப்புக் கொண்டவள் கல கலவென நகைக்கவே, “ஏன் சிரிக்கிறூய், உதயவல்லி? உன் எண்ணப்படி நீ சங்கிலியை மணக்க நான் சம்மதித்து விட்டேன்னஞ்சு? அரசுகுலத்தாரையுனக்குத் தெரியாது, கணப்பித்தம் கொண்டவர்கள்! வாக்குக் கொடுப்ப தொன்றும் பெரிதல்ல அவர்களுக்கு! அதை நிறைவேற்றுவதுதான் பெரிது! உதயவல்லி, உனக்குத் தெரியுமா? சங்கிலியின் தாய் மங்கத்தம்மாளை பரராசுகேரர் - சங்கிலியின் தந்தை - அரசராகுமுன் காதலித்தார்! அவளைப் பட்டத்து ராணியாக ஏற்றுக்கொள்வதாகவும் வாக்களித்திருந்தார்! ஆனால், பரராசுகேரரின் தந்தை கணக்குரிய சிங்கை ஆரியர் முடி தேவையானால், சோழகுலப் புத்திரியை மணக்கும் படி “ந்தாறு” தியபோது, பரராசுகேரரால் மறுக்க முடியவில்லை. மங்கத்தம்பாளை வைப்பாட்டியாக்கிக் கொண்டார்! அந்த நிலையுனக்கு வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்.....” என்று அப்பா முதலி சிறிது நிறுத்தினார்; இப்போதும் உதயவல்லி சிரிக்கவே செய்தாள்.

“அப்பா? வீண் பயம் கொள்ளாதீர்கள்! சங்கிலிகுமாரரை மணப்பதாயின் பட்டத்து ராணியாக்குவதாகச் சம்மதித்த பின்பே மணப்பேன். பட்டத்து ராணியாக்குவதாக அவர் எனக்கு வாக்களித்திருக்கிறார்...”

“பரராசுகேரர் கூட மங்கத்தம்மாளுக்கு வாக்களித்திருந்தார்...”

“அப்படிப்பட்டவர்ஸ்ஸல் இவர். அப்பா, உங்கள் மகள் கேவலம், மன்னரின் வைப்பாட்டி என்ற இழி பெயரை உங்களுக்குண்டாக்க மாட்டாள், நம்புங்கள்”

“உதயா, திரும்பவும் கேட்கின்றேன்... உன்னை அவன் பட்டத்து ராணியாக ஏற்காவிடில் ..?”

“உங்கள் விருப்பப்படி நடப்பேன், அப்பா?”

விதி சிரிப்பாய் சிரித்தது; சங்கிலிகுமாரனதும் உதயவல்லியின தும் மனக் கோட்டைகளும், கனவுகளும் தவிடு பொடியாகக் கூடிய விதமாக, பரநிறுப்பிங்களின் தங்கை வடிவம்மையோடும், அவளது கணவன் அரசுகேசரியோடும் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து அரண் மணைக்கு அழகே உருவான ஒரு மங்கையாக அரசுகேசரியின் தங்கை வந்தாள்.

அரசமாதேவி.

காளிதாசரின் இரகுவம்சத்தை, மூலகாவியமே தமிழாகியது போன்று தமிழாக்கிய அரசுகேசரி, தொண்டைமண்டலத்தில் இருந்து தனது பளைவியோடும் தங்கையோடும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்து அரண்மனைக்கு வந்திருந்தார். பரநிருபசிங்கரின் சகோதரி வடிவம்மை தேவியாரே அரசுகேசரியின் துணைவியாவார். இவர்களுக்குக் குழந்தைப் பேறில்லாமையினால் தாயற்ற தங்கையாகிய அரசமாதேவிமீது அளவற்ற அன்பைச் சொரிந்தனர்.

பரராசுகேரரின் மகளை மணம்செய்துகொண்டதால் மட்டும் அரசுகேசரி நெருங்கிய உறவினாக மாறிவிடவில்லை. மனவறவு ஏற்படுவதற்கு முன் பேயே யாழ்ப்பாண அரசுகுலத்தோடு நெருங்கிய உறவினன். பரராசுகேரரின் இரண்டாவது பத்தினியாகிய வள்ளியம்மை தேவியாரின் கூடப்பிறந்த தமையனின் மகனாக அரசுகேசரி இருந்தமையினால், சிறு வயதிலிருந்தே நல்லூர் அரண்மனைக்கு இடையிடையே வந்து தங்கிச்செல்வதுண்டு. அவரோடு அரசமாதேவியும் வருவாள்.

அரசமாதேவி பிற த சில ஆண்டுகளில் அவள் தாயார் இறந்து போனார். அதன்பின் அரசுகேசரியும் அரசமாதேவியும் ஆண்டில் பெரும்பாகத்தை நல்லூரில் கழித்து வந்தார்கள். வருடத்தில் சில நாட்களே தந்தையோடு பொன்பற்றியுரில் தங்குவார்கள்.

இவர்கள் சிறுவயதில் இருந்தே வள்ளியம்மை தேவியாரின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தவர்களாதலால், இவர்களில் அரண்மனையில் உள்ளவர்கள் யாவரும் தனியான பாசம் வைத்திருந்தனர். அரசுகேசரி மீது வள்ளியம்மை தேவியார் மிக்க அன்பு செலுத்தியதாலேயே, தனது மகளை அவனுக்கு மனைவியாக்கி மகிழ்ந்தார்.

சிறிய தந்தை செகராசுகேரர் மரணமானவின் ஒரளவு மன வேத ஜெயடைந்த அரசுகேசரி பொன்பற்றியூர் சென்றிருந்தார். அங்கு அவரது தந்தையும் காலமாகியதால், நல்லூர் திரும்பி வர சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அன்று அரண்மனையில் எல்லாரும் ஒருங்கே அமர்ந்து உணவறந்திக் கொண்டிருந்தபோது வள்ளியம்மை தேவியார் மன்னரிடம் கேட்பார்:

‘பிரடு அரசமாதேவி எவ்வளவு அழகாக வளர்ந்துவிட்டாள், பார்த்தீர்களா?’

அரசமாதேவி நாணத்தோடு தலைகுணிந்து கொண்டாள். மலர்ப்பாரத்தால் கொடியென்று தலைசாய்த்து எழிலூர் நின்றது.

“பெண்கள் அழகாக வளர்வதில் அதிசயம் ஒன்றுமில்லையே, தேவி! அதுவும் அரசமாதேவி உண்மையிலேலே அழகானவள்”

இவர்களுடைய பேச்சினால் யாவரும் சர்க்கப்பட்டனர். என்றுமே கானாத அதிசயம் போல ஒரு கணம் எல்லாரது கண்களும் அரசமாதேவி மீது நிலைத்தன. சங்கிலிகுமாரன் சர்வசாதாரணமாகத்தனது விழிகளை அவள் மீது படரவிட்டான்.

‘சிறுமியாக என்னேடு விளையாடிய அரசமாதேவியா, இவள்? என்ற வியப்பு அவனை ஆட்கொண்டது.

வள்ளியம்மைதேவியார் அடுத்துக் கூறியவற்றைக் கேட்ட அரசமாதேவி விருட்டென எழுந்து வெடக்கத்கோடு, உள்ளே ஒட முயன்றன; பரவை கரம் பற்றி இழுத்து இருத்தினான்.

சங்கிலிகுமாரன் திக்பிரமை பிடித்தவன் போலானுன்.

‘சவாமி, எனக்கு நீண்ட நாளாக ஓர் ஆசை...’

‘என்னவென்று...?’

‘அரசமாதேவியை நம்முடைய மருமகளாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென...’

‘என் இப்போதும் அவள் நம் மருமகள்தானே?’

‘அதல்ல... சங்கிலிகுமாரனின் பட்டத்துராணியாக அவளோ...’

‘செய்தால் போகிறது...’ எனப் பரராச சேகரர் அமைதியாகத்தான் கூறினார். ஆனால், அவை அங்கிருந்தவர்களது உள்ளங்களில் பல வித உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தின. அரசேகரி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்;

பரவையின் கண் முன் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக உதயவல்லி தொன்றியது போலவே சங்கிலிகுமாரனுக்கும் தோன்றினான். ‘இளவரசே...’ என உதயவல்லி பயத்தோடு அழைப்பது ரோன்ற பிரமை.

சங்கிலிகுமாரன் விருட்டென எழுந்தான். அவன் எழுந்த வேகம் அவனது மன நிலையை நன்கு உணர்த்தப் போதுமானதாக இருந்தது.

‘‘குமாரா...’’ என எழுந்த தந்தையின் குரல் அவனைத் தடுத்தது: “அவசரப்பட்டு எந்த முடிவிற்கும் வந்துவிடாதே! ஆறுதலாகச் சிந்தித்துப் பார்! அரசமாதேவி அழகானவள்; அடக்கமானவள். உனக்கு எவ்வகையிலும் குறைந்தவள்ளள்.....”

வேதனை நெஞ்சோடு சங்கிலி அமர்ந்தான்; அரசமாதேவியின் விழிகளில் முத்துக்கள் பனித்திருப்பதைப் பரவை கண்டாள்; நீண்ட தொரு நெடு மூச்சு அரசமாதேவிக்குரியது.

அரசமாதேவியைத் தவிர ஏனையோர் கூடியிருந்தனர்.

‘குமாரா, உன் முடிவுதான் என்ன?’ என்று கேட்ட தந்தையைச் சங்கிலிகுமாரன் ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“ஜியா, உதயவல்லியை நான் மனதார நேசிப்பதாகக் கூறினேன். ‘உன்னை நிச்சயமாக மணப்பேன்’ என அவளுக்கு வாக்குமளித்துள் வேன். என் எண்ணப்படி அவளை மணக்க அனுமதி தாருங்கள்! அவளைப் பட்டத்துராணியாக ஏற்க உரிமை தாருங்கள்!”

“குமாரா, அப்பாழுதலி மகளை நீவிரும்புவதை நீ கூறிய பின்பே நான்றிவேன்! நீசாதாரண குடிமகளுக்கவோ, இளவரசனாகவோ இருந்திருந்தால் மந்திரி மகளை மணக்க உனக்கு அனுமதி தந்திருப்பேன். இப்போது நீ இந்த அரசின் எதிர்காலம் மன்னன்! இராஜ சம்பிரதாயங்களுக்கு உட்பட்டவன்... ஆதலால்....” பரராசகேரர் தொடர்ந்து பேசினார்: “மந்திரி மகளை அரசியாக ஏற்க மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள். அரசமாதேவி அரசகுலத்தைச் சேர்ந்தவன்... அவளை அரசியாக ஏற்க மக்கள் விரும்புவார்கள்! குமாரா காதவின் மேன்மையை உணராதவன்ல்ல நான்! காதலுக்கு மதிப்பளிப்பவன். நான் கூட உன் தாத்தாவிடம் என் காதலை வெளியிட்டபோது அவர் என்ன கூறி னார், தெரியுமா? ‘அரச குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு எவ்வித ஆசா பாசங்களும் கூடாது! தன் விருப்பப்படி மன்னன் நடக்கக்கூடாது, மக்களது விருப்பப்படியே நடக்க வேண்டும்! இராஜ சம்பிரதாயங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பவனைத்தான் மக்கள் விரும்புவார்கள்! அரச சம்பிரதாயங்களுக்கு உட்பட்டு நடப்பதுதான் நீ எனக்குச் செய்யும் கைமாறு!’ என்றார். அதையே நானும் உன்னிடம் கேட்கி ரேன். உன் காதலை நாட்டின் நலனுக்காக நீ தியாகம் செய்யவே கூடாதா.....?”

“என்னால் முடியாது.....! வேண்டுமானால் யாழ்ப்பாணத்தின் முடியைத் துறப்பேன். உதயவல்லியை ஒருபோதும் துறக்க என்னால் முடியாது....!” சங்கிலிகுமாரனின் குரலில் ஓலித்த திடத்தை அங்குள்ள யாவரும் உணர்ந்தனர். ஒருவரும் பேசாதிருக்கப் பரநிருப சிங்கர், “தம்பி!” என அழைக்கவே சங்கிலி தமையனுக்காகத் திரும்பி னன், ஏனென்று கேட்பது போல.

“உதயவல்லியை மணப்பதற்காக முடியைத் துறக்க வேண்டாம்! நீ உதயவல்லியை மணந்து கொள்வதில் எமக்கொரு ஆட்சேபமுமில்லை! ஆனால்.....”

“ஆனால் என்ன அண்ணே?”

“அரசமாதேவியை உன் பட்டத்துராணியாக நீ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்!”

பரநிருபசிங்கர் கூறியவழி யாவருக்கும் பிடித்தமான வழியாகவே இருந்தது. சங்கிலி குமாரன் துண்பத்தோடு ஏதோ கூற முயல அரசகேசரி குறுக்கிட்டார் :

“இரு பெண்களைத் துணைவிகளாகப் பெறுவதில் தவறில்லை, சங்கிலி! மன்னர்கள் பல்ரைப் பத்தினிகளாக ஏற்படுத்தில் ஒன்றும் அதிசயமில்லை.....”

“இதுவும் ஒரு அரச சம்பிரதாயமா?..”

“சம்பிரதாயமன்று, குமாரா! சிக்கலீத் தீர்க்கும் வழி”, என்றார் வள்ளியம்மை தேவியார்.

அவன்து மூளை குளம்பியது போலிருந்தது

“குமாரா, உன் முடிவென்ன? உன் தமையன் கூறியபடியே செய்வோம்..... அரசமாதேவி உன்பட்டத்து ராணியாவான்! உதய வல்லி மனைவியாவாள்.....”

சங்கிலிகுமாரன் திண்டாடிப் போனான். ஆவனுக்குச் சிந்திக்க அவகாசம் வேண்டும் போலிருந்தது.

“எனக்குச் சற்றுச் சிந்திக்க அவகாசம் கொஞ்கள்”

அவன் அமைதி தேடி நந்தவனம் நாடிவந்தான். அங்கே கொடிகளோடு கொடியாக, மலர்களோடு மலராக அரசமாதேவி வின் னின் ஒன்று இறங்கி வந்த எழில் மங்கை என நின்றிருப்பதைக் கண்டான் காலாடு. கேட்டுத் திரும்பிய அரசமாதேவியின் கண்கள் சங்கிலி குமாரனின் விழிகளோடு இரகசியம் பேசுவது போதாதென்று, உதகுகளும் பிரிந்தன. துண்பத்தினால் அவள் குரல் தத்தளித்தது.

“இளவரசே! என்னை மறந்து விட்டர்களா?.....”

சங்கிலிகுமாரன் எச்சிலை மென்று வீழுங்கியபடி, “மறக்கவில்லை, அரசமாதேவி! உன்னேடு சிறு வயதில் ஒன்றுக விளையாடியதை எப்படி மறக்க முடியும்-?” என்றான்.

“மறக்கவில்லையென்றால் நான் பாக்கியசாலி! இளவரசே! என்றும் நானுங்களை மறந்ததில்லை. என் பிஞ்சு உள்ளாத்தில் காதல் நினைவுகளை அன்று மூட்டினீர்கள்!..... அன்றிலிருந்து என் இதயத்தில் தெய்வமாகக் குடி கொண்டு விட்டர்கள்! பொன்பற்றியுரில் உங்கள் இனிய நினைவோடேயே வாழ்ந்தேன்! – உங்களை என்னால் மறக்கவே முடிய வில்லை; இளவரசே! என்னை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? அப்படியாயின் அன்று ஏன் ‘என்னை மனப்பதாக வாக்களித்தீர்கள்?’

“என்ன பேசுகிறோ, மாதேவி! நானு..... உங்கா..... வாக்குத் தந்தேனா?... சங்கிலியின் குரலிலே திகைப்படும், மயக்கமும் காணப்பட்டன.

“மறந்து விட்டர்களா? ஒருவருடப் பிறப்பன்று - சங்கிலித் தோப் பிலே நாங்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது!” அரசமாதேவி பேசிக்கொண்டே போனான். ‘மறக்கவில்லை. மறக்கவில்லை’ என்பதற்கு அறிகுறியாகச் சங்கிலி குமாரனின் தலையாடியதோடு அவன்து மனக்கணமுன் பழைய சம்பவங்கள் சில வில்லவருபாம் எடுக்கத் தொடங்கின,

சங்கிலித் தோப்பு

நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயத்திற்கும் அரண்மனைக்கும் இடையில் இருக்கும் பரந்த பரப்பில் எழில் கொஞ்சம் தோப்பு ஒன்று அமைந்திருந்தது. தென்னம் பிள்ளைகள் வரிசை வரிசையாக வளர்ந்து தோப்பிற்கு அழகு கொடுத்தன. மாங்கள்றுகள் கொத்துக் கொத்தான கனிகளோடும், தோடை, எலுமிச்சை என்பன கிளை தாங்காக் காய்களோடும் நிரம்பிக் கிடந்தன. தோப்பின் எல்லையாக வானளா விப் பனை மரங்கள் வளர்ந்து இளம் நுங்குகளைத் தாங்கியபடி கட்டி தந்தன.

தோப்பின் காவலர்கள், தோப்பின் ஒரு பக்கக்தில் தங்கள் குடும்பத்தோடு குடிசை போட்டு வாழ்ந்தனர். இத் தோப்பை மன்னர் மங்கத்தம்மாளுக்கு அளித்திருந்ததால், அவர் இத்தோப்பிற்குத் தனது மகன் பெயரைச் சூட்டிச் சங்கிலித் தோப்பு என அழைத்து வரச் செய்தாள்.

காய்கனிகளை அளித்துவரும் தோப்பாக மட்டுமிது இருக்கவில்லை. மாலையில் அரண்மனைச் சிறுவர்களின் விளையாட்டு இடமாகவும் இருந்தது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இத்தோப்பில் ஒத்த வயதுடைய அரண்மனைச் சிறுர்கள் பலர் சேர்ந்து விளையாடி வந்தார்கள்.

ஓருநாள், சுகந்தமான மாலை வேளை, சிங்கபாகு, வீரபண்டாரம், பரநிருபன் ஆகியோர் வாட்பயிற்சியிலும், சங்கிலி, பரவை, அரசமா தேவி, வடிவம்மை பேன்றேர் செந்தியடிப்பிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

தற்செயலாகத்தான் அச்சம்பவம் நிகழ்ந்தது. சங்கிலிகுமாரனுல் வடிவம்மை தட்டுப்பட்டு நிலத்தில் விழுந்தாள். நிலத்தில் விழுந்த வடிவம்மை பெரிதாக அழத் தொடங்கவே வாட்பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த தமையன்மார் மூவரும் விரைந்து ஓடி வந்தனர்.

“என்ன நடந்தது?” முன்னே ஓடிவந்த வீரபண்டாரம் தங்கையைத் தூக்கியபடி கேட்டான்.

“சங்கிலி என்னைத் தள்ளி விட்டுவிட்டான்” என வடிவம்மை விட்டினான்.

வெகு விரைவில் உணர்ச்சிவசப்படக் கூடியவன் வீரபண்டாரம். சங்கிலியைப் பிடித்துக் கண்ணத்தில் ‘பளார் பளார்’ என அறைந்தான்.

“இவருக்குள்ள தையியத்தைப் பார்!” என இகழுவும் செய்தான். அந்த இகழ்ச்சியின் உட் பொருளை சங்கிலி என்ற அச்சிறுவனால் உணர முடியாமலில்லை. தம்பி என்ற உரிமையோடு தன்னேடு அவர்கள் பழகுவதில்லை என்பதை அவனுணர்வான். எதையும் பொறுக்கும் அவனுக்குத் தன்னை அவ்வாறு இகழ்வது ஏதோ பெருங்குறைபோலவும், தான் அவர்களிலும் தாழ்ந்தவன் என்ற எண்ணத்தையும் உணர்த்தியது.

தனிமையில் இருந்து மாருத வன்மத்தை இதயத்துள் தேக்கி விம்மி விம்மி அழுத்தான் அவனால் முடிந்தது.

அவன் அரச மகன் அல்லன்.

அடுத்த நாள் வழக்கம் போல எல்லாரும் சங்கிலித் தோப்பிற்கு விளையாட வந்த போதிலும், அவர்களோடு கலந்து கொள்ளாது, தனிமையில் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து கொண்டான், சங்கிலிகுமாரன். பரவை, கனகராயன் ஆகியோர் எவ்வளவு வற்புறுத்தி அழைத்தும் பயன் கிடைக்கவில்லை. தோப்பிற்கு வருவதும், பலத்த சிந்தனையோடு மரத்தடியில் அமர்வதும், எல்லாரும் விளையாடி முடிந்ததும் அவர்களோடு அரண்மனைக்குத் திரும்புவதும் சங்கிலிக்கு, வழக்கமாகிவிட்டது போலவே, மற்றவர்களுக்கும் அவனை விட்டுவிட்டு விளையாடுவதும் வழக்கமாகிவிட்டது.

அன்று புதுவருடப் பிறப்புத் தினம். வழக்கம் போல விளையாடுவதற்காக எல்லாரும் தோப்பிற்கு வந்தார்கள். முத்தவர்கள் ஏனோ அன்று வரலில்லை. நெல்லி மரத்தடியில் அமர்ந்து சிந்தனையோடு இருந்தபோது, தன்னருகே ‘கலீர் கலீர்’ எனச் சலங்கை ஒலி கேட்டதினால் திரும்பிய சங்கிலிகுமாரன், அரசமாதேவி தன்னருகே நின்று கொண்டு தன்னைப் பார்த்தபடி நிற்பதைக் கண்டான்; தன்னேடு அன்பாகப் பழகுபவர்களில் அரசமாதேவியும் ஒருத்தி என்பதை அவனறிவான். இன்று என்றுமில்லாத புதுமையாகத் தன்னைத் தேடி, விளையாடாது அவன் வந்து நிற்பதைக் கண்ட சங்கிலி. “நீ விளையாட வில்லையா?” என வினவினான்.

“இல்லை... நீங்கள் ஏன் விளையாட வருவதில்லை....?”

“எனக்குப் பிரியமில்லை!...”

“பிரியமில்லை என்பதல்ல. மனம் சரியில்லை என்று சொல்லுங்கள்!” என்றவளை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுக் கலீரெனச் சிரித்தான் சங்கிலி.

“என் சிரிக்கிறீர்கள்...”

“ஓன்றுமில்லை..... எனக்கு மனம் சரியில்லை என்பதை எப்படி உணர்ந்தாய்?” இப்போது அரசமாதேவி கலீர் என நகைத்தாள்.

“இது கூடவா தெரியாது! அன்று அவர்கள் அடித்ததிலிருந்து நீங்கள் விளையாட வராது ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்...”

“அடித்திருந்தால் விளையாட வந்திருப்பேன்! ஏசினார்களே ... ,

“ஏசினால் என்ன?” சிறுபிள் லோத் தனமாக அரசமாதேவி கேட்பதாக அச் சிறுவனுக்குத் தெரிந்தது; மௌனமாகவிருந்தான்.

“என்னவென்று ஏசினார்கள்!”

“உனக்குக் கூறினால் புரியாது, மாதேவி!..... நான் பட்டத்து ராணியின் பிள்ளையில்லையாம்! அதனால் - அவர்களிலும் பார்க்கத் தாழ்ந்தவரும்.....”

“அப்படியா அவர்கள் கூறினார்கள்...!” என்ற அரசமாதேவியின் குரல் கரகரப்பதையும், அவளது விழிகளில் நீர் சுரப்பதையும் கண் ஊற்ற சங்கிலி திடுக்கிட்டுவிட்டான்.

“மாதேவி, நீ என் அழுகிறோம்?”

அவன்ருகே மௌனமாக அமர்ந்து கொண்டாள், அச் சிறுமி.

“நீங்கள் அன்று அழுதீர்களோ?”

“எனக்காக அழுதேன்! நீயேன் அழுவேண்டும்”

“உங்களுக்காக அழுகிறேன்! அன்று உங்களை அவர்கள் அடித்த போது என் ஜை அடித்தது போலவிருந்தது...!” தனக்காக கண்ணீர் விடும் அவனுக்காக இரக்கப்பட்டான், சங்கிலி. அவளே தொடர்ந்து பேசினான்.

“நானோ நாங்கள் பொன்பற்றியிருக்குப் போகப் போகிறோம்!..... தெரியுமா?”

அவர்களது பேச்சு வேறு வழியில் திரும்பவே, தன் மன வேதனை களையெல்லாம் கணப் பொழுதில் மறந்து கல கலப்பாக உரையாடத் தொடங்கினான் சங்கிலி.

“தெரியாதே? ஏன் போகிறீர்கள்?”

“அப்பா வரும்படி ஓலையனுப்பியுள்ளார்! மற்றது..... சின்னம் மாவிற்குக் கலியாணம்.....”

“உனக்கில்லையா?” எனக் குழந்தைத் தனமாகச் சங்கிலி கேட்டது, அச் சிறுமியை வெட்கப்பட வைத்ததோடு பொய்க் கோபத்தையும் மூட்டியால், அவனை முழித்துப் பார்த்தாள்; அவள் தன்னை முழித்துப் பார்ப்பதைக் கண்டு அவன் சிரித்தான்.

“உங்களுக்கு எப்போது.....?” என அவள் பதிலுக்குக் குறும்புத் தனமாகக் கேட்கவே, சங்கிலி குமாரன் மேலும் அவளை வெட்கப்பட வைக்க எண்ணி, “நீ பெரியவளானதும்!” என்றான்.

அரசமாதேவி இப்பதிலை எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால் முதலில் திக்குமுக்காடி பின் விருட்டெட்டஞ்செழுந்து ஒடுமுயன்றவளைக் கையில் பற்றி “சும்மா சொன்னேன், மாதேவி! கோபிக்கிறோ?” எனக் கேட்டான். ‘இல்லை’ என்பதற்கறிஞரியாகத் தலையாட்டி விட்டு அரசமாதேவி மற்றவர்கள் விளையாடும் இடத்திற்குத் துள்ளி ஒடிவிட்டாள்

நறுமலர்களைத் தழுவி விரைந்த மென்காற்று சங்கிலிகுமாரனின் உடலையும் உள்ளத்தையும் ஒருங்கே தழுவியது. மறந்து விட்ட நினை

வுகள் தென்றலாக எழுந்தன. ஒருவரால் மறக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி இன்னொருவரின் வாழ்வாக மலர்ந்து நிற்பதை அவனுண்ந்தான்.

“மாதேவி! அவற்றை நீ மறக்கவே இல்லையா எனத் தனு தனுத்த குரவில் கேட்டவன் அவளை நிமிர்ந்து நோக்கினான்.

அவள் விழிகளிலே ஏக்கம் படர நின்றாள்.

அலையலையாக வாரி விடப்பட்டிருந்த கூந்தல், பிறை போன்ற அகன்ற நெற்றி, பளிச்சிடும் திலகம், கனவுலகில் சதா மிதக்கும் விழிகள், விழிகளுக்கு எல்லையிட்டது போன்று அதிகமாக வளைந்த புருவங்கள், செவ்வானத்தைப் பழிக்கும் மாதுளை உதடுகள், சிவந்த எழிற் கன்னங்கள், சங்குக் கழுத்து என்பன அவள் மதி முகத்திற்குச் சோபையைக் கொடுப்பதையும் தன்னையறியாமல் தன் மனம் சலன மடைவதையும் அவனுணர்ந்தான். உணர்ந்த அதே நேரத்தில் கோமளா விழிகளில் நீர் திரையிட, அவள் கணகளின் முன் உதயவல் வியின்பால் வடியும் அழிபை முகம் தோன்றிபது.

அரசமாதேவியின் காதல்

நிலவுக் கதிர்களின் தண்ணேளியில் தன்னை அர்ப்பணி த்துவிட்டு, மோன நிலையில்கிறங்கிப்போயிருந்த யாழ்ப்பாணவரசின் அழிகிய அரன் மனையின் மேன் மாடியொன்றில், நித்திரையின்றி மஞ்சத்தில் சாய்ந்து படுத்திருந்த சங்கிலிகுமாரனின் நினைவு பல வழிகளில் இழுபட்டதால், அமைதியின்றித் தவித்துக்கொண்டிருந்தான்; அரண்மனையே ஆழ்ந்த தாக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அவவேளையில் சங்கிலிகுமாரன் முக்கிய ஒரு பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண முயன்று கொண்டிருந்தான்; தன் மனம் அரசமாதேவியின்பால் இழுக்கப்படுவதையும், அதே நேரத்தில் உதயவல்லியின் அன்பினால் கவரப்படுவதையும் நன்குணர்ந்ததினால், இருவரையும் இழுக்க விரும்பாதவனைப் போல அவனது உள்ளாம் தத்தளித்தது.

சங்கிலிகுமாரன் மீது தவறிருப்பதாகக் கூற முடியாது; ஏனெனில், உதயவல்லியின் காதல் கிடைக்குமுன், இளம்வயதிலே, விளையாட்டுப் பருவத்திலே, அரசமாதேவியிடுதன் கூடிலினோயாடும்போது தன்னையறியாமல் அவள் மேல் அவனுக்குத் தனியானதோர் அன்பு ஏற்பட்டிருந்ததை அறிவான்; “உங்களுக்காக நான் அழுகிறேன்... என்று அன்று அவள் கூறியதிலிருந்து அவனுக்காக அவன் எதையும் செய்யச் சித்தமாயிருந்தான்; அவனது இதயத்தின் ஒரு மூலையில் அவனையறியாமலே அவனுக்காக ஒர் இடம் இருந்ததையும், அது உதயவல்லியின் காதல் தீயின் முன் மறைந்திருந்ததையும், பின் அரசமா

தேவியின் வார்த்தைகளினால் திரும்பவும் ஒனி பெற்றதையும் அவனுல் அறிய முடிந்தது; 'என்னுள்ளத்தின் ஓர் இருஞ்ட மூலையிலாவது தனக் கோர் இடத்தைத் தழும்படியல்லவா, அரசமாதேவி வேண்டினான்,

"**ஊரதேவி!** இவற்றை நீ மறக்கவேயில்லையா?" எனத் தனு தனுத்த குரலில் சங்கிலி கேட்டபோது அவள்தன் இதயத்தின் கன வக்ளையே கொட்டிவிட்டாள்:

"எப்படி மறக்கமுடியும்? அன்று உங்களிடம் விடைபெற்றுப் பொன்பற்றியிருக்குச் சென்றேனே தவிர, என்னுள்ளம் இங்கேயே தங்கி விட்டது! அந்தப் பிஞ்சு வயதிற்கூட உங்கள் நினைவே என்னுள் என்றும் எழுந்து என்னை வேதனைப்படுத்தி வந்தது! இளவரசே! நீங்கள் எனக்காகக் காத்திருப்பதாகவும், உங்களுக்காக நான் வளர்வதாகவும் என் மனதில் அன்றிலிருந்து எழுந்த என்னத்தை என்னுல் மாற்றவே முடியவில்லை! 'உங்களுக்கெப்போ...?' என நான் கேட்டபோது, 'நீ பெரியவளானதும்...'! என நீங்கள் கூறினீர்களே, அந்த வார்த்தைகளை என் மனம் பலமுறை நினைவு கூர்ந்து மகிழும்! உங்களுக்காகவே நான் பிறந்தேன்' எனப் பல முறைகள் எனக்குள் கூறிக் கொள்வதில் ஆனந்தம் கண்டேன். இளவரசே! உங்களை என்னிதயத்தில் தெய்வமாகப் பூசிக்கின்றேன்! உங்களைத் தவிர வேறொருவருடனும் என்னுல் இணந்துவாழமுடியாது... வாழ்ந்தால் உங்களுடன் என்ற திடமுடிவுடனேயே, உங்கள் இதயத்தில் எனக்கு ஓர் சிறு இடத்தையாவது தாருங்கள் என வேண்டுகிறேன்! என் கனவுகளை- நான் கட்டிய மனக்கோட்டைகளை இடித்துத் துகள் துகளாக்கிவிடாதீர்கள்! இளவரசே!... என்னை ஏமாற்றிவிடாதீர்கள்!" என்று உணர்ச்சியோடு பொழிந்த அரசமாதேவியின் கணகளிலிருந்து தாரைதாரையாக முத்துக்கள் வழிந்தன; அவளது கண்ணீர் முன் தன் திட என்னம் படிப்படியாகக் கரைவதையும் சங்கிலி கண்டான்.

"அரசமாதேவி!....." என அழைத்தவன் சிறிது முன் சென்று அவளது கைகளைச் சிறைபடுத்திக்கொண்டு, "உனக்காக நான் இரக்கப்படுகிறேன்!..." என்றவன் தொடர்ந்து பேச முடியாது தவித்தான்; சங்கிலையின் வைரம் பாய்ந்த கரங்களில் தன் மென்மையான கைகளைப் பற்றியதால், சுய நினைவை இழுந்து, மயங்கிய நிலையில், "உங்கள் இரக்கம், என்னை உங்கள் மனைவியாக்குமா?" என்றான்.

"அரசமாதேவி! நான் ஏற்கனவே ஒருத்தியைக் காதலிப்பதை நீ அறிவாயா"

அரசமாதேவி பழரெனத் தன் கைகளை உதறி விட்டுவிட்டு ஆத்திரமும் அழைக்கும் போட்டி போட ஏதாவது கூறுவாள் என எதிர் பார்த்தவன், ஏமாந்தான்.

"அறிவேன்! அப்பெண் அப்பா முதலியின் மகள் என்பதையும் அறிவேன்!" என்று அழைத்தியாகக் கூறினாள்.

"அறிந்த பின்புமா நீ என்னை விரும்புகிறுய்...?"

“விரும்புகிறேன், சுவாமி! விருப்புகிறேன்! உதயவல்லியுங்கள் காதலி என்பதை நான் அறிய நேரிட்டபோது எவ்வளவு தூரம் மனங் கலங்கினேன் தெரியுமா? நீங்கள் என்னை ஏமாற்றிவிட்ட தாகக் கூட என்னிக் கொண்டேன்!... உங்களை மறந்து விட வேண்டும் எனப் பல முறைகள் முயன்றும் என்னுல் அது முடியவில்லையே?...”

“மாதேவி! எந்த ஒரு பெண்ணும் தன் கணவனின் அன்பு பிரிக்கப்படுவதை விரும்ப மாட்டான்...!”

“உண்மைதான்! நான் தமிழ்ப் பெண்! தன் மனதிலே கணவராக முதலில் வரித்தவரை விட வேறொருவரை மனகாலும் எப் பெண்ணும் என்னுவாளா? உங்களை என்றே என் துணைவராக நான் வரித்து விட்டேன்! வாழ்வோ தாழ்வோ அது உங்களுடனேயே எனத் தீர் மானமாக முடிவு செய்துவிட்டபின் உங்கள் அன்பு பிரிக்கப்படுவதை என்னுல் தடுக்க முடியுமா?”

சங்கிலிகுமாரனுல் எதுவுமே பேச முடியாதவாறு அரசமாதேவியின் வார் த்தைகள் செய்ததோடு அவனைச் சிந்திக்கவும் வைத்தன:

“மாதேவி! நீ என்னிடம் எதைத்தான் விரும்புகிறோய்”

“உங்கள் அன்பிலே ஒரு பங்கை எனக்குத் தாருங்கள் எனக்கேட்கிறேன்! உதயவல்லியும் என்னைப் போலப் பெண்! அவளை ஏமாற்றி விடாதீர்கள்! அவளை நீங்கள் மனந்து கொள்வதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே!... அத்தோடு உங்கள் இதயத்தில் மனைவியென்ற ஸ்தானத்தை எனக்குத் தாருங்கள்!”

“உங்கள் இருவரையும் மனந்து கொள்ளும்படி கேட்கிறோயா?”

“கேட்கவில்லை, பிரடு! யாசிக்கிறேன்!”

பரநிருபசிங்கர் கூறியது நினைவு வந்தது, ‘உதயவல்லியை மனந்துகொள், ஆனால், பட்டத்துராணியாக அவளிருக்க முடியாது! அரசமாதேவியையும் மனந்து, பட்டத்துராணியாக்கிக்கொள்!’

முடியை வேண்டாமென்று கூறினாலும் சிலவேளை தந்தை யும் தமையனும் ஓப்புக் கொள்ளார்கள்! உதயவல்லியையும் என்னுல்

இழக்கமுடியாது? இதைத் தீர்க்கவழி தமையன் கூறிய வழிதானே? அதைத்தானே அரசமாதேவியும் யாசிக்கிறான்? ஆனால், அதற்கு உதயவல்லி உடன்படுவாளா? பட்டத்துராணியாக்குவேன் என அவனுக்கு வாக்களித்திருந்தேனே? அதனால் என்ன? ஒப்புக் கொண் டேயாக வேண்டும்! அவள் மறுக்காது ஒப்புக் கொள்ளுவாள்! 'அவள் காதலிப்பது என்னை, அரசியென்ற பதவியையல்ல!' எனக் சங்கிலி குமாரன் என்னினான்.

என்னை தந்த முடிவுடன் பேசுவான் :

"போய் வா, மாதேவி! உன் கனவு நிறைவேறும்!" எனக் கூறிய போது, அவள் அவன் கைகளைக் கண்களில் ஓத்திக்கொண்டதோடு, அவனது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கக் குனிந்தாள்; அவளைத் தடுத்து 'வேண்டாம், மாதேவி!' என்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்த மாதேவியின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

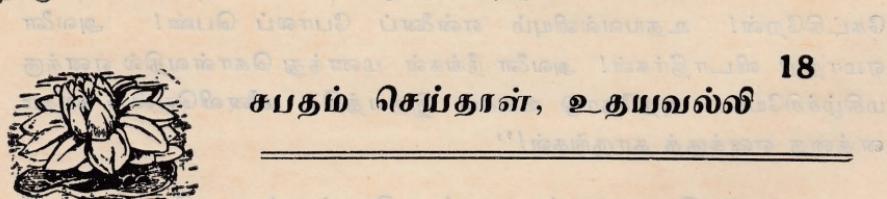
"ஏன் திரும்பவும் அழுகிறோ?"

"அழுவில்லை, பிரபு! இது ஆனந்தக் கண்ணீர்!"

சங்கிலிகுமாரனை அறியாமலேயே ஏனது வலது கை அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தது.

மஞ்சத்தைவிட்டு எழுந்த சங்கிலிகுமாரனின் முகத்தில் சிக்கலுக்குத் தீர்வு கண்டதினால் ஏற்படும் அமைதி நிலவியது; தன்னடைகளைக் களைந்து விட்டு வேறுடைகளை அணிந்து கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தன; அரைத் தூக்கத்திலிருந்த காவலர் எழுந்து வணங்கி வழி விட்டனர்.

சிறிது நேரத்தின்பின், அரண்மனை வாயிலைக் கடந்து மருத்துமா மலை வனமிருந்த திசை நோக்கி ஓர் உயர்ந்த சாதிப் புரவியொன்று நாலுகால் பாய்ச்சலில் பாய்ந்து சென்றது.

18 சபதம் செய்தாள், உதயவல்லி

காற்றினால் அலைப்புண்ட தென்னங் கீற்றுகளின் சரசரத்த ஒலி யோடும், மருந்துச் செடிகளின்மேல் "இஸ்" சென்ற இரைச்சலோடு ஒளி விசிப் பறக்கும் மின்மின்களின் ஒலியோடும், பாரிய மரங்களின் கிளைகளில் ஓட்டிக் கொண்டு கிடக்கும் சிலவண்டின் மூச்சவிடா ஒலி யோடும், தூக்கக்கலைப்பினால் துயில் கலைந்து சிறகடிக்கும் புட்களின் ஒலியோடும் போட்டிபோடுவதுபோல் உதயவல்லியின் விம்மல் ஒலி எழுந்தபோதிலும், அது மற்றைய ஒலிகளிலும் வலிமை வாய்ந்ததாக விருந்ததால், மருத்துமாலை வனத்தின் நிசப்தத்தைக் குலீக்கத் தவ

றவில்லை அந்த இரவின் நிலவொளியில் தேவகன்னிகையென உதய வல்லி அமர்ந்திருந்து அழுவதைக் கண்டோர், ‘இவள் என்ன மோகி னியோ?’ எனத் திகைக்கவே செய்வர்; உதயவல்லியை வைத்தகண் வாக்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரனுக்கு, ‘தவிர்க்க முடியாத சோகத்தின் சாயல் அவள் முகத்தில் படிந்தும் கூட அவளது மோகன அழுகு கூடியுள்ளதே’ என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

அவளின் அழுகுரலைச் சகிக்க முடியாத சங்கிலி, “உதய்”, ஏன் அழுகிறோ?” எனத் துன்பத்தோடு வினவினான்.

“அழுவதற்கென்றே நான் பிறந்துவிட்டேன்! இனி அழுதழுது மாள்வதைவிட வேறு என்ன இருக்கிறது?” என்று கூறிவிட்டு விம்மி விம்மி அழும் உதயவல்லியைத் தன் கைகளினால் தூக்க முயன்ற போது பெண் புலியென அவள் சீறினான்:

“என்னைத் தொடாதீர்கள்!...

“உதயவல்லே!..”

“அப்படி அழைக்கக்கூட உங்களால் முடிகிறதே? என்னை ஏமாற்றி விடுவதற்காகவா இவ்வளவு காலமும் என்னேடு காதல் நாடகம் ஆடினீர்கள்...? என்னை ஏமாற்றிவிட்டார்களே? என்னைசைக் கணவுகளைச் சிதைத்துவிட்டார்களே? உங்களோடு எப்படி எப்படியெல்லாம் வாழ்வு நடத்துவேன்” என்று நான் நாளாந்தம் கட்டிய மனக்கோட்டைகளையெல்லாம் கணப்பொழுதில் துகளாக்கிவிட்டார்களே?... என்னைதயத் தில் என் காதல் தெய்வத்திற்காக நான் கட்டிய கோயிலில் இன்று மண்ணும் தூசம் மிஞ்சச்செய்துவிட்டார்களே? என்னை இவ்வாறு ஏமாற்றுவீர்களென நான் கணவிலும் எண்ணவில்லை...!”

பொங்கிழியும் எரிமலையெனக் குழுறும் அவளைச் சாந்தப்படுத்த முடியாது தவிப்பதைத் தவிர அவனால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. ‘அரசமாதேவியோடு, அவளையும் மணக்கும்படி தமையன் கூறியதைக்கூறிச், சம்மதம் பெற ஒடோடி வந்த சங்கிலிகுமாரன், இவ்விதமாக உதயவல்லி பொங்குவாள் என எதிர்பார்க்கவில்லையா தலால், துகைத்து நின்றான்;

அவன் அப்படி ஒன்றும் அதிகமாகவும் கூறிவிடவில்லை;

“உன்னை நான் மனந்துகொள்வதில் ஒருவருக்கும் ஆட்சேபமில்லை உதயவல்லி! ஆனால், அரசமாதேவியைப் பட்டத்துராணியாக ஏற்க வேண்டுமாம்!” என இவ்வளவே கூறினான். அதற்கு இவ்வளவு சீற்ற மேன்?

“உதயா! நான் கூறுவதைக்கேள்...?”

“கேட்பதற்கென்னவிருக்கிறது! நீங்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டுக் கேட்டுத்தானே நான் இந்த நிலைக்கு வந்தேன்!.. பட்டத்துராணி நீயே எனச் சத்தியம் செய்திர்கள்! இன்று அச்சத்தியமெங்கே? காற்றிலே துகளொனப் பறக்கவிட்டுவிட்டு வந்து நிற்கிறீர்கள்! உங்களுக்கு இதயமேயில்லையா? இனிய இரவுகளில் இன்பக் கதைகள் பேசியதையெல்லாம் மறந்துவிட்டார்களா?... எத்தனை வாக்குகள் தந்

தீர்கள்? பேசிப்பேசி என்னைப் பித்துக்கொள்ள வைத்துவிட்டு இன்றென்னை ஏமாற்றிவிட்டார்களே? 'நான் பிறந்ததே உனக்காகத்தான்' என்கிறீர்கள்? இன்று யாருக்காகவோ பிறந்திருக்கிறீர்கள்! உங்கள் மனதில் நிலையான கொள்கையே இல்லையா? மனம்போன்படி எல்லாம் மாறி என்போன்ற அபலைகளை ஏய்ப்பதுதான் உங்கள் தொழிலா?..."

"உன்னை நான் ஏமாற்றிவில்லை....!"

"பின் நீங்கள் எனக்குச் செய்த துரோகத்திற்கு வேறு என்ன பெயர்?"

"உதயா! ஆத்திரமடையாமல் நான் சொல்வதைக்கேள்! இன்றைய சூழ்நிலையில் என்னைச் சூழ்ந்தோர் உன்னை மனக்க அனுமதித் ததே பெரிது."

"நீங்கள் கூறுவது விளங்குகிறது! உன்னை மனந்து கொள்கிறேன்! பட்டத்து ராணி என்ற உரிமையை அரசமாதேவிக்கு அளி என்கி றீர்கள..... அப்படித்தானே?" என்ற உதயவல்லியின் விம்மல் ஒளி படிப்படியாக அடங்கிவிட ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டோமென்ற என்னந் தந்த வெறியோடு பேசினான். சங்கிலிகுமாரன் ஆமெனத் தலையாட்டியது மிகவும் பரிதாபமாகவிருந்தது.

"என்னை நீங்கள் புரிந்துகொள்ளவில்லை. என்னைப் பட்டத்து ராணியாக்கிவிட்டு, அரசமாதேவியை மனந்து கொள்வதென்றாற் கூட நான் விரும்பமாட்டேன்! - இவரசே! பெண்களின் மனதை நீங்கள் அறியீர்கள்! எந்த ஒரு பெண்ணும் தன் மணைளனின் அன்பு தனக்கு மட்டுமே சொந்தமாகவிருக்கவேண்டு மென்றே விரும்புவாள்....."

அரசமாதேவியிடம் எதை அவன் கூறினாலே அதையே இவனும் கூறினால்; ஆனால், ரசமாதேவியும் பெண்தானே?

"உதயவல்லி! நீ எதைத்தான் விரும்புகிறோய்?"

"நான் விரும்புவது இதுதான்! - நீங்கள் எனக்கு மட்டுமே சொந்த மாகவிருக்க வேண்டும்! உங்களன்பு எனக்காக மட்டுமே இருக்க வேண்டும்! உங்கள் பட்டத்துராணியாக நானிருக்க வேண்டும.....!"

"நீ என் மனைவியாகவிருக்கலாம்! என்னன்பு உனக்காக மட்டு மிருக்கலாம்! ஆனால் நீ பட்டத்துராணியாக ஆகழுடியாது. உதயா! சிந்தித்துப் பார்....."

உதயவல்லி கலகலவெனச் சிரித்தாள்; சற்றுமுன் அழுதவளா இப்போது சிரிக்கிறார்கள் என என்னிய சங்கிலி, 'ஏன் சிரிக்கிறோய்?' எனக் கேட்டான்.

"உங்கள் நிலை கண்டு சிரிக்கத்தான், என்னால் முடிகிறது! இரு பெண்களை ஏமாற்றக் கனவு காணுகிறீர்கள்!... நீங்கள் ஒரு துரோகி!" எனக் கத்தினான்.

"உதயா.....!"

"நீங்கள் ஒரு மோசக்காரர்!...."

“‘உதயவல்லி!’”

“‘நீங்கள் ஏமாற்றுக்காரர்! என்னை ஏமாற்றிவிட்டாமெனக் கணவு காணுகிறீர்கள்!’”

படிப்படியாக உதயவல்லியின் பேச்சில் ஆவேசவுணர்வு தலை காட்டுவதையும், அவளது கணவுகள் அழிந்து போனதால் அறிவை இழந்து, வெறி கொண்டவள் போல மாறுவதையும் சங்கிலி கண்டான்.

“‘உதயா! நீ என்னைக் காதலிக்கிறூயா? அல்லது, பட்டத்துராணி என்ற பதவியைக் காதலிக்கிறூயா?.....’” என்ற அவளின் கேள்வி சற்றுத் திடுக்கிட வைக்கவே, சிறிது தயங்கிவிட்டு வீரிட்டாள். உதயவல்லி.

“‘இரண்டையுமே காதலித்தேன்!.....’”

“‘உதயா! உன்னை நான் என்னுயிரினும் மேலாக நேசிக்கிறேன்! அரசி என்ற பதவியை உனக்கு என்னால் அளிக்க முடியாவிட்டும், என்னிதயசிம்மாசனத்தில் தனி அரசியாக நீ இருப்பாய்!.....’”

“‘கேவலம்..... ஒரு வைப்பாட்டி என்ற இழிநிலையில் உங்களுக்கிருப்பேன் என என்னுகிறீர்களா?’”

‘வைப்பாட்டி’ என்ற அச் சொல் சங்கிலிகுமாரனைச் சித்திரவதை செய்ததோடு, சிந்திக்கவும் வைக்கவே, “‘உதயா! அப்படியல்ல ஊரரிய உன்னை என் இரண்டாவது மனைவியாக மனப்பேன்!’” என்றான்.

“பல மலர்களை நுகரும் வர்க்கந்தானே நீங்கள் உங்கள் தந்தை மூன்று மனைவிகளையுடையவர். நீங்கள்... உங்களுக்கு இப்படிக் கூற வெட்கமாகவில்லை.....’” உதயவல்லி கூறி முடிக்க து திரும்பவும் விம்மினான். கண்கள் இரண்டும் இரத்தச் சிவப்பாகி விட்டன. சங்கிலி குமாரன் பேசுவான் :

“‘வெட்கப்பட என்னவிருக்கிறது-நாட்டிற்காக எதையும் தியாகம் செய்ய நான் தயாரானபீன்.....’”

“‘என்னைக்கூடவா.....?’”

“‘அந்நிலை ஏற்பட்டால்.....’”

“‘அந்நிலை ஏற்படுமென என்னியுள்ளீர்கள்! உங்கள் மனம் மாறி விட்டது! அரசமாதேவியின் அழகிலே மதியிழந்து விட்டார்கள்....’”

“‘உதயவல்லி!’”

“என் பெயரை உங்கள் அழுக்குப் படிந்த வயினால் உச்சரிப்பதை நான் வெறுக்கிறேன்! இங்கிருந்து போய்விடுங்கள்! உங்கள் வாழ்வில் உதயவல்லியென்பவள் குறுக்கிட்டாள் என்பதையும் மறந்துவிடுங்கள்’”

சங்கிலிகுமாரனின் தன்மானம் விழிப்படையத்தொடங்கியது: ‘அழுக்குப்படிந்த வாயினால் தன் பெயரை உச்சரிக்கவேண்டாமாமே?’

“‘உதயவல்லி! நான் இங்கிருந்து போவது உனக்கு விருப்பம் என்றால் போகிறேன்! ஆனால், போகுமுன் ஒன்று...’”

“‘ஒன்றும் வேண்டாம்! போய்விடுங்கள்...’”

“கடைசித் தடைவையாக, உன் மீது நான் வைத்த அன்பின் நிமித்தம் கேட்கிறேன்! வீண் பிடிவாதத்தை வீட்டுவிட்டுச் சிந்தித்து முடிவு செய்ய...”

“சிந்தித்து முடிவானபின் வீண பேச்செதற்கு? என்னை ஏமாற்றிய தில் நீங்கள் மகிழலாம்! ஆனால், அப்பாவும் உங்களை விடாது...!”

“சபிக்கிறுயா, உதயவல்லி?”

“உங்களைச் சபிக்க நான், யார்? உலகமே உங்களைச் சபிக்கப் போகிறது! உங்களுக்காக அவள் காத்திருப்பாள் போய்விடுங்கள்!”

“எவ்வன்?” எனத் திரும்பினால், சங்கிலி.

“அரசமாதேவி!... என் வாழ்வில் குறுக்கிட்ட கருநாகம்!”

“அவளையேன் திட்டுகிறுய்?...”

“ஆமாம், அவளையேன் நான் திட்டவேண்டும்! என்னை ஆசை காட்டி ஏமாற்றிய உங்களையல்லவா திட்டவேண்டும்?” உதயவல்லி அங்கிருந்த ஒதியமரத்தோடு சாய்ந்துகொண்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்தாள்; கருமேகங்கள் எங்கிருந்து சூழ்ந்தன?

“உங்களைத் திட்டி என்ன பயன்? நீங்கள் உங்கள் பிறவிக் குணத்தைக் காட்டிவிட்டார்கள்! “என்றான், அமைதியாக

“எது என் பிறவிக் குணம்?” எனக் கோபத்தோடு கேட்டான்.

அறிவை அடியோடு இழந்து விட்டதாலும், இதயத்தில் பிரஸ்யாமே உருவாகிவிட்டதாலும், எதைச் சங்கிலி தனது பலவீனமென்று என்னிக்கொண்டிருந்தானே அதையே தயங்காது கூறினான், உதயவல்லி.

“கேவலம், ஒரு வைப்பாட்டியின் மகன், வேறு எப்படியிருப்பான்?”

சுய அறிவை இவ்வொரு வார்த்தையினால் இழந்துவிட்ட அவன், தனக்கும் அவனுக்கும் இருந்த பந்தம் அடியோடு அறுந்து விட்டதாகவும், பயங்கரமான எதிரி ஒருவன் எதிரில் நிற்பதாகவும் எண்ணிக்கொண்டதால் மிருகமானுன்; ‘பளீர், பளீர்’ என அவள் மாம்பழக்கன்னங்கள் சிவந்தன.

வெறி கொண்டவன் போலான சங்கிலி அவள் தோள்களைப் பயங்கரமாக உலுக்கியபடி, “அடிபாவி! உன் மீது இருந்த என்னன்பை யெல்லாம் ஒரு வார்த்தையினால் பொசுக்கிவிட்டாயே! நான் வைப்பாட்டியின் மகனானாலும் அரசன் மகன்! கேவலம், அடிமைச் சேவகம் செய்யும் மந்திரியின் மகளான நீ பட்டத்துராணியாகக் கனவு காண இருயே?” என அலறினான்; உதயவல்லி ஒன்றுமே செய்யவில்லை, அமைதியாகப் பேசினால்:

“வைப்பாட்டியின் மகன் மன்னாக முடியும்போது, மந்திரியின் மகன் அரசியாக முடியாதா?”

“என்னை வெறியனுக்காதே? கொலைகாரனுக்க நீ முயல்கிறுயா! வீண் ஆசைகளை மனதில் வைத்துக் கனவு காண்கிறுய்?”

உதயவல்லி திட்டத்தோடு கூறுவாள்; அவள் வலக்கர வளையல் கள் கலகலத்தன.

“கனவல்ல, நிறைவேறும் நினைவு! மந்திரியின் மகன் பட்டத்து ராணியாக முடியாதென்று கூறினீர்? யாழ்ப்பாணவரசின் சிம்மா

சனத்தில் உம் வாழ்வு முடிவதற்குள் பட்டத்துராணியாக இருந்து காட்டுகின்றேன்!'' எனச் சூனரைத்த உதயவவலி, தன் மாளிகையை நோக்கி விம்மியபடி ஒடினால். அதைவிட வேகமாகத்தன் புரவியில் தாவிய சங்கிலி குமாரன், பலமாகக் குதிரையின் வயிற்றில் காலால் உதைக்கவே அது அம்பென இருளைக் கிழித்தபடி விரைந்தது.

தூரத்தில் சேவல் ஓன்று கூவிக் குரல் கொடுத்தது.

மினவு தேரன்றியது!

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்குப் புதியதொரு மன்னன் கிடைத்தான். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் நாடு பேணி, தமிழ் பேணி, கலை பேணி அமர்ந்திருந்த எழில் நந்திச் சிம்மாசனத்தில் சங்கிலிகுமாரன் அமர்ந்து ஒரு திங்கள் கழிந்து போனது.

நாட்டின் விழாக்கோலம் படிப்படியாகக் குறைந்து, வழக்கமான தொரு இயக்கம் காணப்பட்டது. வரிகள் பல குறைக்கப்பட்டமையினால் மக்களிடையே பொதுவாக மகிழ்ச்சி நிலவியது.

சாதாரண சங்கிலிகுமாரனாகக் கடற்கரை வெண்மனற் பரப்பிலே இலட்சியக் கனவுகளைக் கண்டு திரிந்த அவன், இன்று அந்த இலட்சியக் கனவுகளை நிறைவேற்றக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தால் புதிய பொறுப்புக்களோடு நிமிர்ந்து நின்றான்.

இன்று அவன் யாழ்ப்பாண அரசின் முடிபதி; சங்கிலிகுமாரன் ஸன்; சங்கிலி செகராசசேகரன், அவன் பட்டப் பெயர்.

காலை மலர்ந்து வெகு நேரமாகிவிட்டது.

சங்கிலி செகராசசேகரன் மஞ்சத்தை விட்டு எழுந்து, சாளரத்தை நாடிச் சென்றான். நடந்து முடிந்து போனவை யாவும் ஒரு கனவு போல மனதில் எழுந்து அழிந்தன.

எத்தனை கோடி நினைவுகள்? மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டான்.

காற்சதங்கை ஓலி 'கல்கல்' லென எழுந்தது; மெதுவாக மணிக் கதவங்கள் திறக்கப்பட்டமையினால் மணிகள் கலகலத்த ஒசையும் எழுந்தது.

மன்னன் அசையாது, சிலையென நின்றான்.
“சவாமி.....”

முதல் அழைப்பே சங்கிலிக்குக் கேட்டது.

சதங்கை ஓலி அவனை மிக நெருங்கி வந்தது; மென் மலர் மொக்கு ஓன்று அவன் வலத்தோள் மீது விழுந்தது; வளையல்கள் ஒசை எழுப்பின.

“என்ன அப்படிப் பலமான சிந்தனையாம்?”

மெதுவாகத் திரும்பினான், மன்னன்.

ஆகா..... விடுமிகு கூவாயை ஒருங்கு கிணிக்க யிருக்க

பனிச்சையாகக்கட்டிய மேக நிறக் கூந்தலிலே தேன்சிந்தும் நிற மலர்கள் குவிந்தும் விரிந்தும் இருக்க, பிறை நுகலுக்குக் கீழ் அந்த விற்புருவங்களுக்கும் கீழ், இரு ஏக்க விழிகள் இமைக்க மறந்து, தேங்கி நின்றன. கமலத்தைப் பழிக்கும் அவள் முகத்தில் அவைக அந்தச் செவ்வுதடுகளைப் பிளந்தவர் யார்? அவற்றின் பகைப் புலத்தில் தெரிவது வெண்தரளங்களா?

“அரசமாதேவி” என அழைத்தான், மன்னன்: “நீ என்ன கேட்டாய்? உன்னைக் கண்டதும், உன் எழில் தரும் பிரமிப்பில் மறந்தே போனேன்.....”

“கேவியாக இருக்கிறதா.....” எனச் சின்னுங்கினான் மாதே வி சங்கிலி மெதுவாக அவள் கரங்களைப் பற்றினான்.

“என்பட்டத்து மகிழியோடு கேவிபேசவேனு? உன்மையாகத்தான் கேட்டேன்...”

நான் தடோடு இடைசாய்த்து, மெதுவாக அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்த அரசமாதேவி கூறுவாள்:

“என்ன அப்படிப் பலமான சிந்தனை என்று கேட்டேன்.”

சங்கிலி மெளனமாகச் சாளரத்துக்கு வெளியே பார்த்தான்; அரண்மனை வெளி வாயிலில் காவல் வீரர்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

“தனது நாற்பத்தோராண்டுப் பாரத்தை என் தந்தை கடந்த திங்கள் என் தலைமீது இறக்கி வைத்து விட்டார்கள். தேவி, இனி இப்பாரத்தை எவ்வளவு காலத்திற்கு நான் தாங்க வேண்டுமோ...” என்றவன் அர்த்தத்தோடு அவள் மனிவயிற்றில் கரம் பதித்தான்.

அவள் நானீச் சிவந்தாள்.

அதுவேளை, வெளியே புரவிகள் சில விரைந்துவ நம் ஒலி எழுந்தது சாளரத்தினாடே கண்களை வெளியே செலுத்தினான் சங்கிலி.

அரண்மனை முற்றத்தில் சில புரவிகள் வந்து நின்றன. அவற்றி னின்றும் யாவரும் விரைந்து இறங்கினர். அவர்களுள் தலைவன் போன்றிருந்தவன், விரைந்து படிகளில் ஏறினான்.

அவனீச் சங்கிலி கவனித்தான்.

“தேவி, நெடுந்தீவு வெடியரசன் மழவ மாப்பாணன் என்னைக் காண விரைந்து வருகிறேன். நான் ஆலோசனை மண்டபத்திற்குப் போகின்றேன்”

மழவ மாப்பாணன் மிகுந்த ஆவேசத்தோடு காணப்பட்டான். வயதிற்கு மீறிய அவனது ஆவேசத்தைக் கண்டபோது நடக்கக் கூடாதது எதுவோ நடந்துவிட்டதென்பதை யாவரும் உணர்ந்துகொண்டனர். மழவ மாப்பாணன் நெடுந்தீவிலுள்ள மரக்கலப் படைக்குத் தலைவன் மட்டுமன்றி, நெடுந்தீவின் நிர்வாகத் தலைவனுமாவான்.

மழவ மாப்பாணன் ஏரிமலையென வெடித்தான்.

“பிரடு! வள்ளியர்களின் தொல்லை திரும்பவும் தொடங்கிவிட்டது. கரையோரத் தீவுகளுக்கு இரவு வேளைகளில் ரகசியமாக வந்து மாடுகளையும் ஆடுகளையும் கவர்வதோடு பயிர்களையும் நாசமாக்கிச் செல்கின்றனர். நேற்றுக் கூட ...”

வன்னியர்கள் என்ற சொல்லைக் கேட்டதுமே சங்கிலி செகராச் சேகரன் சினமடைந்தான்; விழிகளில் செம்மை படர்ந்தது.

“மாப்பாணரே! நீரே நேரடியாக வந்தபோதே ஏதோ முக்கிய விடயம்தான் என்பதை நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். நேற்றுக் கூட ஏதோ நடந்ததாகக் கூறினேரே?...”

“நேற்றிரவு நெடுந்தீவிற்கு வந்து பல பக்ககளைக் கவர்ந்து சென்றுள்ளனர்...”

“அதுவரை நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருந்தீர்கள், மாப்பாணரே?”

“நயினுதீவிற்கு அம்பான் உற்சவத்திற்குச் சென்றிருந்தோம் ..”

“மாப்பாணரே, நமது அரசின் இன்றைய சூழ்நிலையை உணர்ந்தும் நீங்கள் அசட்டையாக இருக்கலாமா? எத்தனை பசுக்கள் கவரப் பட்டன...?”

“கமார் முப்பது மட்டில் இருக்கும். மேலும் அப்பசுக்கள் யாவும்”

“அவை யாவும்?”

“இராமேஸ்வரம் கோயிலுக்காக வளர்க்கப்பட்டவை...”

அங்கிருந்த யாவரும் திகைத்துப் போயினர். யாழ்ப்பாணத் தமிழ்மன்னர்களால் தொன்று தொட்டே இராமேஸ்வர ஆலயத்திற்கு நெடுந்தீவிலிருந்து, அபிசேகத்திற்காகத் தினந்தோறும் பாலும்! பூசைக்காகக் கூச்சைதீவிலிருந்து மலர்களும் அனுப்பப்பட்டு வந்தன. அதனால், இராமேஸ்வரம் ஆலயத்திற்கெனப் பல பசுக்கள் நெடுந்தீவில் வளர்க்கப்பட்டு வந்தன. அவை வன்னியர்களால் கொள்ளொயிடப் பட்டதைக் கேட்டுச் சங்கிலி மன்னன் கொதிப்படைந்தான்.

“தெய்வ நிந்தனை செய்துவிட்டார்கள், பாவிகள்” என்றார் அடியார்க்கு நல்லார்.

“அது மட்டுமன்று . . கச்சைதீவிலிருந்த மலர்வனத்தையும் அழித்துவிட்டார்களேன நேற்றுமாலை செய்தி வந்தது ..” என்று மழவ மாப்பாணன் கூறியபோது, மன்னவன் மிகுந்த சினமடைந்தான். அவன் ஆத்திரம் எல்லாம் தந்தைமீது திரும்பியது.

“அப்பா, முன்பே கூறினேன் வன்னியப் பூண்டேயில்லாமல் அழிக்கவேண்டுமென. நீங்கள்தான் தடுத்தீர்கள் . . .”

“குமாரா ” என அன்போடு அழைத்தார் பரராசுசேகரர் : “இப்போது நீ இந்நாட்டின் மன்னன் ! ஆதலால் சடுதியில் ஆத்திரமடைவது அழகன்று. எதையும் அமைதியாகச் சிந்தித்து அறிவோடு செயலாற்றவேண்டும். ஆத்திரம் அறிவைக் கெடுத்துவிடும் ..”

“அப்பா, நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். இன்னும் பொறுமைக்கு இடுமில்லை . வன்னியர்கள் அழியவேண்டியவர்களே . . .” எனச் சங்கிலி ஆவேசத்தோடு கூறினான்.

“குமாரா..” என மந்திரி அடியார்க்கு நல்லார் குறுக்கிட்டார். “படையெடுப்பதென்பது நன்கு சிந்திக்க வேண்டிய விடயம். இருநாடுகளை இரத்தக்களியாக்குமுன் நன்கு சிந்தித்து முடிவு எடுப்பது அறிவுடையை! ஒருவரை ஒருவர் அழித்துக்கொள்வதால் பழிவாங்கும் ஆவேசம் குறையலாம் . ஆனால் அமிந்தவற்றை மீட்டுவிட முடியாது... நாட்டின் அமைதி கெட்டு, உண்ணூட்டுப் பலமும் குன்றிவிடும்...”

“அடிக்க அடிக்கக் குனிவதுதான் விவேகமா, மந்திரியாரே?”

அடியார்க்கு நல்லார் ஏதோ கூற வாயெடுத்தபோது, பரராசுசேகரர் குறுக்கிட்டார் :

“குமாரா, நீ மன்னன், நாட்டிற்கு நல்லதைச் செய்யமுயற்சிசெய். உன் கால கட்டத்தில் நம் நாடு போர்க்களங்களைக் காணத்தான் வேண்டும் என்று விதி இருக்கும்போது அதைத் தடுக்க நாம் யார்? உன் அண்ணன் பரநிருபசிங்கஜைக் கலந்து முடிவு செய் ” என்று கூறிவிட்டு ஆலோசனை மன்றபத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

சங்கிலி செகராசுசேகரன், தமையனைப் பார்த்தான்.

“சங்கிலி படையெடுப்பதென்பது நினைத்ததும் செய்யக்கூடிய தன்று. நீ மன்னாகி ஒரு திங்களே கழியவில்லை. அதற்குள் படையெடுப்பதென்றால் சேலிக்கு இடமாகும் ..”

“எல்லாருமே யுத்தம் என்றால் கோழைகளாக இருக்கிறீர்களே? நமது படைப்பலம் போதாதா...?”

“படைப்பலம் என்றும் குறைந்ததில்லை, நம்மரசில் ! தம்பி, எதையும் ஆற அமர யோசித்தே செய்யவேண்டும். மேலும், வன்னியர்களைப் பகைத்துக் கொள்வதால், நமது இராச்சியத்தின் தென்புற எல்லை

பலவீனமடையும். தென்னிலங்கை மன்னர்கள் நம்மீது படையெடுக்க இலகுவாகிவிடும்..”

“அதற்காக.. உலகமே என்னை எதிர்த்தாலும் நான் கோழையாகிவிடப் போவதில்லை, அண்ணே! நம் நாட்டின் அமைதியைக் குலைக்கக் கங்கணம் கட்டிவிட்டவர்கள் போல வன்னியர்கள் பசக்களை அதுவும் கோயிற் பசக்களைக் கவர்ந்து செல்வதைக் கண்டும் கோழைப் போலப் பதுங்கக் கூறுகிறீர்களா? நான் முடியை ஏற்கு முன்பே கூறினேன், என்னட்சியில் பகைவர் பூண்டேயில்லாமல் அழிப்பேனே! அப்போது ஒப்புக்கொண்ட நீங்கள் இன்று தடுக்கிறீர்கள்... வன்னியர்களை—காக்கை வன்னியனை—தண்டியாது இருப்பது நமக்கு வெட்கக்கேடு”

பரநிருபசிங்கர் மெளனமானார்; சங்கிலி தொடர்வான் :“இந்த ஒரு விடயத்தில் மட்டும் என்னை மன்னியுங்கள்! உங்கள் பேச்சைத் தட்டுவதற்காக வருந்துகிறேன் வன்னியர் மீது நம் படை பாயத் தான் போகிறது...” எனக் கூறி விட்டு, மழவ மாப்பாணன் பக்கந் திரும்பி, “மாப்பாணரே. நமது மரக்கலப் படையை ஓன்றாக்கிப் பலப்படுத்துங்கள். இன்று அரண்மனையில் தங்கி நாளை பிரயாணம் செய்யலாம்” என்றபோது மழவ மாப்பாணன் ஒப்புக்கொண்டான்.

சேனுதிபதி சம்பகமாதாக்கரை அழைத்து வரும்படி தூதுவனை அனுப்பிவிட்டுத் தன் மாளிகைக்குச் சென்ற மன்னை இன்முகம் காட்டி வரவேற்றார். அரசமாதேவி.

ஓழுரதிபர் பரநிருபசிங்கருக்கும் பெருந் தோல்வி. மனதில் கவலை குமிழியிடத் தன் மாளிகை திரும்பிய அவரை வரவேற்க அங்கு எவருமில்லை.

என்று சங்கிலி முடி சூடினாலே அன்றிலிருந்து அவருடன் மனைவி மாதவி தேவியார் பேசுவதே கிடையாது.

வாழ்வு வெறிச்சோடியது.

இன்று அவருக்கு அமைதி தேவை.

“எங்கே, தேவி!”

‘அறையில் படுத்துள்ளார்’ எனக் காட்டினார். பணிப்பெண் கருத்தி.

அவள் படுத்துள்ள அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைய முயன்றவரை மாதவி தேவியாரின் குரல் தடுத்து நிறுத்தி யது.

“உள்ளே வராதீர்கள்! மகனுக்குத் துரோகம் செய்த உங்களோடு பேசுவதை நான் வெறுக்கின்றேன்!”

திக்பிரமை பிடித்தவராக கதவங்களைப் பற்றியபடி, நின்றார் ஏழு திபர்.

என்றே ஒரு நாள்

‘ஆதிக்கம் பெறும்வரை ஒருவன் அடங்கி நடக்கின்றுன்; ஆதிக்கம் பெற்றதன் பின், அடக்கி நடக்கின்றுன்.’ சங்கிலி குமாரணப் பொறுத்தமட்டில் இது நிதர்சனமான உண்மையாக ஏழாறிபர் பரநிருபசிங்கருக்குப்பட்டது. தன்வார் த்தைகளுக்கு மதிப்பளிக்கச் சங்கிலி குமாரன் மறுத்தமை அவருக்கு மிகுந்த கவலையையும் ஏமாற்றத்தை யும் தந்தது. அத்தகைய மனவருத்தத்தோடு தன் மாளிகைக்குத் திரும்பிய அவரை, மாதவியின் வார்த்தைகள் திக்பிரமையடைய வைத்ததோடு, சிறிது கலக்கத்தையும் ஏற்படுத்தின.

கதவு நிலையைப் பற்றியபடி நின்ற ஏழாறிபர் சுய அறிவு பெறச் சில கண நேரம் சென்றது. அந்த இடைவெளி 3 நரத்தில் மஞ்சத்தை விட்டு ‘விருட்’டென்று எழுந்த மாதவி கதவைப் ‘பட்டரே’ன் அறைந்து சாத்தி, உள்ளே தாழிட்டுக்கொண்டாள்.

தேக்கமரச் சட்டங்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த பித்தளைக் குழிழ் களில் இணைத்திருந்த மணிகள் கலகலத்தன. கதவை அறைந்து சாத்திய வேகத்தில் பித்தளைக் குழிழிலிருந்து விடுபட்டுத் தெறித்த மணி யொன்று பளிங்குத் தரையில் அமங்கல நாதத்தோடு உருண்டு ஒதுங்கியது.

தினகத்துப்போன பரநிருபசிங்கர், கதவைப் ‘பட்டப்’ வென அறைந்தார்.

“மாதவி கதவைத் திற ..”

மூடிய கதவங்கள் திறக்கவில்லை.

உள்ளே விம்பலோலி எழுந்து கொண்டிருந்தது.

கதவைப் பலமாகத் தள்ளி இடித்தார். பரநிருபர்.

“மாதவி, கதவைத் திறக்கிறோயா? அல்லது காவலரைக் கொண்டு உடைக்கச் செய்யவா? ..” எனக் கோபத்தோடு கத்தினார்.

மஞ்சத்தில் இருந்து இறங்கிக் கதவை நோக்கி வரும் காலடி யோசை கேட்டது; தாழ்ப்பாள் நீக்கப்படவே, ஆவேசத்தோடு பலமாகக் கதவங்களைத் தள்ளியபடி உள்ளே சினத்தோடு நுழைந்தார், பரநிருபர்.

“ஆ ..” என்ற அலறல் எழுந்தது; வேகமாகத் தள்ளப்பட்ட கதவின் பித்தளைக் குழிழ் இடித்ததால், நெற்றியைப் பொத்தியபடி பின்னால் சாய்ந்தாள், மாதவி.

“மாதவி ..” என அலறியபடி, நிலத்தில் துவண்டு கிடந்த மணிவியைத் தூக்கினார். நெற்றியில் ஆழமாக ஏற்பட்ட காயத்தில் இருந்து, ஊற்றுக் கண்ணுக் கடிந்த குருதி பரநிருபரின் ஆடையைச் சிலப்பாக்கியது.

அந்த வைத்திய மன்னர், மனைவியின் இரத்தத்தைக் கண்டு ஒரு கணம் திகைத்தார்.

"மாதவி" என அன்போடு அழைத்ததோடு தன் உத்தரியத் தால் காயத்தில் வைத்து அழுத்திப் பிடித்தார். அந்த நிலையிலும் மாதவி பழைய கோபம் மாருமலே பேசவாள்:

"உங்களுக்கும் எனக்குமுள்ள பந்தம் என்றே அறுந்து விட்டது; உங்கள் முடியை என்று உங்கள் தம்பியின் சிரகில் புனைந்தீர்களோ, அன்றே நாம் வேறாகவிட்டோம். கட்டிய மனைவிக்கும் பெற்ற மக னுக்கும் துரோகம் செய்தவர் நீங்கள்! பெற்ற மகன் மன்னனுக், அரியணையில் இருப்பதை விரும்பாத நீங்களும் ஒரு தந்தையா?"

இரத்தப் பெருக்கினாலும் ஆத்திரத்தோடு பேசியதனாலும் களைப் படைந்துபோன மாதவி சோர்ந்து போனாள். அவளைச் சிறு குழந்தை போலத் தூக்கி மஞ்சத்தில் வளர்த்தினார், ஏழுரதிபர்.

அன்றிரவு முழுவதும் மனைவியின் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தார், பரநிருபர். அவர் உள்ளத்திலே ஊழியாகக் குழப்பங்கள் தலைவிரித் துப் பேயாட்டம் போட்டன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒரே ஒரு வினாக்குறி எஞ்சியது :

'மகனுக்குரிய அரசைத் தம்பிக்கு அளித்தது பிழையோ?'

அந்த அகன்ற அறையிலே குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஏழுரதிபர் நடைபயின்றார்.

சோர்ந்து படுத்திருந்த மாதவி, நித்திரையிற் கூட "நீங்கள் செய்தது துரோகம்" எனப் பிதற் றினாள். மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்துப் பெருமுச்செறிந்தார், பரநிருபர்.

"இவ்வளவு நினைவுகளை நீயுன் மனதில் வைத்திருந்தாய் எனத் தெரிந்திருந்தால், நான் முன்பே பரராசசிங்கனுக்கு முடியை அளித் திருப்பேன். அன்று பரராசசிங்கனை மன்னனுக்கும்படி நீ கேட்டபோது நான் அதைச் சட்டை செய்யவில்லை. ஆனால் நீ அதன்பின் அப்பேச் சையே எடுக்கவில்லையே? அதனால், நீ என் என்னத்திற்கு இணங்கி விட்டாய் என நினைத்து மோசம் போனேன். மாதவி, என் வாழ் வோடு உயிரோடு பினைக்கப்பட்ட உனக்கு நான் எப்போதுமிதுரோகம் செய்ததில்லை. நீ மீளும் வற்புறுத்தியிருந்தால் ஒருவேளை நான் பரராசசிங்கனை மன்னனுக்கி இருப்பேன். இனி என்ன செய்ய முடியும்? காலம் கடந்தமின் யோசித்து என்ன யான்? என் வாய் விட்டுக் கூறினார், பரநிருபசிங்கர்.

மாதவியின் செவிப்புலன்கள் கணவனின் வார்த்தைகளை அவ் வேளையிலும் கிரகித்துக் கொண்டன; மெதுவாக விழிகளைத் திறந்தாள்.

"காலம் ஒன்றும் கடந்து விடவில்லை..."

"நீ என்ன சோல்கிறோ, மாதவி?..."

“எங்களுக்கு மனமில்லை...” என்று அவரைப் பார்த்து நெட்டு யிர்த்தாள் மாதவி.

“யாழிப்பாண மன்னாக உலகறியச் சங்கிலி உரிமை பெற்ற தன்பின் எப்படிப் பரராசசிங்கனை மன்னாக்க முடியும்? மாதவி... எனக்காக நடந்தவற்றை மறந்து, பரராசசிங்கனை மன்னாக்க காண வேண்டும் என்ற என்னத்தை மறந்துவிடு...” என்று கறிய கணவனைச் சட்டெரித்துவிடுபவன் போலப் பார்த்தாள்.

“என் என்னத்தை யாராலும் மாற்றவே முடியாது பரராச சிங்கனுக்கு மன்னாகும் ஆசையற்றுப் போயினும் நான் மாறேன். என் மகன் அல்லது நீங்கள் மன்னாகவேண்டும்! அதுவரை உங்களுக்கும் எனக்கும் கணவன் மனைவி என்ற பந்தபாசமெதுவும் இருக்க தான் விரும்பேன்...”

“மாதவி! என்ன வார்த்தைகளைப் பேசுகிறைய? நிறைவேரூத என்னாங்களைக் கணவுகளாக மறந்துவிட வேண்டும்”

“எது நிறைவேரூது? பரராசசிங்கன் மன்னாவதா? நீங்கள் விரும்பினால் ஏன் நிறைவேரூது?”

“நான் விரும்பினால் நிறைவேறிடுமா?”

“நீங்கள் அளித்த பிச்சைதானே, இம்முடி அதைத் திரும்பவும் சங்கிலியிடமிருந்து வாங்கி உங்கள் மகனுக்கு அளிப்பதில் தடை என்ன இருக்கிறது?”

பரநிருபரின் உதடுகளில் சோகப் புன்னாக தவழ்ந்தது.

“இட்ட பிச்சையைத் திருப்பிப்பெறுவதா? மாதவி கொடுத்ததைத் திருப்பிப் பெறவே முடியாது. நான் விரும்பினாலும் தந்தை விரும்பார். தம்பி தான் விரும்புவானே...”

“நீங்கள் கொடுத்ததைத் திருப்பித் தருவதில் தம்பிக்கு என்ன தடை...”

“மாதவி, அவன் இந்நாட்டின் மன்னன்...”

“அதனால்...”

“சகல அதிகாரங்களும் அவன் கைகளில்...”

“அதனால், என்ன?”

“அவன் மன்னாக முடிகுடி ஒரு திங்களும் கழியவில்லை. அதற்குள் உண் முடியைத் திருப்பித்தா’ என்று கேட்பதா? மாதவி, தம்பி நல்லவன்... அவன் மன்னாகவே இருக்கட்டும். பரநிருபனின் அமைதியான வரலாற்றில் கறையை ஏற்படுத்தி விடாதே?...”

மாதவியின் விழிகள் சோர்ந்து கண்ணேரப் பொழிந்தன, கண்ணீரின் சக்தியைப் பரநிருபர் உணர்ந்தார்.

“உங்கள் மனைவியை நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?...”

“உயிருக்கு மேலாக...”

“உயிரோடு நான் வாழ விரும்புகிறீர்களா?...”

“மாதவி, இது என்ன பேச்சு ?”

“அப்படியானால் உங்கள் மகளை மன்னாக்குங்கள்...”

“மாதவி”

“செய்வீர்களா? அல்லது...” ஆவேசத்தோடு மாதவி கேட்டாள். ஏழூரதிபர் எது செய்வதென்று தெரியாமல் திண்டாடினார். ஒரு கணந்தான்.

ஏழூரதிபர் பரநிருபசிங்கரின் விழிகளில் கண்ணீர் முத்துக்கள் கோவையிட்டன ; அவர் கூறுவார் :

“எப்போதாவது ஒரு நாள் உன் மகளை மன்னாக்குவேன். இது உறுதி.”

அதே நேரத்தில் மன்னன் சங்கிலி செகராசசேகரன் மாளிகையில் இன்பம் களிக் கூத்தாடியது. மன்னனின் மார்பில் தலைசாய்த்துப்படுத்திருந்த அரசமாதேவி ‘கல கல’ வென நகைப்பொலியைச் சிந்த விட்டு மலர்ந்தாள்.

“கவாயி நான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி! உண்மையில் நீங்கள் என்னை நேசிக்கிறீர்களா?”

“என்ன கேள்வி இது, தேவி! நீ எனக்குக் கிடைத்த செல்வம்... என் இன்பம்... என் இயக்கமே நீதான்...”

அதே வேளையில் ‘ஊருக்கு வெளியே இருந்த பராராசசேகரன் அன்னசத்திரத்தி’விருந்து வெகுவேகமாகக் குதிரையேறி வண்ணி நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்ட ஒரு மனிதன் வன்னியர்களின் ஒற்றன் போலக் காணப்பட்டான்.

பேர் நிறுத்தம்!

முடிகுட்டு விழா முடிந்து ஒரு திங்கள் கழிந்தது. நாட்டின் விழாக் கோலம் பூரணமாகக் கலையவில்லை. ஒரு புறத்தில் புதிய மன்னனின் ஆட்சியேற்பால் கிடைத்த நலன்களை மக்கள் அனுபவித்து மகிழி, மறுபுறத்தில் வன்னியர்கள் மீது பொருதுவதற்காகப் படைகள் சேர்க்கப்பட்டன.

சேநைதிபதி சம்பகமாதாக்கர் முன்னின்று எல்லா அலுவல்களையும் செய்த போதிலும், இடையிடையே சங்கிலிகுமாரனும் முன்னின்று

செய்தான். அவன் உள்ளத்தில் இள வயதிலிருந்து கண்று வந்த போர் அனல் வன் னியர்களின் அடாத செயலினால் தூண்டிவிடப்பட்டு, அனற்கரங்களை வீசி எரியத் தொடங்கியது.

ஆனால் கொஞ்சம் விட்டெரியத்தொடங்கிய தீநாக்குகள் வன்னிய நாட்டைத் தன்னுள் இரையாக்கிக் கொள்வதற்கு காக்கை வன்னியன் இடமளிக்கவில்லை. யாருமே எதிர்பாராத விதமாகத் தன் சிறு பரிவாரங்களுடன் வன்னியர் தலைவன் யாழ்ப்பான் அரண்மனைக்கு வந்தான். எவ்வித அச்சமுயின்றிப் பகைவனின் இராச்சியத்தினுள் விருந்தினன் போல நுழைந்தவனை சங்கிலி குமாரன் வரவேற்காதுவிட முடியவில்லை.

“வரவேண்டும்! வரவேண்டும்... வன்னியரே!” என ஏளனம் ஓரளவு குரலில் தொனிக்க வரவேற்றார். மன்னனின் வரவேற்பில் இருந்த ஏளனத்தைக் காக்கைவன்னியன் உணர்ந்து கொண்டான். எனினும் அதனை வெளிக்காட்டாது பேசுவான் :

“மன்னர் எம் வருகையை எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார் என்று என்னுகின்றேன்...”

“தீர்பார்க்கவில்லை என்பது மட்டுமன்று விரும்பவுமில்லை...” சங்கிலிகுமாரன் இவ்வாறு நேருக்கு நேர் முகத்தில் அறைவது போலக் கூறுவான் என எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சங்கிலியின் அவ்வார்த்தைகள் வன்னியர் தலைவனின் உள்ளத்திலே வன்மமாக உறைந்தவிடத்தும், அதன் பிரதிபலிப்பை முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

புன்னகையை உதடுகளிடையே மலரவிட்டான்.

“வன்னியரே! நீங்கள் இங்கு வந்த காரணத்தை என்னால் உணர முடியும்! அவை பற்றிப் பின் பேசுவோம் முதலில் இளைப்பாறுங்கள்... விருந்தினர் போல வந்துவிட்டார்கள்...”

காக்கை வன்னியன் மன்னனின் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கி எதையோ அளக்க முயன்றான்.

“மற்றவர்கள் தங்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்... நான் இப்போதே உங்களுடன் ஓரு விடயமாகப் பேசி முடிவு செய்யவேண்டும்...”

“இப்போதேயா...?”

“ஆம், மன்னை!”

ஆலோசனை மண்டபத்தில் நிர்வாக முக்கியஸ்தர்கள் யாவரும் அமர்ந்திருந்தனர். எவரும் பேசவில்லை. சங்கிலி குமாரனே பேசினான்:

“வன்னியரே, உங்கள் ஒற்றர்கள் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள்...”

மன்னவன் கேள்வி வன்னியரைத் தவிர ஏனையோரை திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. வன்னியன் உதடுகளில் மீளவும் முறுவல் படர்ந்தது.

“அரசாட்சி என்பதே அதுதான், அரசே!...”

“எதைக் கூறுகிறீர்?...”

‘‘எம்மீது நீங்கள் படையெடுக்க முடிவு செய்கவுடனேயே அச் செய்தி எனக்குக் கிடைத்து விட்டது... மேலும்...’’ வன்னியர் தலைவன் தொடர்நுழன் யாழ்ப்பாண மன்னவன் குறுக்கிடுவான்:

“படையெடுக்கப் போவது தெரிந்துமா, வலிய வந்து எதிரியின் வலையில் விழுந்தீர்கள்...?’’

“எதிரியின் வலையா? யார் எதிரி? யார் யாருக்கு எதிரி?...”

“விளையாடுவதற்கு இது நேரமன்று... யார் எதிரியா, வன்னியரே? நீர் இப்போது பேசிக்கொண்டிருக்கிறோ, அவன் உமது வமசத்தையே துவமசம் செய்ய முடிவு செய்துவிட்டவன்!...”

“மன்னவரர்கள் அமைதியடைய வேண்டுகின்றேன். உங்கள் அரசின் கீழ் இருந்து திறை செலுத்தும் ஒரு சிற்றரசன் மீது படையெடுப்பா? கப்பம் கட்டும் நான் எப்படி உங்கள் எதிரியானேன்? திறை வாங்கும் நீங்கள் எப்படி எனக்கு எதிரியாவீர்கள்?”

“வன்னியரே! எமக்குத் திறை செலுத்தும் ஒரு சிற்றரசன்தான் நீர்! ஆனால், எம்மரசைக் கவிழ்க்கச் சதி செய்யும் பயங்கரவாதி!...”

“அரசே! நான் பிழை செய்திருந்தால் என்னை எப்போதோ நீங்கள் தண்டித்திருக்கலாம்! அதற்குரிய உரிமை உங்களுக்கு இருக்கிறது! அதை விட்டுவிட்டு அடிமை நட்டின் மீது படையெடுப்பதற்கு அவசியம் நேரவில்லையே? உங்களை இன்று நான் வலியவந்து சந்தித்தது மிதற்காகவே...?”

“எதற்காக...?”

“நீங்கள் விரும்பினால் ஒரு கண்ணஞசவால் என்னைச் சிறைக்குள் தள்ளலாம்! அல்லது இருந்தபடியே எனக்குச் சமாதி கட்டலாம்!...”

“அதைத் தெரிந்துகொண்ட பின்பும் ஏன் வந்தீர்?”

“நீதி கோரி வந்தேன்!”

“நீதியா...?” ஆலோசனை மண்டபமே அதிரும் வண்ணம் சிரித்த சங்கிலிகுமாரன், காக்கை வன்னியனை உற்றுப் பார்த்துவிட்டுத் திரும் பவும் சிரித்தான்; மண்டபத்திலிருந்தவர்கள் ஒருவரும் பேசாது இருவரது சம்பாஷணகளைக் கவனித்து வந்தனர்.

“காக்கை வன்னியரே! நீதி கேட்க வேண்டியவர்கள் நாங்கள்...”

“பிரபு! நீதிபதியே குற்றம் சாட்டப்பட்டவனிடம் நீதி கேட்பதா? நான் குற்றம் செய்தேன் என நீங்கள் முடிவாக நம்பினால் என்னைத் தண்டியுங்கள்! ஆனால், படையெடுத்து அமைதியைப் பங்கப் படுத்திக் குற்றமற்ற ஐங்களை வதைக்காதீர்கள்! இப்பெரிய தண்டனை பெறும் படியாக என் மக்கள் அத்தகைய பெரும் குற்றம் செய்துவிடவில்லை!”

“குற்றாம் செய்துவிடவில்லையா? நீரும் உமது ஆட்களும் சேர்ந்து எத்தகைய குற்றங்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள், தெரியுமா? நீங்கள் செய்த கொடுமைக்கு உங்களெல்லாரையும் உயிரோடு கொண்டத்தவேண்டும் வன்னியரே?”

காதுகளைப் பொத்திக்கொண்ட காக்கை வன்னியனின் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்த்தது; அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

“சொல்லக் கூடாத வார்த்தைகளை எல்லாம் கொட்டுகிறீர்கள்!” என்றான், மற்றவர்களுடைய இதயம் உருகும்படியாக; சிறிது அமைதியாகவிருந்துவிட்டுத் தொடர்வான்:

“குற்றம், குற்றம், என்கிறீர்கள்! அக்குற்றங்கள் தாமைவை?”

“எனது மூத்த அண்ணர் சிங்கபாகுவை நன்கூட்டிக் கொன்றீர்கள்?”

“பிரபு! அபாண்டமான பொய்!”

“அதுமட்டுமல்ல, என் இளைய சகோதரர் வீரபண்டாரத்தைக் கொலை செய்வித்தீர்கள்? ”

காக்கை வன்னியனின் தலை ‘இல்லை’ என்பது போல ஆடியது.

“அதுவும் நாம் செய்விக்கவில்லை!” என அலறினான்.

“காக்கை வன்னியரே! பெருங் குரலில் கத்தினால் மட்டும் குற்றம் மறைந்துவிடாது! மாடுகளைக் கவர்ந்தீர்கள்! பயிர்களை அழித்தீர்கள்...?”

“பிரபு! எந்த ஓரரசிலும் நல்லவர்களும் கெட்டவர்களுமிருக்கவே செய்கிறார்கள்! கெட்டவர்கள் செய்கின்ற செயல்கள் சில வேளை நல்லவர்கள் தலைமீது சுமத்தப்படுகிறது...! உங்களாசிற்குரியமையான மாடுகளை நாம் கவரவில்லை! பயிர்களை அழிக்கவில்லை! எம்மீது பொருமை கொண்டவர்கள் செயல்களிலை!...”

“வன்னியரே! என் முடிகுட்டு நாளன்று நெடுந்தீவிலிருந்து கோயில் பசுக்களைக் கவர்ந்தது, நீர்? கச்சைதீவிலுள்ள மலர் வனத்தை அழித்தது, நீர்...?”

“அது நான்ஸ்லப் பிரபு!”

“நீரல்லத்தான், உமது ஆட்கள்!”

“அதுவுமல்ல! அவை சில வன்னியர்களால் செய்யப்பட்டது மெய்! ஆனால், என் தூண்டுதலாலன்று! என் மீது பொருமை கொண்ட சில வஞ்சக வன்னியர்களின் செயலிது...”

“இப்படிக் கூறும் நீர், அவர்களைத்தண்டியாது விட்டுவிட்டிருக்கிறீர்? தொட்டிலையும் ஆட்டிப் பிள்ளையையும் கிள்ளுகின்ற கதையிது...”

“இல்லை, அரசே! கோயிலுக்குரிய பசுக்களைக் கவர்ந்தவர்களையும், நந்தவளன்த்தை அழித்தவர்களையும் நான் ஏற்கனவே சிறைப்படுத்தி யுள்ளேன். அவர்கள் வன்னியர் என்பதற்காக மிகவும் வெட்கப்படுகிறேன். அவர்களுடைய செயலினால் ஒரு நாடே பின்மேடாக மாறவிருக்கிறது! அதைத்தடுக்கவே ஒடோடி வந்தேன்! அரசே! சிந்தித்துப்

பாருங்கள்—பிறர் செய்து பழிகளை எம்மீது சுமத்துவதா? கவரப் பட்ட பசக்களை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறோம்... படையெடுப்பை நிறுத்துங்கள்! எங்களை அமைதியாக வாழவிடுங்கள்!” எனக்காக்கையன் வேண்டினான்

ஓருவனேடு சண்டை பிடிப்பதானால் அவனும் எதிர்த்துச் சண்டை பிடிக்கவேண்டும்; நாமடிக்க வாங்கிக்கொண்டு பேசாது போகும் ஒரு வளைத் திரும்பவும் அடிப்பதால் பயனென்ன? அந்த நிலையிலேயே சங்கிலி குமாரனிறுந்தான்; யாரை எதிரியெனக் கருதிப் படையெடுக்க முடிவு செய்தானே அவனே சமாதானம் கோரி, அதுவும் பக்கபலமின் றிப் பயப்படாது வலிய வந்தபின் என்ன செய்யமுடியும்? அவன் குரவில் இறக்கம் காணப்பட்டது.

“அழிக்கப்பட்ட மலர் வனத்திற்கு என்ன செய்வீர்?”

“குற்றம் இழைத்த அவன் விபர்களைக் கொண்டே அம்மலர் வனத்தைப் பழையபடி ஆக்கித் தருவேன்.” என்றான் காக்கை வன் னியன்.

காக்கை வன்னியன் வந்த காரியம் விரும்பியபடியே முடிந்தது. படையெடுப்பு நிறுத்தப்பட்டது. ஆனால், தலைவர்கள் ஓருவரதும் உள்ளங்களிலே பதகமை நெருப்பு அவியவில்லை.

இனிமேல் வன்னியர்கள் தொல்லை இராது எனப் பரராச சேகரர் என்னியது தவறாகப் போகும்படியான ஓரு திட்டத்தை அப்பாமுதலியில் மாளிகையில் காக்கை வன்னியன் வெளியிட்ட போது, பழி வாங்கும் என்னமுடைய அப்பாமுதலியே துதிட்டத்தை ஏற்க முதலில் மறுத்தார்.

புதியதூரு தீட்டம்

தலைவரி கோலமாக, ஊன் உறக்கமின்றி, ஒன்றிலும் சிந்தை செலுத்தாதவளாக உதயவல்லி வாடிக்கிடந்தாள். மகளைக் காணக் காண அப்பா முதலியின் மனதில் அந்நிலைக்கு அவளைக்கொண்டு வந்த சங்கிலி குமாரனைப் பழி வாங்கும் என்னம் மேலாங்கி நின்றது. பரராசசிங்கனுக்குக் கொடுத்த வாக்கு வேறு பூதாகாரமாக எழுந்து நின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக யாழ்ப்பாண இராக்கியத்தின் எழில் நந்திச் சிம்மாசனம் அவர்சிந்தையில் குடியேறி வேறு பல நினைவுகளை எழுப்பி, இனிய கனவுகளில் அவரைச் சஞ்சரிக்க வைத்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் தடைக்கல் சங்கிலிகுமாரன்.

தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட சூழ்சி நிறைவேறுவதென்றால் தன்னென்றால் மட்டுமது முடியாதென்பதை அப்பா முதலி நன்

குணர்ந்ததினால், சில மந்திரிகளினதும் பிரமுகாகளினதும் ஆதரவைப் பற்றாச்சிங்கனுக்குப் பலமாக்கி இருந்தார். அத்தோடு யாழ்ப்பாண அரசுக்குப் பல வழிகளிலும் தொல்லை கொடுத்து வந்த வன்னியர்களோடும் தொடர்புகொண்டார். இத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கி இருந்த காக்கை வன்னியன் மகிழ்வோடு ஒப்புக்கொண்டான்.

யாழ்ப்பாண அரண்மனையில் விருந்தினாகத் தங்கி இருந்த வன்னியர் தலைவன், அப்பா முதலியின் அழைப்பின் பேரில் அவரது விருந்தினாக ஒரு நாள் இரவு வந்தான்.

இவ்விருந்து ஏற்கனவே திட்டமிட்டு நடத்தப்படுவது என்பதை எவரும் உணரவில்லை. அப்பா முதலி காக்கை வன்னியனை விருந்தினாக அழைத்ததை எவரும் தவறாகவும் எண்ணவில்லை.

அரசமரியாதைகளோடு வன்னியர் தலைவன் வரவேற்கப்பட்டான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கபடமாகச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

விருந்து முடிந்ததன் பின், ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருவரும் கூடித் தமது திட்டங்களை ஆராயத் தொடங்கினர்; ஒருவரையொரு வர் சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டனர்,

“அப்பா முதலியாரே! அறுசுவையுடன் அமுதமான விருந்தையளித்ததற்காக முதலில் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்!” எனக்காக்கை வன்னியன் ஆரம்பித்தான்.

“வன்னியர்களின் தலைவனை விருந்தினாக வரவேற்றதில் என்மாளிகை பெருமையடைகிறது, வன்னியரே!...” என்றார் அப்பா முதலி.

“நன்றியை நீர் ஏற்காவிடிலும் நன்றி கூறுவது என் கடமை., மேலும், முதலியாரே! உமக்கு நான் வேறேர் விதத்திலும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்!.”

“வேறேர் விதத்திலா? எவ்விதத்தில்?”

“என்ன தெரியாதவர் போலப் பேசுகிறீர்? மன்னன் சங்கிலி குமாரன் எம்மீது போர் தொடுக்கத் திட்டமிட்டுள்ளதை, எனது ஒற்றங் மூலம் அறிவித்தவர், தாங்கள் தானே? மேலும், ‘எதிர் த்துப் போரிடுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் சரியில்லை, வந்து சமாதானம் செய்து கொள்வதே நமக்கு இப்போது நல்லது’ என வழி கூறியவரும் நீங்கள் தானே? இவற்றிற்கெல்லாம் எப்படி நான் நன்றி செலுத்தப் போகி ரேன்?” என்று வன்னியன் கூறியபோது, அப்பா முதலியின் உச்சிகுளிர்ந்துவிட்டதால், “வன்னியரே! நீர் எமக்குச் செய்து தர வேண்டியவை சிலவுண்டே? உமது நன்றியை அவற்றின் மூலம் செலுத்துமே?” என்றார்.

“இல்லை, முதலியாரே! அவற்றின் மூலம் நன்றியைச் செலுத்த முடியாது?!”

“பின்...?”

“உரிமையுடைய இளவரசன் ஒருவன் அநியாயமாக அரசுரிமை பறிக்கப்பட்டு இருக்கும்போது அவனுக்குதல் அவனைச் சிம்மாசனத் தில் அமரவைப்பது என் கடமை என் என்னுகிறேன்! பரராசசிங்கனையாழ்ப்பாணத்தின் மன்னாக்குவது நமது கடமை முதலியாரே! அந்த இலட்சியத்தையடைய நாம் முயல்கிறோம்!.....”

பரராசசிங்கனை மன்னாக்குவது அவர்களுடைய இலட்சியமென்பது, சதியின் வெளிப் பூச்சு இருவருடைய அடிப்படையான நோக்கங்களும் வேறே. பரராசசிங்கன் மன்னாக்குவதன் மூலம் ஆட்சிப் பொறுப்புத் தன் கைகளில் கிக்குமென அப்பா முதலியும். சிம்மாசனத்தில் பரராசசிங்கனை ஏற்றவுதவுதன் மூலம் வன்னியர்களினுடிக்கத் தையாழ்ப்பாணவிராச்சியத்தில் ஸ்தாபிக்கலாம், வன்னியரசைத் திறைசெலுத்தாச் சுதந்திர அரசாக்கலாம் எனக் காக்கை வன்னியனும் கனவு கண்டனர்.

சங்கிலி குமாரன் மீது காக்கையனுக்குத் தீராத விரோதமிருந்தது; இன்று சங்கிலி சமாதானமாகிவிட்டாலும், என்றே ஒரு நாள் தம்மையழிக்கத் தயங்கமாட்டான் என்பதை வன்னியன் நன்கறி வானுகையால், அரச பீடத்திலிருந்து சங்கிலியை விலக்கிவிட்டு வேறொருவனை அரசனாக்குவதன் மூலம் தம்மரசிற்கொருவித பயமுமில்லாது செய்ய விரும்பியதாலேயே அப்பா முதலியின் சதிக்குதவு முன்வந்தான்.

“முதலியாரே! நீரும் நானும் விருப்பினால் மட்டும் பரராசசிங்கன் மன்னாகிவிடவான் என என்னக் கூடாது! சங்கிலி குமாரன் இன்று மன்னன். அவன் கைகளில் அதிகாரமிருக்கிறது. தனக்கெதிராக நாங்கள் சதி செய்வதாக ஒரு சிறிதளவு தெரிந்தால்போதும், நாங்கள் தூக்கில் ஊசலாட! ஆகவே, நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகவிருக்கவேண்டும். நம் பக்கம் சேரக்கூடியவர்களை இரகசியமாகச் சேர்த்து நம்பக்கத்தைப் பலப்படுத்துவது நமக்கு நல்லது!...”

“பயப்படத் தேவையில்லை. வன்னியரே! நமது பக்கமும் வலுவான கோட்டையைப் போன்றது. என் போன்ற மந்திரிகள் பலர் எம்பக்கம். அதுமட்டுமன்று, பரராசசிங்கனின் தாயார், பரநிருபனின் தேவியார் மாதவி, நமது திட்டம் நிறைவேறுவதற்காக எதையும் செய்யத் தயாராகவிருக்கிறோம்! அதுமட்டுமன்று... பரநிருபசிங்கரையும் நம் பக்கம் இழுக்க முடியும் எனவே என்னுகிறேன்!”

காக்கை வன்னியன் துள்ளியெழுந்தான்; எழுந்தவன் முகத்தில் ஆச்சரிய ரேகைகள் குழியியிட்டன. சந்தேகப்படுபவனைப் போல அப்பா முதலியை நோக்கவே, “ஆச்சரியப்பட வேண்டியதுதான், வன்னியரே! பரநிருபனை நம் பக்கம் மாற்ற முடியும்!” என்றார், அப்பா முதலி.

“பரநிருபனையா? ஏழாதிப்ளோயா? நம் பக்கம் மாற்ற முடியுமா? நீர் கறுவது பொய்யல்லவே?”

“வன்னியரே! ஆச்சரியமடையாதீர்கள். ஏழுரதிபனை சங்கிலிக் கெதிராகக் கிளப்ப முடியும்!”

“எப்படி, முதலியாரே? சங்கிலிமேல் உயிரையே வைத்திருப்பவர், பரநிருபர்! மனைவி தடுத்தும் மகனுக்குரிய அரசைத் தம்பிக்களித்தவர் என் நீர் கூறியிருக்கிறீர்?”

“கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும், வன்னியரே?!”

“எப்படி?”

“சங்கிலிக்கு முடி சூட்டியபின் பரநிருபரின் வீட்டில் மகிழ்ச்சியே யில் லை! ஒரே சோகமே?”

“காரணம்?”

“பரநிருபனின் மனைவிதான்! இல்லாள் சிரித்தாற்றுன், இல்லமும் சிரிக்கும், வன்னியரே! மாதவிதேவியார் தனது கணவனுடன் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதேயில்லை! பழையபடி இருக்கப் பரராசசிங்கன் மன்னாக வேண்டுமாம்!... நாளாந்தம் மனைவியின் வார் ததைகளினால், கரைக்கப்பட்டு வருகிறுன், பரநிருபன்! பரநிருபன்தான் செய்தது பிழையெல்லைப் பதைப் படிப்படியாக உணர்ந்து வருகிறுன்! எப்போதா வது பரராசசிங்கனை மன்னாக்குவதாகவும் வாக்களித்துள்ளான்! மேலும்....”

“ம்... மேலும், என்ன முதலியாரே?”

“சங்கிலி குமாரன் மீது பரநிருபன் வெறுப்புக்கொள்ளத்தக்க ஒரு சம்பவமும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. உம் மீது படையெடுப்பதாகச் சங்கிலி முடிவு செய்தபோது, பரநிருபன் வேண்டாமெனத் தடுத்தும் சங்கிலி கேட்கவில்லை. தன்னால் முடி புண்ணத்தவன் தன் பேச்சைத்தட்டிவிட்டதால், சங்கிலி மீது வெறுப்படைந்துள்ளான் பரநிருபன்! அவ்வெறுப்பு நாளாந்தம் விருட்சமாகி வருகிறது!... இவ் வெறுப்பை நான் மேலும் தூண்டிவிடப் போகிறேன். இவற்றின் முடிவு பரநிருபனைச் சங்கிலிக்கெதிராக வாளைடுக்கத் தூண்டப் போகிறது. வன்னியரே!” என்று கூறிய அப்பா முதலி கடகடடைவனச் சிரித்துக் கொண்டு, தொடர்வார்: “வன்னியரே! அரசு குடும்பத்திலேயேபிளவையுண்டாக்கினால் முடிவு நமக்குச் சாதமாகிவிடும், இல்லையா?”

“பிளவுண்டாகிவிட்டது! அதைப் பெரிதாக்குவது நமக்குத் தவது வும். என்னதான் இருந்தாலும் சங்கிலி சிறந்த வீரமுடையவன்! எத்தகைய எதிர்ப்பையும் சமாளிக்கக் கூட்டியவன்! எதற்கும், மனந் தளராதவன்! அவனைக் கண்டபோதே நானுணர்ந்து கொண்டேன்! ஆதலால், நாம் இப்படிச் செய்தாலென்ன?”

“எப்படி...?”

காக்கை வன்னியன் தனது திட்டத்தை வெளியிட்டபோது, பழி வாங்கும் நெஞ்சமுடைய அப்பா முதலியே ஒரு கணிம் அதிர்ச்சி மடைந்தார்;

“அன்னியரினுதவியை நாடுவதா?” என அவர் வாய் முழு முனைத்தோடு, “வன்னியரே - நமக்குப் போதுமான பலமிருக்கும் பே”து போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகளினுதவி நமக்கேன்? தெண்ணிலங்கையில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்ட முயல்வது போல இங்கும் அவர்கள் முயன்றால்?” என்றார்.

இதைக் கேட்ட வன்னியர் பெரிதாக நகைத்துக் கொண்டு, “முதலியாரே! அதிகார பீடத்திலிருப்பவன் மிகுந்த பலசாலி என்பதை அறிந்தும் நம் பலத்தை நீருணரவில்லை...” என்றான்.

“பரராசிங்கன் நம் பக்கம்?”

“அவன்தானே சதுரங்கத்தின் காய்?”

“அவன் தாய் நம் பக்கம்?”

“அறிவேன்!”

“மந்திரிகளிற் பலர் நம் பக்கம்?”

“உண்மைதான்!”

“பரநிருபனையும் நம் பக்கமாக்கலாம்?”

“ஓருவேளை நடக்கலாம்!”

“இவ்வளவு இருந்தும் போர்த்துக்கேயரின் உதவி நமக்கு ஏன்?”

வன்னியன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடை பயின்று கொண்டே சொல்வான் :

“படைப்பலம் மன்னன் கைகளில் இருக்கும்போது நாம் சிலர் என்னத்தைச் சாதித்து விடமுடியும்? நமது இலட்சியம் நிறை வேற இதைவிட வேறு வழியேயில்லை... இங்கு வர்த்தகம் புரிய இடமளித்தால் போர்த்துக்கேயர் நமக்காக எதையும் செய்வார்கள். என்ன கூறுகிறீர்?.....”

அப்பா முதலியின் பயம் நிறைந்த திகைப்பு இன்னமும் மாற வில்லை. அவ்வேளை மாளிகை வரசலில் கூச்சல் எழுந்தது. இருவரும் சாளரத்தினுடைக் கிரைந்து நோக்கினர்.

“பிடியுங்கள்... பிடியுங்கள்...” என்ற சத்தத்தினிடையே மின்னைப் போல வெளி மதிலைத் தாண்டிக் குதித்து ஓர்உருவம், வெளியில் ஆயத்தமாக நின்ற குதிரையில் தாவி, அம்பெனவடக்கு நோக்கிப் பாய்ந்ததைக் கண்ட அப்பா முதலியும், காக்கவன் னியனும் ஒருவரை யொருவர் பயத்தோடு பார்த்துக் கொண்டனர்.

நீசப்தமான இரவில். ஆலோசனை மண்டபத்தில், ‘யாழ்ப்பான மன்னன் சங்கிலிகுமாரனுக்கெதிராகச் சதித்திட்டம் வ கு த் துக் கொண்டிருந்ததை யாருமறியவழியில்லை’ என்றுதனிலு தந்த நிம்மதி யோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்த காக்கை வன்னியனும், அப்பா முதலியும் சாவலர்களை ஏமாற்றிவிட்டு அம்பெனப் புரவியில் தாவி மறைந்தவனைக் கண்டு திக்பிரமை பிடித்தவர்களாக நின்றனர்.

ஒடியவனைத் தொடர்ந்து பிடிக்கச் சென்ற காவலர்களும் ஏமாற் றத்தோடு திரும்பி வந்ததைக் கண்ட அப்பாமுதலி, ஆலோசனை மண்டபத்தை விட்டு வெளியே விரைந்து வந்து ‘யாரடா! அவன் ஓடியது?’ எனக் கத்தினார்.

‘யார் என்று தெரியவில்லை, பிரபு! ஆலோசனை மண்டபத்தின் சாளரம் வழியாக நீங்கள் உரையாடிக்கொண்டிருந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததை தற்செயலாகக் காண நேர்ந்தது! பிடிக்க முயற்சித் தோம், முடியவில்லை!’ என்றான் காவலர்களில் ஒருவன்.

அப்பா முதலி, தன்னைத் தொடர்ந்து வந்து நின்று கொண்டிருந்த வன்னியனைக் கலக்கத்தோடு பார்த்தார்; வன்னியனும் கலக்கமடைந்த வளைப் போலவே தென்பட்டான், எனினும் தெளிவோடு, ‘உள்ளே வாருங்கள் மற்றவற்றைப் பேசுவோம்!’ என அழைக்கவே, காவலர்களைச் சுட்டெரித்துவிடுவது போலப் பார்த்து உறுமிவிட்டு வன்னியர் தலைவனுடன் உள்ளே சென்றார்.

‘சங்கிலிகுமாரன் புத்திசாலிதான்!’ என்றான், வன்னியன்.

‘என்?’

‘நீர் என்னை விருந்திற்கு அழைத்ததையிட்டு, அவன் சந்தேகப் பட்டிருக்கிறான்! நம் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க தன் ஒற்றன் ஒரு வனையும் அனுப்பியிருக்கின்றனன்!’

அப்பா முதலியின் உடல் குளிரில் நடுங்குவது போலப் படப்படத்தைத் தெடுப்பார்ந்து, ‘ஓற்றனு?... அப்படியானால்?’ எனக் குழறினார்.

‘நாம் வகுத்துக் கொண்ட, உரையாடிக் கொண்ட திட்டங்கள் யாவும் இப்போது சங்கிலிகுமாரன் முன், தப்பி ஓடிய ஒற்றனால் வெளியிடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்! அதைக்கேட்ட மன்னன் கொதித்துக் கொண்டிருப்பான்! ஒரு வேளை நம்மீது இராஜத் துரோகக்குற்றம் சாட்டப்பட்டு, நம்மைக்கைது செய்ய வீரர்கள் புறப்பட்டிருக்கலாம்!’ என்று காக்கை வன்னியன் சலனமின்றிக் கூறியபோது அப்பா முதலி தன் தலைமீது மாளிகைக் கூரை இடிந்து விழுந்தது போலப் பக்கத்திலிருந்த தூணைப் பற்றிக் கொண்டார்.

கரூக்கை வன்னியன் கூறியது போல அவர்களது திட்டங்கள் ஒற்றனால் வெளியிடப்படவோ, அதைக் கேட்டு மன்னன் கொதிப்படைந்து அவர்களைக் கைது செய்ய வீரர்களை அனுப்பவோ, இல்லை.

‘கனகராயா! நான் கூறியபடி நீ அவர்களது உரையாடல் களைக் கவனித்து வருவாய் என்று திட்டமாக நம்பியிருந்தேன்! நீயோ.....’

‘இயலுமானவரை முயன்றேன், அரசே! முடியவில்லை. அப்பா முதலியின் மாளிகையைச் சுற்றி ஒரே காவல் எனினும் அவற்றைக் கடந்து ஆலோசனை மண்டபத்தின் சாளர வழியாக அவர்களது உரையாடலைக் கவனிக்க முயன்ற போது, யாரோ பின்னால் ஓடி வருவது கேட்கவே திரும்பிய நான், காவலர்கள் என்னை நோக்கி ஓடிவருவதைக் கண்டேன். பின் என்னால் என்ன செய்யமுடியும்? அவர்களைத் தாக்கிவிட்டுத் தப்பிவரவே முடிந்தது மன்னித்துக் கொள்ள வேண்டும்!’ என்றான் கனகராயன்.

‘பரவாயில்லை... நீயன் சிந்தையை வேறு வழியில் விட்டுவிட்டாய் போலிருக்கிறது?’ எனக் குறும்பாகக் கேட்கவே, கனகராயன் தலை குளிந்து கொண்டான்.

விவகை நடைக்க இப்போதும் நல்லதை புண்டுச்சிராய் கூறுகின்றார் வீரி
“சரி, போய் வா! இனியாவது கவனமாகவிரு...! நீ ஓடிவந்ததை
அவர்கள் கண்டிருப்பார்கள், இல்லையா? அதனால், அவர்கள் இனிமேல்
கவனமாகிவிடுவார்கள்!”

தலைகுளிந்து கொண்டு நடக்கும் தன் நண்பனைக் காணச் சங்கிலிக்கு ஏதோபோவிருக்கவே விடைபெற்றுப் போகத் திரும்பிய கனகராயனைச் சங்கிலிகுமாரன் திரும்பவுமழுத்தான்.

“நன்பா!...” சங்கிலியின் உரிமை கலந்த குரல் கனகராயனைச் சிலிர்க்க வைத்தது; திரும்பிப் பார்த்தான்.

“இதற்காகச் சோர்ந்துவிட்டாயா? நாம் சாதிக்க வேண்டியவை பல வளா! அவற்றில் எத்தனையோ தோல்விகளை நாம் காண நேரிடலாம்!” என்ற மன்னனை நிமிர்ந்து பார்த்துச் சிரித்த கனகராயன் முகத்தில் மலர்ச்சி காணப்பட்டது.

“கனகராயா! நாளை காக்கைவன் னியரை நம் இராச்சியத்தின் பிரதானவிடங்களுக்கு அழைத்துச்சென்று காட்டுவதாகக் கூறியுள்ளேன்? ஆகவே, நாளை என்னுடன் நீயும் வரத் தயாராகவிரு!”

கனகராயன் விடைபெற்றுச் சென்றதும் மேன்மாடத்திற்கு வந்த சங்கிலிகுமாரன், தற்செயலாக யழுனை ஏரியும், அரசுசேசரி மண்டபமும் இருந்த பக்கம் பார்க்க நேர்ந்தது. கனகராயன் யழுனை ஏரியைச் சுற்றி நந்தவனமிருந்த பக்கமாகச் சென்றதையும், சிறிது நேரத்தின்பின் பரவையும் தோழியொருத்தியும் நந்தவனத்தை நோக்கிச் சென்றதை யும் கண்டு தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

‘இன்னும் காலம் தாழ்த்துவது தவறு! வீரமாப்பானன் கையில் பரவையைப் பிடித்துக் கொடுத்துவிடவேண்டும்’ எனவுமென்னிக் கொண்டான்.

மேலும், சில நாழிகை கழிந்தது; அரசமாதேவியிடம் செல்ல எழுந்தவன், திரும்பவும் நந்தவனப் பக்கம் நோக்கியபோது, ஓர் உருவம் வெகுவேகமாக நந்தவனத்திற்குள் நுழைந்ததைக் கண்டான்: திடுக்கிட்டுப்போன, மன்னவன், கீழிறங்கி நந்தவனத்தை நோக்கி வெகுவேகமாக ஓடினான்.

பிரவை கனகராயனை நேசத்தோடு, கண்களில் ஆர்வம் பொங்க அழைத்தாள்.

“பிரபு! ஏன் ஒரு மாதிரியிருக்கிறீர்கள்!” என்ற பரவையின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்ட கனகராயன் அவளது முகக் கமலத்தை வைத்த

விழி வாங்காது பார்த்தான்; கைகளை விட்டுவிட்டு தன்னிரு கைகளிடையேயும் அவளது முகத்தைச் சிறைபடுத்திக்கொண்டு “பரவை!” என விளித்தான்.

“ம....!”

“நான் என்றும்போலவேயிருக்கிறேன்!”

“இல்லை எதையோ மறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள்?”

“மறைப்பதற்கென்னவிருக்கிறது, பரவை! இன்னும் எவ்வளவு காலந்தான் இப்படியே இருப்பது?”

“எப்படி?” எனக் குறும்பாகக் கேட்ட பரவையைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்த கனகராயன், “உன்னை என் இல்லத்தரசிபாக்காமல்?” என்றான்.

“இல்லத்தரசி மட்டுந்தான்?”

“என்னுள்ளத்தரசியும் கூட”

“என்பெற்றேரிடம் கேளுங்களேன்?”

“நான் எப்படிக் கேட்பது?”

“பின் யார் கேட்பது?”

“நீயே கேளேன்?”

“நானு?...” கலகலவெனச் சிரித்தான், பரவை.

“நான் கேட்டால் உன்னை எனக்குத் தருவார்களா?” என்ற அவனின் குரலில் ஏக்கம் தொனித்ததையுணர்ந்த பரவை, “நிச்சயம் ஒப்புவார்கள்” என்றான்.

“பரவை!”

“...ம....”

“இன்று கூட உன் அண்ணன் என்ன கூறினார் தெரியுமா? நான் என் சிந்தையை எதிலோ செலுத்திவிட்டேனும்!”

யாரோ ஒடிவரும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பியவன், ஏழாதிபன் பாநிருபசிங்கன் சினத்தோடு நிற்பதைக் கண்டான். பரநிருபனின் கண்கள் சிவந்திருந்ததை நிலவொளியில் பரவையினால் நன்கு காண முடிந்தது.

“அண்ணு!...” எனப் பரவை அழைத்ததைக்கூட ஏழாதிபன் கவனிக்காது, கனகசிங்களை நோக்கி முன்னே பாய்ந்தவன், அவன் கண்ணகளில் ‘பளார் பளாரே’ன அறைந்ததோடு, “இளவரசி ஒருத்தியின் கைகளைப்பற்ற உனக்கு என்னடா, துணிவு?” என்று கூறியபடி தாடையில் தன் முஷ்டியால் பலமான ஒரு குத்துக் குத்தே, நிலத்தில் சாய்ந்த கனகராயன், அடித்தவன் மன்னனின் தலை மயன் என்பதையும் மறந்து, தன் காதலி முன் தான் அடிபட நேர்ந்ததே என்ற எண்ணத்தினால் வெறிமுளா, தன் வலக் கையை இடையில் இருந்த வாளின்மேல் ஆத்திரத்தோடு பதித்தான். ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் தமையனையும், காதலனையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி திக்கிரமை பிடித்துப்போய் திகைத்து நின்றான், பரவை.

கட்டளை மேல் கட்டளை....

ஆத்திரத்தினால் சுய அறிவை முற்றுக இழந்த கனகராயன், தன்னைத் தாக்கியவனைத் தீர்த்துக்கட்டும் நோக்கோடு தன் வலக் கையை வாளின்மேல் பதித்த அதே நேரத்தில், கோபத்தினால் விழி சிவக்க நின்ற தமையனையும், நிலத்தில் சாய்ந்துகிடந்த காதலனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி ஒன்றும் செய்யழுதியாது பரவை திகைத்துநின்றார்கள்.

‘தடதட’வென ஓடு வந்த சங்கிலிமாரன் நிலைமையைப் பார்த்த வுடனேயே புரிந்துகொண்டான்; தமையனைக் கண்ட பரவையின் மனதில் ஓரளவு அமைதியேற்பட்டபோதிலும், அந்த நேரத்திற் கூட வெட்கமேற்படவே செய்தது; வாளின்மேல் வைத்த கையைச் சங்கிலி குமாரனைக் கண்டதும் அகற்றிக் கொண்ட கனகராயன் மெதுவாக எழுந்து நின்று, ஏழுரதிபணி நோக்கினான். இரையை நோக்கும் வேங்கையெனப் பரநிருபன் நிற்பதைக் கண்ட சங்கிலிமாரன், ‘‘அண்ணு! இதெல்லாம் என்ன? ‘என வினவினான்.

‘என்னவென்று என்னையா கேட்கிறோய்? நாயைக் குளிப்பாட்டி நடுவீட்டில் வைத்தது போல உன் நண்பனை வைத்தாய்! அது தன் அற்பப் புத்தியைக் காட்டிவிட்டது!’ தன்னைக் கேவலமாகப் பேசுவதைக் கேட்ட கனகராயனுக்கு அவனையறியாது ஆத்திரம் மூளவே ‘‘ஏழுரதிபரே! பேசுவதையுணர்ந்து பேசுங்கள்!’’ என்றார்.

தமையன் தன் நண்பனை நாய்க்குதாரணம் காட்டியது சங்கிலி குமாரனை வெறுப்படைய வைத்தது; கனகராயன் ‘உணர்ந்து பேசுங்கள்’ என்றது பரநிருபரை ஆத்திரமடைய வைத்தது.

‘எதையடா உணர்ந்து பேசுவது? ஒரு நாட்டின் இளவரசியை மனக்கலாமென மனப்பால் குடிக்கும் நீ முதலில் உணர்ந்து நடந்திருக்கவேண்டும்! பரராசசிங்கன் கூறியதால் இந்நேரத்தில் இங்கு வந்தேன்! உங்கள் காதல் நாடகத்தைக் காணமுடிந்தது...!!’’ என்றார், பரநிருபர்.

தன் மனைவி முகம் கொடுத்துப் பேசாததாலும், தன் தம்பி தன் பேச்சைக் கேட்காததாலும், தன் மகன் தன்மீது குற்றம் சாட்டுவதாலும், சிறிது நாளாகப் பரநிருபருக்கு எதிலும் வெறுப்பே காணப்பட்டது; அதனால் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஆத்திரப்பட்டார். பழைய பரநிருபனுகவிருந்திருந்தால் பரவையையும், கனகராயனையும் ஒன்றுக்க காண நேர்ந்தபோது ஆத்திரமடையாது சிந்தித்துச் செயலாற்றியிருப்பார்;

பரநிருபரின் கோபம் பயந்து போய் நின்ற பரவையின் மேற் றிரும்பவே, ‘‘உங்கு வெட்கமாயில்லை! ஒரு நாட்டின் இளவரசி நீ!

கேவலம்... நமக்குக் கீழ் சேவகம் புரியும் ஒருவனுடன் தொடர்பு கொள்ள உனக்கு வெட்கமாயில்லை?" என்று வினவவே. அவள் தலையைக் குளிந்து கொண்டபோதிலும் கணகளிற் பெருகிய கண்ணீர் அவள் கலக்கத்தைச் சங்கிலிக்குணர்த்தியதால், "இதில் வெட்கப்பட என்ன அண்ணே இருக்கிறது? ஒருவரையொருவர் விரும்பி நேசிக்கும்போது வெட்கப்பட என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டான். தம்பி இந் வருக்கும் பரிந்து பேசியது பரநிருபரை மேலும் ஆத்திரமடையவைத்தது

"தகுதியுணர்ந்து நேசித்திருக்கவேண்டும், சங்கிலி?"

"தகுதியைப் பார்த்து உண்மைக் காதல் பிறப்பதில்லை!"

"அவள் இந்நாட்டின் இளவரசி! நமது குலப் பெருமையைக் காக்கவேண்டியவள்?"

"இளவரசியென்றால் ஆசாபாசங்கள், உணர்ச்சிகள் ஒன்று மேயில்லை என்றார்த்தமா? குலப் பெருமையைக் காக்கவேண்டியவளென்றீர்களே, அவள் குலப் பெருமைக்குப் பங்கம் விளாவித்து விட்டாளா?"

"குலப் பெருமைக்கு இதைவிடப் பங்கம் வேறுவேண்டுமா? யாழ்ப்பாண இராச்சிய இளவரசி தன்கீழ் சேவகம் செய்யுமொருவரைக் காதலித்தாள் என்ற அவப் பெயரைவிட!"

"இதில் ஒன்றும் அவப் பெயரில்லை, அண்ணே! மனமொத்து இருவர் வாழ விரும்பும்போது அதைத் தடை செய்ய நாம் யார்?"

"சங்கிலி!" எனப் பெரும் குரலெடுத்தழைத்தார், பரநிருபர்: "உன் பேச்சு என்னைக் குற்றவாளியாக்க முயல்கிறது? இருவருக்கும் நீ பரிந்து பேசுவதைப் பார்த்தால் நீயே இருவருக்கும் மனமுடித்து வைத்துவிடுவாய் போலிருக்கிறதே?"

தமையனுக்கும், தம்பிக்கும் நடக்கும் விவாதத்தை கனகராயனும் பரவையும் கவனித்து வருவதைத் தவற குறுக்கே ஒன்றும் பேசமுடிய வில்லை; பரவையின் கணகளில் நீர் சொரிவதைக் கண்ட கனகராயன் அவளை அழாதிருக்கும்படி சைகை செய்தும், அவளால் நிறுத்த முடியவில்லை. அதே நேரத்தில் நந்தவனத்தில் ஏதோ கலவரம் நடப்பதைக் கேட்ட காவலாளர்கள் பலர் பந்தங்களுடன் ஓடி வந்து, அப்படியே நின்றுவிட்டனர்.

தமையன் கேட்டதிற்குப் பதில் கூறுவதற்காகத் தமையனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுச் சங்கிலி பேசினான்:

"இருவரும் விரும்பினால் நிச்சயமாக மனமுடித்து வைப்பேன்!" சங்கிலிகுமாரன்வன்னியர் மேல் படையெடுக்கமுடிவு செய்தபோது, தான் தடுத்தும் கேளாது போருக்கு ஆயத்தம் செய்ததிலிருந்து தன் தம்பி மேல் பரநிருபருக்கு ஓரளவு வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்தது; அந்த

வெறுப்பு இப்போது தன் விருப்பத்திற்கு மாருகச் சங்கிலி பேசியதால் மேலுமதிகரிக்கவே, ‘மன்னன் என்ற மமதையில் நீ பேசுகிறோ?... எம் விருப்பமில்லாமலே இவர்களுக்கு மனம் செய்துவிடுவாயா?’ என்றார்.

‘மமதையில் ஒன்றும் பேசவில்லை; அன்னை! மனச்சாட்சியுடன் தான் பேசுகிறேன்! விரும்பி இருவர் இணையும்போது தடுப்பது மிகத் தவறு! அன்னை! பரவைக்கு ஏற்றவன் கனகராயனல்லன் எனக் கருதுகிறீர்களா?’

‘மலைக்கும் மடுவுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது. பேசுகிறோ?’

‘அன்னை! இவ்வளவு பெரியவரான உங்களுக்கு நான் என்னத் தைக் கூறவிருக்கிறது?—இந்த ஒரு விடயத்தில் நீங்கள் எதைக் கூறி விடுவதும் நான் கேட்கத் தயாராகவில்லை! யார் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் என் தங்கையின் நல்வாழ்விற்காக அவள் விரும்பிய வளை மனஞ் செய்து வைத்தே தீருவேன்!’

‘சங்கிலி!...எந்த விடயத்தில்தான் நீ பிறர் ஆலோசனையைக் கேட்டாய்? வன்னியர் மேல் படையெடுக்க முடிவு செய்தபோது என் அபிப்பிராயத்தைக்கத்தான் கேட்கவில்லை! அரசசபையைக் கூட்டி மந்திரிகளது அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டாயா? அரசன் என்பதால் விரும்பியபடி எதையும் செய்யலாமென்றெண்ணியுள்ளாய் போலும்! பரவை என் சகோதரி...’ தொடர்ந்து ஏதோ கூற பரந்திருப்பன் முயன்றபோது சங்கிலி குறுக்கிடுவான்.

‘அவள் என் தங்கையும் கூடு!..’

‘அறிவேன், சங்கிலி! அதிகாரம் உண் கைகளிருப்பதால், விரும்பியதெல்லாம் செய்யலாமென்று அர்த்தமா?’

‘மனதிலெதையோ வைத்துக் கொண்டு அதிகாரம், அரசன்’ என் றெல்லாம் சுட்டிப் பேசுகிறீர்கள்! நல்லதென்று தெரிவதை நான் செய்கிறேன்!... அதில் என்ன தவறிருக்கிறது?’

‘தவறில்லைத் தமிழி! தவறில்லை!..’ நீ மந்திரியின் மகளைக் காதவித்தாய்! உன் தங்கை சேனுதிப்தியின் உறவினைக் காதவித்தான்!...’ என ஏனமாகப் பொழுதிந்துவிட்டுத் தொடர்வான்

‘தமிழி! உன்னுட்சியில் பல முறை குறுக்கிட நேர்ந்துள்ளமைக்காத மிகவும் வருந்துகிறேன்!— ஆனால், ஒன்று பரவைக்கும், கனகராய னுக்கும் மனம் நடப்பதை நான் வெறுக்கிறேன்! இளவரசி ஒருத்தி, தகுதியற்ற ஒருவளை மனப்பதை நான் விரும்பேன்!...’

‘அன்னை...!’

‘அன்னன். தமிழி என்ற உறவு நிலைக்கவேண்டுமென நீ விரும்பினால், இம்மனம் நடக்கவே கூடாது!...’ என்றவர் கனகராயன்

பக்கம் திரும்பி “கனகராயா! என்னைக் கொல்லும் என்னைத்தோடு நீஉன் வாளின்மேல் கைவைத்ததைக் கண்டும் உன்னை உயிரோடு விட்டுப் போகிறேன்! ஏன் தெரியுமா?... இந்நாட்டு மன்னனின் மெய்க் காப்பாளன் என்பதற்காக என்றெண்ணாலேதே! கேவலம், நாய்க்குச் சமானமானவன் நீ! என்பதற்காக” என்றார்.

‘எதையும் உணர்ந்து, ஆராய்ந்து பேசும் தன் தமையன் இன்று ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறோ’ என்ற ஆச்சரியத்தோடு, நீதியற்ற முறையில் பேசுவதைக் கேட்டுத் தமையன்மீது ஓரளவு வெறுப்பும் அடைந்தான், சங்கிலி.

கனகராயனது நிலை சொல்லக்கூடியதாகவில்லை; தன்னைச் சேவக வென்றும், தகுதியற்றவனென்றும், மடுவென்றும், பேசியபோதெல்லாம் எழுந்த ஆத்திரத்தைக் கண்டப்பட்டு அடக்கிக்கொண்ட அவனுஸ், நாய் என்று கடைசியாகப் பேசியதைப் பொறுக்க முடியவில்லை; ஏரிமலை யெனக் குழுறியதோடு “ஏழாதிபரே! மன்சாட்டியை விற்றுவிட்டா பேசுகிறீர்கள்! என்னை என்ன பேடியென்று என்னைக்கொண்டார்? நீர் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு ஊழமபோல நிற்க நானென்ன உணர்ச்சியற்றவனா?”

கடகடவென நகைத்த பரநிருபசிங்கன், கனகராயனை நோக்கி முன்வந்து, “பேடியெல்லடா நீ! முழு மடையன்!” என்றார். இவ்வாறு கூறியதுதான் தாமதம், பரநிருபன் மார்பிலே தன் கையைப் பதித்து உந்தித் தள்ளிய கனகராயன் தன் வாளை உருவிக் கையில் பற்றினான்;

ஆத்திரமடைந்த ஏழாதிபன், “யாரங்கே! அவனைக் கைது செய்யுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட்டதைத் தொடர்ந்து காவலர்கள் கனகராயனை நெருங்கினர்.

பரவை வீருட்டுக் கத்தினான், “‘ஜேயா!’ என.

அப்போதுதான் சங்கிலிகுமாரன் வாயிலிருந்து அந்தக் கட்டளை பிறந்தது; அக்கட்டளையைக் கேட்ட காவலர்கள் செய்வதறியாது, திகைத்து நிற்க, பரநிருபசிங்கர் வெறுப்போடு பார்த்து நிற்க, பரவை திகைத்து நின்றான்.

“நில்லுங்கள்!” என்றெழுந்த சங்கிலி குமாரனது குரல், பரநிருப சிங்கனின் கட்டளைப்படி கனகராயனைக் கைது செய்ய முயன்ற காவலர்களைத் தடுத்து நிறுத்தியது. ‘தன் கட்டளையை நிறைவேற்றாது தம்பியின் கட்டளை தடுத்து விட்டதே’ என்ற ஆத்திரத்தால், சங்கிலி குமாரனை வெறித்து நோக்கியதோடு, கட்டளையை நிறைவேற்றாது நின்ற வீரர்களையும் கோபத்தோடு பார்த்தார்.

“அன்னை! மன்னைக்கவேண்டும்! கைது செய்யத்தக்க அளவிற்கு கனகராயன் குற்றம் செய்யவில்லை. நீங்கள்தான் ஆத்திரமுட்டக்

கூடியதாக, அவசியமின்றி நடந்து கொண்டார்கள்...” என்று தமையனைச் சமாதானப்படுத்தச் சங்கிலி முயன்றும் பயனேற்படவில்லை.

“என்மீதுதான் குற்றம் என்கிறோ? சங்கிலி!... இந்த இராச்சியத்தில் இன்று தான் நாணிட்ட கட்டளையொன்று நிறைவேற்றப்படாதிருப்பதைக் காண்கிறேன். நல்லது, செய்தாய், தம்பி!... என் சொல்லிந்தில்லாத மதிப்பை உன் சொல்லிற்கு வீரர்கள் அளித்ததில் அதிசயமில்லை. இந்நாட்டின் மன்னன்ஸ்லவா, நீ?- அதை நான் மறந்து போனது தவறுதானே?”

“அன்னோ!..”

“அந்த உறவு இனிமேலும் இருக்குமென்று என்னுகிறோ?... என்னால் முடிகுட்டப்பட்ட நீ எனக்கே நீதி போதிக்கிறோ? உன் ஜெண்ணப்படி உன்னுட்சியை நடத்து!” எனத் திரும்பிய பரநிருபரைச் சங்கிலிகுமாரனின் குரல் தடுத்த நிறுத்தியது.

“நில்லுங்கள், அன்னோ!”

“ஏன் என்னைக் குற்றவாளி எனக் கைது செய்யப் போகிறோ?” என ஏனமாகக் கேட்டார்.

இவ்வளவு நேரமும் கலவரத்தோடு ஒன்றும் பேசாது மெளனமாக நின்ற பரவை இப்போது பரநிருபர் முன்னேடி வந்தாள்.

“அன்னோ! என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்! என்னால் உங்களுக்குள் ஏன் பிளவேற்படவேண்டும்!” என்றுகூறியபடி தமையனின் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு கேவிக் கேவியழுதாள். அழுகின்ற தங்கையின் விழிநீர் கைகளை நனைத்ததோடு அவரிதயத்தையும் நெகிழிவித்ததால் “பரவை? அழாதேம்மா!” எனக்கூற விரும்பியவர், தன் கட்டளை நிறைவேற்றப்படாத ஆத்திரத்தினால் தன் கைகளை வெடுக்கென இழுத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பாராது விறுவிரெனத் தன் மாளிகையை நோக்கி நடந்தார்.

புரவியைத் தொடர்ந்த புரவி...

அரண்மனை வாயிலைக் கடந்து, அரசவீதியில் பிரவேசித்த புரவி கள், நல்லூர் கந்தனையத்தை நோக்கி முன்னேறின: ஒருசில நாழிகைப் பொழுதில் ஆலயத்தையடைந்ததும், புரவிகளினின்று கீழே குதித்த

வாகை கால்கள் போன்றவர்களைக் காட்டி சிகிச்சையிலே நாமும் சங்கிலிகுமாரனும், காக்கைவன் னியனும், கனகராயனும், பிறரும் தம்மையறியாது கைகளைக் குவித்தனர்; புனிதமானதும், வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றதுமான நல்லூர் கட்டசாமி கோயிலின் முன் தமது பந்த பாசங்களைச் சிறிதுமறந்து முருகணைத்தரிசித்தனர்; ஆலயத்தைக் காக்கை வன் னியனுக்குச் சுற்றிருக்காண்பித்ததோடு, குருக்களிடமிருந்து பிரசாத மும் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடி குதிரைகளில் ஏறி திருநெல் வேலிக்குச் செல்லும் வீதியில் தங்களது குதிரைகளைத் தட்டிவிட்டனர்.

காலையில் பிரயாணம் தொடங்கியதிலிருந்து வன் னியர் தலைவன் ஒருவிதமாகக் கலகலப்பின்றி வருவதைக் கண்ட சங்கிலி தனக்குள் நகைத்துக்கொண்டான்; வன் னியனின் கலகலப்பின்மைக்குரிய காரணம் சென்ற இரவு, அப்பாமுதலியின் மாளிகையிலிருந்து உளவாளி ஒரு வன் தப்பியோடியதால் ஏற்பட்ட பயமேன்பதை அவன் றிந்தும், “வன் னியரே! ஏன் கலகலப்பில்லாமல் வருகிறீர்கள்” எனக் கேட்டான்; திடுக் குற்ற வன் னியன் சிரமப்பட்டு நகைத்துக்கொண்டு, “அப்படியொன்று மில்லை!— இப்போது எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம்?” என்று வினவினான்.

“திருநெல்லோ வி வீதியில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம்!...”

“முதல்மந்திரி அடியார்க்கு நல்லாருடைய இடமல்லவா, திருநெல்வேலி!”

“ஆமாம்!— நமக்காக அடியார்க்கு நல்லார் தனது மாளிகை வாசவில் காத்திருப்பார்!...”

மன்னன் கூறியபடியே முதல்மந்திரி வாசவில் நிறைக்கும்பத்துடன் இவர்களை வரவேற்றார்; வன் னியனின் கைக்களைப் பற்றியும், “நம்மிரு அரசுகளும் என்றுமொற்றுமையாக இன்று போல் விளங்கட்டும்!... அதற்கு நல்லூரான் அருள்பாலிக்கட்டும்! என்றபோதுவன் னியன் மனதில் சுருக்கென்றது. ஒற்றுமையைக் குலைக்கீநாம் முயல்கிறோம்! இப்போதுகூட, அதி முக்கியன் ஒருவரைச் சந்திக்கப் பரராசசிங்கனை அனுப்பியிருப்பார், அப்பாமுதலி என எண்ணிக்கொண்டான்.

“வாருங்கள், அரசே!” என மாளிகைக்கு வரும்படி மந்திரி வேண்டினார்.

“மன் னிக்க வேண்டும், மந்திரியாரே! நாம் செல்லவேண்டிய இடங்கள் பலவிருக்கின்றன! பின்னால், ஆறுதலாக வருகின்றேனே?...” என விடைபெற்றுக் கொண்டு, புறப்பட்டனர்; வீட்டியின் இருமருங்கிலும் சூடிமக்கள் சூடிவிட்டார்கள்; அவர்களது வணக்கத்தை ஏற்றுப் பதில் வணக்கம் கூறிக்கொண்டு பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தனர்; கலகலப்பாக இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காக வன் னியன் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினான்.

பிரயாணம் செல்லும் போது விடையில் குடும்பத்தைக் காட்டிக் கொட்டு, வீட்டில் முடிவு கூறியிருக்கின்று, புதுதுப்பாபத்தைப் பற்றி, சிறுபாபி

“அரசே! உங்கள் இராச்சியத்தின் பெருமையை விளக்குவதாக முருகனுலையம் அமைந்துள்ளது...!”

“ஆலயங்களிலே பெருமை பெற்றது நம்நாடு...! நம்மரசில் ஒவ்வொரு வீதியிலும் ஒருசிறு கோயிலாவது இருப்பதைக் காணலாம்...”

“நல்லூராலயத்தை அவ்வுயர்ந்த விமானத்தோடு கட்டியவர் யார், அரசே?”

“நமது முன்னேன் சயசிங்கையாரியச் சக்கிரவர்த்தியினது தூண் இதலால் அவரது மந்திரியாகிய புவனேசபாகுவெனும் நீலகண்ட ஜியரால் இக்கோயில் கட்டப்பட்டது! பின், காலத்திற்குக் காலம் மன்னர்களால் திருத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது...?” பழைய பெருமைகளையெண்ணி மகிழ்ந்தான், மன்ன்; வன்னியன் சிறிது அமைதியானான்; கனகராயன் சென்ற இரவு நிகழ்ச்சிகளில் மனதைச் செலுத்தியதால், யாதொன்றும் பேசாது வந்தான்.

புரவிகள் கோண்டாவிலைக் கடந்து சென்று விகாண்டிருந்தன; போகும் பாதையெல்லாம், மக்களாக அல்லது வயல்களாக அல்லது பணிகள் நிறைந்த நிலமாக இருப்பதைக் கவனித்துவந்த வன்னியன், “உங்கள் அரசில் பணிக்குக் குறைவில்லை!” என்றான்.

“நம்மரசின் கற்பகதரு இப்பணிகள்! இப்பணிகளை நம்பி எத்தனையோ குடும்பங்கள் வாழ்கின்றன, வன்னியரே! இன்னும் போகப் போகப் பணிகளின் செழிப்பைக் காணுவீர்கள்!”

உரும்பிராய், ஊரெழு ஆகிய கிராமங்களைக் கடந்து, புத்தாரை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்; வயல்களில் பயிர்களின் செழிப்பும் வழியெல்லாம் வாழைகளின் குலைவீச்சும் வன்னியன் மனதில் பொருமையை மூட்டிய போதிலும் சிரமத்தோடு அடக்கிக் கொண்டான்; புத்தாரை எல்லாருமடைந்தபோது வானத்தில் பகலவன் உச்சியை அணுகிக் கொண்டிருந்தான்; புத்தார் கிராமம் மன்னை வரவேற்பதற்காக விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது; புத்தார்த் தலைவன் கனகமழவன் முகமெல்லாம் பல்லாக வரவேற்றான்.

மத்தியான உணவு யாவருக்கும் கனகமழவன் இல்லத்தில் இனிதே முடிந்தபின், பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்; கனகமழவனும் அவர்களுடன் புறப்பட்டான்.

“வன்னியரே! இப்போது நாங்கள் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம், தெரியுமா?”

“கூருமல் எனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“வற்றுத் கிணறேன்றைப் பார்ப்பதற்காகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றோம்!”

“வற்றுத் கிணறு? அதிசயமாகவிருக்கிறதே?”

“புத்தாரின் வேளாண்மைக்குப் போதிய நீரை அளிப்பது அந்தங்களே ஒரு கிணறே! இறைக்க இறைக்க வற்றாது! நிலாவறை என அக் கிணற்றை இங்குள்ளோர் அழைப்பார்!”

நிலாவறையை யாவருமடைந்தனர்.

“இப்பகுதி சுண்ணாம்புப் பிரதேசமாகவிருப்பதால் இத் தகைய ஊற்றுக்கள் பல காணப்படுகின்றன! வன் னியரே! இக்கிணற்றூல் இருவித பயனு ஸ்டு.”

எவ்வெனக் கேட்பது போல வன் னியன் சங்கிலியை நோக்கவே, சங்கிலி சிரித்துவிட்டுக் கூறினான் :

“பயிர் வளரப் போதிய நீரை இக்கிணறு அளிக்கிறது!”

“மற்றது...?”

“சாக விரும்புபவர்களைத் தன்னுள் ஏற்று அபயமளிப்பதன் மூலம் நம்மரசின் சனத்தொகையைக் குறைத்துதவுகிறது!” என்று கூறிவிட்டுக் கடகடவென சிரித்த சங்கிலி, கிணற்றெருட்டில் நின்ற வன் னியன் சட்டெனப் பின் வாங்கியதைக் கண்டு திரும்பவும் சிரித்தான். வன் னியனும் சிரித்துக் கொண்டான்.

கீரிமலைக்குப் போகும் வீதியில் புரவிகள் சென்று கொண்டிருந்தன; வீதியின் இருமருங்கிலும் தென்னைகளும், பனைகளும், வான்னாவி வளர்ந்து, காற்றில் மென்னசைவசைந்தன; குடிகளை அவ்வளவாகக் காணமுடியவில்லை; கீரிமலையை நெருங்கும்போது வன் னியன் : கேட்டான்,

“நாமிப்போது போய்க்கொண்டிருப்பது...?”

“கீரிமலையை நோக்கி!”

“யாழ்ப்பாண மக்களின் புனித தீர்த்தமாகக் கருதப்படும் இடத்திற்குத்தானே ?”

“ஆமாம், வன் னியரே!”

“இது எப்படிப் புனித தீர்த்தமாயிற்று ?”

“தொன்று தொட்டே புனிதவிடமாக இது கருதப்பட்டுவருகிறது! இதன் பெயருக்காக கர்ணபரம்பரைக் கதையொன்றுண்டு. இங்குள்ள மலையொன்றில் தவம் செய்த கீரிமுகத்தினையுடைய ஒரு முனிவர் இப்புனித கேணியில் தீர்த்தமாடியதால் தனது கீரிமுகத்தைத் துறந்து மனித முகத்தையடைந்தாராம்! அதனால் ‘கீரிமலை’ எனப் பெயர் வழங்குவதாகக் கூறுகிறார்கள்!!”

யாவரும் கீரிமலையில் தீர்த்தமாடினார்கள்; அதன்பின் புறப்பட்டு மாவிட்டபுரம் நோக்கிச் செல்லும் சாலையில் பயணமாகினார்கள்!

இச்சாலையினிருகரைகளிலும் முட்செடிகளும், நாகதாளி, கள்ளி என்பன வும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன; நான்கு பக்கமும் கண்களைச் சூழ்டியபடி வந்த, காக்கை வன்னியன் முன்னால் கோயிலின் விமானம் ஒன்று தெரிவதைக் கண்டதால், “அரசே! அதோ தூரத்தில் தெரியும் கோயில் விமானம் யாது?” என வினவினான் காக்கை வன்னியன் சுட்டிக்காட்டிய கோபுரத்தைப் பார்த்தபடி சங்கிலி பேசினேன்: “அதுவுமொரு முருகனுயம்! மாவிட்டபூரக் கந்தசவாமி கோயில் என்பது இதுவே! மிகவும்யர்ந்த விமானத்தையுடையது! மாருதப்புரவீகவல்லியெனும் இளவரசியொருத்தியால் கட்டப் பெற்றதாகக் கூறுவர்!”

மாவிட்டபூரத்தை யாவரும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர்; கீரி மலையினிருந்து கிழக்கு நோக்கி ஏகும் இவ்வீதி நல்லாரிவினிருந்து காங்கேசன்துறை செல்லும் பிரதான பெரும் வீதியுடன் இணைகின்றது; இணைகின்ற இடத்தில் மாவிட்டபூரக் கந்தசவாமி ஆலயம் இருந்தது. நாள் முழுதும் பிரயாணம் செய்ததால் யாவரும் களைத்திருந்த போதிலும் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை; பிரதான வீதியுடனிணையுமிடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது தெற்குப்பக்கமிருந்து வடக்குநோக்கி மின்னலெனப் பாய்ந்து, ஓர் உயர்ந்த சாதிப் புரவி ஒடி மறைந்ததையும், அதன்மேல் ஒருவீரன் லாவகமாக அமர்ந்திருந்தையும் யாவரும் கண்டனர்; குதிரையிலிருந்தவன் யாரென ஒருவராலும் மதிப்பிட முடியாவிடலும், சங்கிலிகுமாரன் மனதில் சிறிதளவு சந்தேகமேற்பட்டது; ‘இந்நாட்டில் வெகு வேகமாகப் புரவி யைத் தங்களது விருப்பப்படி செலுத்தக்கூடியவர்களிருவர். ஒருவர், சேனுதிபதி சம்பகமாதாக்கர்! மற்றவன் பரராசசிங்கன்! சம்பகமாதாக்கர் இப்படிச் செல்ல ஏதுவில்லை! ஒருவேளை பரராசசிங்கனாலே?... அவன் ஏன் இப்படிச் செல்லவேண்டும்? எங்கு செல்லவேண்டும்?’ என எண்ணமிட்ட சங்கிலிகுமாரன், கனகராயன் பக்கந் திரும்பி கண்களினால் ஏதோ ஜாடை காட்டி வீஜாடையைப் புரிந்துகொண்ட அவன் மெதுவாகத் தன் குதிரையைத் தட்டிக்கொடுத்துவிட்டு, காலினாலதன் அடிவயிற்றில் சிறு தட்டுப்போட்டான்; ‘முன்னே ஒடிய குதிரைக்குத் தான் சலித்துவில்லை’ என்பதுபோல கனகராயனின் குதிரையும் வடக்கே திரும்பி ஒடி மறைந்ததைத் தொடர்ந்து மற்றவர்களது புரவிகளும் தெற்கே அரண்மனை நோக்கிச் செல்லும் சந்தியில் திருப்பின.

பிலத்துவரர மண்டபம்

மரலை மறைந்து இருவ படர்ந்தது; நல்ல முழு நிலாக் காலமான படியினால் வீதியில் ஒளி பரவிக் கிடந்தது. வீதியின் இருமருங்கிலு மிருந்த மரங்களின் நிழல் வீதியை ஒரளவு இருள வைத்தாலும் முற்றாக இருளவைக்க முடியவில்லை.

வெகுவேகமாகமுன்னே பாய்ந்து செல்லும் புரவியைக் தொடர்ந்து தன் புரவியைச் செலுத்துவது கனகராயனுக்குச் சிறிது சிரமமாக விருந்த போதிலும், மன்றதளராது, தன் கண்களிலிருந்து முன்னே செல்லும் புரவி மறைந்துவிடாது, தன் புரவியைச் செலுத்தினான். வீதியில் படிந்திருந்த மரங்களின் நிழலின் கீழ் முன்னே செல்லும் புரவி மறைவதையும், பின் நிழலற்ற பகுதியில், அதன் வெண்ணிறம், நிலவில் பளிச்செனப் பிரகாசிப்பதையும் பார்த்தபடி தனது குதிரையைச் செலுத்திவந்த கனகராயன் முன்னே செல்லும் புரவி கிழக்குத் திசையில் திரும்பியதையும் கண்டான்.

கனகராயனின் குதிரை நாள் முழுதும் ஒடியதால் வேகமாக ஓடச் சிரமப்பட்டது; வரயில் நுரை தள்ளத் தொடங்கியபோதிலும், எசமானின் மன்றிலையைப் புரிந்துகொண்டு, வேகமாக ஓட முயன்றது.

கடற்கரையை அடுத்த வீதியாகவிருந்தபடியினால் தென்னை, பனை மரங்களின் உரஞ்சல் சத்தத்தோடு, நிலவைக் கண்டு ஆராவாரிக்கும் கடலின் அலைச் சத்தமும் எழுந்து, முன்பின்னாகச் செல்லும் புரவி களின் குழம்படி ஓலையைத் தணித்தன. நிலவின் துணையினாலும், ஓரளவு கண் மதிப்பினாலும் முன்னே செல்பவன் பரராசசிங்கன் தான் என் பதை வீரமாப்பாணன் நன்குணர்ந்ததினால் ‘இவன் இவ்வளவு வேகமாக எங்கு செல்கிறான்?’ என்ற கேள்வியும் எழுந்தது.

அவனது கேள்விக்கு விடை கிடைப்பதுபோல், பரராசசிங்கனின் குதிரை தொண்டமானுற்றுக் கழிமுகத்திற்குச் செல்லும் கிளை வழி யில் திரும்பி, மறைந்தது; தொண்டமானுற்றுக் கழிமுகம் காட்டுப் பிரதேசமாக விருத்தியற்றுக் காணப்பட்டது. குட்டை குட்டையான மரங்களும், கொடிகளும், செடிகளும் பின்னிப் பிணைந்து வளர்ந்திருந்ததினால், கொடிய சிறுவிலங்குகளின் வசிப்பிடமாக இருந்தது. ஈச்சமரங்களும், நாகதாளியும் ஒன்றின் மேலொன்று பிணைந்து கிடந்தன; விளாமரத்தின் மேல் பனை வட்டுக்கள் காணப்பட்டன. குட்டையான நாவல் மரங்களும், அண்ணவண்ணங்க்களும் பெருவாரியாகக் காணப்பட்டன. கழிமுகத்தையடுத்து ஒருசில பரதவர்கள் குடியிருந்ததினால் அக்குடியிருப்பையும், [கடற்கரை வீதியையும் தொடுக்கும் ஒரு கிளைவீதி இக்காட்டுக்கூடாகச் சென்றது.

பரராசசிங்கனின் குதிரையைத் தொடர்ந்து தனது குதிரையைக் கிளைவீதியில் இறக்கிய கனகராயன் சிறிது தயங்கி நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு, கிளை வீதி வழியே மெதுவாகக் குதிரையை நடத்தினான். கிளை வீதியின் மேல் காட்டு மரங்கள் படர்ந்து இருள வைத்தனவே தவிர ஓலையைப் பரவவிடவில்லை. சில நாழிகை நேரம் ஒரு விதமாகத் தட்டுத்தடுமாறித் தனது குதிரையை நடத்திவந்த கனகராயன், பரராசசிங்கனின் புரவி மறைந்த விதம் புரியாது திசைத்து நின்றான்? மேலும், அவனது புரவி மிகவும் களைப்படைந்துவிட்டதால் தொடர்ந்து நடக்கமுடியாது தளர்ந்து காணப்பட்டது. எனவே, புரவியை விட்டுக் கீழே இறங்கிய அவன், சிறிது நேரம்

‘என்ன செய்வது?’ எனச் சிந்தித்தான். இருட்டில் எங்குசென்று பரராசசிங்கனைத் தேடுவது எனப் புரியாது தடுமாறிய அவன் முடிவில் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தான்; தனது குதிரையைப் பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் கட்டிலிட்டுப் பரராசசிங்கனை தேடுவதென முடிவு செய்த ன் மனதில், தொண்டமானாலும் முகத்துவாரத்தையுடுத்து பழைய ஒரு மண்டபம் இருப்பது ஞாபகம் வந்தது. பழைய மன்னென்றாலும் கட்டப்பட்ட இம் மண்டபம் பிற்காலத்தில் பிலத்துவார மண்டபம் என அழைக்கப்பட்டது; இம்மண்டபமிருக்குமிடத்தைஅவன் நன்கு அறிவானாக்கினால் குதிரையை மெதுவாகநடத்தி அழைத்துச் சென்றான்.

சில வேளைகளில் நாம் விரும்பும் செயல்கள் நம்மையறியாமலேயே நிறைவேறிவிடுகின்றன; பிலத்துவார மண்டபத்தை நோக்கிச் சென்ற கனகராயன், எதிர்பாராத விதமாக அம் மண்டபத்தின் அருகே பரராசசிங்கனின் வெண்புரவி கட்டப்பட்டிருப்பதையும், மண்டபத்தினுள்ளே பரராசசிங்கன் சிலருடன் ஏதோ பேசிக்கொண்டு நிற்பதையும் கண்டான். பரராசசிங்கனேடுபேசிக்கொண்டு நின்ற மூவரையும் பார்த்த போதுகள்கராயனின் இள இரத்தம் ஆத்திரத்தால் கொதிக்கவே செய்தது; மண்டபத்தின் நடுவே ஏரிந்துகொண்டிருந்த சிறு பந்தத்தின் மூன்று மூன்று போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் நிற்க அவர்கள் மூன் பரராசசிங்கன் நின்றிருந்தான்; ‘அவர்கள் ஏதோ சதித்திட்டத்திற்காகக் கூடியிருக்கிறார்கள்’ என்றென்னியபோது கோபமடைந்தபோதிலும் அவர்களது திட்டத்தை முற்றுக அறிவதற்காகத் தனது குதிரையை ஒரு மரத்தின் பின்னால் கட்டிலிட்டு அவர்களுடைய குரல் கேட்கக்கூடிய தாரத்தில் ஒரு புதரின் மறைவில் மறைந்துகொண்டான்.

ஒரளவு அமைதி நிலவியபடியினால் பரராசசிங்கன் குரல் மெதுவாக ஒலித்தபோதிலும் கனகராயனின் காதுகளில் தெளிவாக ஒலித்தது.

“அப்பாமுதலி கூறியபடி உங்களை இப்பிலத்துவார மண்டபத்தில் சந்திக்க வந்துள்ளேன்! எனக்குரிய முடியை உங்களால் பெற்றுத் தர முடியும் எனத் திடமாக நான் நம்புகிறேன்? அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக யாழிப்பாணத்தில் மதம் பரப்பவும், வியாபாரம் செய்யவழுமிமையளிப்பேன். என்ன சொல்கிறீர்கள்?” எனப் பரராசசிங்கன் கேட்டான்.

‘அட துரோகி! சிற்றப்பனைஅரசகட்டிலிருந்து நீக்க, அன் வீயரினுத வியை நாடுகிறுயே? அவர்களுடைக்குத் துரோகம் செய்து விடமாட்டார்கள் என்பது என்ன திடமா? அற்ப அரச ஆசையினால் நாட்டையே விலை கூறுகிறுயே?’ என வீரமாப்பாணனின் மனம் ஒலமிட்டதோடு ‘அந்த இடத்திலேயே பரராசசிங்கனையும், அவனது வேண்டுகோள்களுக்கு ஒப்புக்கொண்ட அந்தப் போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகளையும் பின்மாக்கிவிடவேண்டும் என்ற வெறியுணர்வு தோன்றியபோதிலும், கஷ்

டப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டு, அவர்களதுபேச்சைக்கவனித் தான் : அவர்களது பேச்சுக்களி விருந்து பலபேருண்மைகளை அவனுஸ் அறிய முடிந்தது.

மந்திரியாகவிருந்து, மன்னனுக்கெதிராகச் சதித்திட்டமிடும் அப்பாமுதலியின் துரோகமும், போரை நிறுத்த நட்புவேசமிட்டு மன்னனிடம் வந்து விருந்தினாகத் தங்கியிருக்கும் காக்கை வன்னியனின்கயமையும், மன்னனாகும் பேராசையினால் உறவினர்களையே அழிக்கத் தயாராகவிருக்கும் பரராசசிங்கனின் வெறியணர்வும், உதவி செய்வதாகக்கூறி யாழிப்பாணத்தில் தமது மதத்தைப் பரப்பி வியாபாரத்தைச் செழிக்கச் செய்வதோடு தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தும் வருஞ்சக எண்ணம் படைத்த போர்த்துக்கேயரின் கபடத்தையும் அவர்களது பேச்சிவிருந்து அவனால் தெள்ளத் தெளிவாகவுணர முடிந்தது. இராச்சியத்துக்கு வெகு விரைவாக ஆபத்துக்கள் நெருங்கி வருவதாக கனகராயனுள் மனம் எச்சரித்தது; உடனடியாகத் தான் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி மன்னனுக்கு விபரங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு மெதுவாகத் திரும்பியவன், தன்குதிரை கட்டியிருந்த மரத்தின் மறைவில் சில உருவங்கள் மறைந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டான்;

அதே நேரத்தில் பரராசசிங்கனின் வெண்புரவி உடலைச் சிலிரத்துக்கணைக்கவே, திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய பரராசசிங்கனின் கணகளில் புதாமறைவில் யாரோ மறைந்திருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்ததால் சிந்திப்பதற்கு அவகாசமின்றி, தன்னிடையிலிருந்த கத்தியை வேகமாக உருவி கனகராயன் மறைந்திருந்த புதரை நோக்கி வீசினான்.

'அம்மா' என்ற முனகல் பிலத்துவார மண்டலப் பிரதேசத்தில் ஒலித்து மறைந்ததைத் தொடர்ந்து சில நிகழ்ச்சிகள் வேகமாக நடந்தன.

பலர் தடத்தவென ஓடிவரும் ஓசை கேட்டுத் திடுக்குற்ற பரராசசிங்கன் தன் கத்தி வீச்சிற்குப் பலியானவன் யாரெனப் பராக்கக் கூட நேரமில்லாது, போர்த்துக்கேயரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் குதிரையில் தாவி மறைந்தது போலவே, - போர்த்துக்கேயர் மூவரும் பந்தத்தை அணைத்துவிட்டு இருளில் மறைந்தனர்.

பிலத்துவார மண்டபம் இருளில் மூழ்கியது; இருளிடையே, மார்பில் கத்தி ஆழமாகப் பாய்ந்ததால், செவ்விரத்தம் புதரை நிறைக்கப் பற்றைப் படுக்கையில் உணர்வின்றிச் சாய்ந்து கிடந்தான், சங்கிலி குமாரனின் உயிர்த் தோழன் கனகராயன்.

காலத்தீன் கழிவில்..

காலம் நில்லாது ஓடிக்கொண்டிருந்தது; பருவங்கள் மாறி மாறி வந்து போயின; கோடையின் வெப்பத்தையும், மாரியின் தன்மையையும் யாழ்ப்பானை இராச்சியம் பல முறைகள் கண்டது; கோயில் கள் புதிதாக எழுந்தன; பழையவை திருத்தப்பட்டன; குளங்கள் கட்டப்பட்டன; தூர்ந்தவை துப்பரவாக்கப்பட்டன; வீதிகளாமைக்கப்பட்டன; மாளிகைகள் பல கட்டப்பட்டன. செல்வத்தின் செழிப்பை இரச்சியத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் காண முடிந்தபோதிலும், வெளிப்பூச்சாக எங்கும் அமைதி நிலவியபோதிலும் என்றாலும் அமைதி குலையப்போகிறது என்ற பீதி நிலை மக்களிடையே கடந்த பல ஆண்டுகளாக நிலவி வந்தது; அவர்களுடைய பீதிக்குக் காரணமில்லாமலுமில்லை, என்பதைச் சங்கிலி நன்குணர்வான.

நாட்டில் வெளிப்பூச்சாகவாவது அமைதி நிலவியது; ஆனால் என்று கனகராயன் கொல்லப்பட்டானே அன்றே மன்னை விட்டு அமைதி மகிழ்ச்சி அத்தனையும் மறைந்துவிட்டன. தன்னுயிரை இழந்தது. போன்ற நிலைமையில் மன்னன் தவித்தான். மனதிற்கிணிய மனைவியும் அன்புக்குப் பாத்திரமான மகன் புவிராஜன் இருந்தும் கூட, மன்னனின் மனக்கவலையை மாற்ற முடியவில்லை.

கனகராயனை எண்ணும்போதெல்லாம் சங்கிலி ஊழைக்கண்ணீர் விட்டான்; கனகராயன் கொல்லப்பட்ட அந்தவிரவை அவனால் மறக்கவே முடியவில்லை. எவ்வளவு பயங்கர இரவாக அது இருந்தது

அந்த இரவு, நடுச்சாமம் அளவில் தன்னைக் காண வடதிசைக் காவற் படைத் தலைவன் காங்கேயன் வந்ததும். அவன் கூறிய செய்திகளும் அவன் மனக்கண்ணில் திரும்பத் திரும்ப வந்தன.

தொண்டமாற்றுக் கழிமுகத்திற்கருகே அன்னிய நாட்டுக் கப்பலொன்று நங்கூரம் பாய்ச்சி மறைவாக நிற்பதாகத் தனக்குப் பரத வர் சிலரால் செய்தி கிடைத்தத்தும், 'தானும் சில வீரர்களும் சென்று கவனித்தபோது அது போர்த்துக்கேயெறுடைய கப்பலென்றறிந்ததை யும், 'அக்கப்பலேன் இங்கு வரவேண்டும்' என்ற சந்தேகமெழுந்ததால் உண்மையறியக் காத்திருந்ததையும், மாலை மங்கி, இரவு படர்ந்த வேளையில் போர்த்துக்கேயக் கப்பலிலிருந்து மூவர் ஒருசிறு படகுமூலம் பிலத்துவார மண்டபத்திற்கு வந்ததையும், அங்கு பரராசசிங்கள் அவர்களுக்காகக் காத்திருந்ததையும் காங்கேயன் விபரித்தான்.

காங்கேயன் விபரிக்க விபரிக்கத் தன் மனதில் கோபக் களை முன் டெரிவதை மன்னனுணர்ந்தான்; பரராசுசிங்கன் இராஜத்துரோசி யாக மாறிவிட்டதை அறியயறிய அவனுத்திரம் மூண்டதே தவிரக் குறையவில்லை. காங்கேயன் தொடர்ந்தான்:

“மன்னே! அவர்கள் என்ன பேசிக்கொண்டார்கள் என்பதை நெருங்கியிருந்து அறிய எங்களால் முடியவில்லை! அறிந்திருப்போம் ஆனால், அதற்கொரு தடையேற்பட்டது...”

“என்ன அது?”

“போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் மூவரையும் தொடர்ந்து பிலத்து வரா மண்டபத்திற்கு நாங்கள் வந்தபோது, தங்கள் நண்பர் கனகராயர் ஒரு புதரில் மறைந்து இருப்பதைத் தற்செயலாக எங்களால் காணமுடிந்தது. அவ்வளவு நெருக்கமாக, மண்டபத்தோடுள்ள புதரில் அவர் மறைந்திருந்ததைக் கண்டு, அவரது துணிவை மெச்சிக் கொண்டதோடு, அவருக்கு எந்நேரமுமுதவ ஆயத்தமாக மறைந்து நின்றோம்! நாங்களோ எழுவர்! அவர்கள் நால்வரே! அவர்களைக் கைது செய்யக் கூடியதாகவிருந்தும், அவர்களது திட்டத்தை அறிய வேண்டும் என்பதற்காக ஒன்றும் செய்யாது காத்திருந்தோம்... அவர்களுடைய திட்டங்களை கனகராயர் கேட்டிருப்பார் எனத் திட்டமாக நம்பினேன்...”

தொடர்ந்து காங்கேயன் கூறியவற்றைக் கேட்ட சங்கிலி ஒரு கணம் பேச்சு முச்சற்றுப் போனான்; எதற்குமே அஞ்சாத அவன் திட்ட சரீரம் குளிரில் நடுங்குவது போல நடுங்கியது.

“காங்கேயா?...என்ன கூறுகிறோம்? என் நண்பன்..... கனகராயனு பரராசுசிங்கனின் கத்தி வீச்சிற்குப் பலியானான்? ஜேயோ! என்ன செய்வேன்!” என:கதறிய மன்னன் தரையில் பொத்தெனச் சாப்ந் தான். கணக்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிந்தது.

“அரசே! அரசே!...” எனக் காங்கேயன் துன்பத்தோடழைத்தான்.

“ஜேயோ! காங்கேயா! எனது வலது கரத்தை வெட்டியிருந்தாற்கூட நான் கலங்கமாட்டேனே? என் வாழ்க்கையின் இலட்சியமவன்! என்னுமிருக்கு மேலாக அவனை நான் மதித்தேன்! எனக்கவன் செய்த உதவிகள் ஒன்று, இரண்டா? கனகராயா! என்னுமிர் நண்பா! உன்னை இழந்து நான் வாழ்கிறேனே? நான் மன்னனுகவிருந்தென்ன பயன்?... ஜேயோ! இதைப் பரவையறிந்தால் எப்படித் துடிப்பாள்?”

கனகராயன் கொல்லப்பட்ட செய்தியைப் பரவையறிந்தபோது அவள் தரையிற் போட்ட மீனெனத் துடி துடித்ததை இப்போது என்னிய சங்கிலியின் கணகள் குளமாயின. ‘அன்னை! என்றலரியிபடி. தன் மார்பில் முகம் புதைத்து அவள் குதறியபோது ஆறுதல் கூற வேண்டிய தானே அவளைக் கண்ணீரால் குளிப்பாட்டியதை என்னிய மன்னன் நிலைகொள்ளாது தவித்தான்; ‘அன்னை! அன்னை! என்று வாய் நிறைய அழைத்த அந்த அன்புத் தங்கை, படிப்படியாக உருக் குளைந்து காதலனின் வழியைத் தொடர்ந்துவிட்டாள், ‘ஜேயோ’ பரவை! நீங்கள் இரண்டு பேருமா என்னை மோசம் செய்ய வேண்டும்?

அமைதியின்றித் தவித்தான், மன்னன்! நிம்மதியாக உறங்காது அவன் எத்தனை நாட்களைக் கழித்திருப்பான்? இரவில் வைத்த பால் காலையில் புளித்துப் போயிருப்பதைக்கண்டு அரசமாதேவி எவ்வளவு கவலைப்பட்டிருக்கிறான்? மன்னனின் மனத் துயரை அவளாற் கூடக் கடந்த பல ஆண்டுகளாக மாற்ற முடியவில்லையே?

சங்கிலியின் மனதைப் பழைய நினைவுகள் நிறைத்தன; போர்த்துக் கேயருக்கும், பரராசசிங்கனுக்குமிடையில் இருந்த திட்டங்களையும், அதற்கு யார் யார் உடன்தை என்பதையும் அவனால் அறிய முடிய வில்லை. அந்த உண்மைகளை அறிந்த கனகராயனைத்தானே பரராசசிங்கன் மேலே அனுப்பினிட்டான்?

பரராசசிங்கன் மேல் இராஜத் துரோகக் குற்றம் சாட்டி அவனைக் கைது செய்ய அந்த நன்னிரவிலே, காவலரோடு தமையனின் மாளிகைக் குத் தானே நேரில் ஆத்திரத்தோடு சென்றதையும், அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் சங்கிலி என்னிப் பார்த்தான்.

பரராசசிங்கனைக் கைது செய்தபோது அந்த அரண்மனையே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது பரநிருபசிங்கர் வெறி கொண்டவனைப் போலானார்.

“சங்கிலி! என்ன துணிவடா உனக்கு! என் மகனை இராஜத் துரோகி என்கிறோயே? துரோகம் செய்தானும்? உன் நண்பனைக் கொலை செய்தானும்? அப்படித்தானே? உன் முடிக்குப் போட்டியாக அவனுள்ளான் என்பதற்காக அவனை ஒழித்துவிடத் திட்டமிட்டுள்ளாயா?”

சங்கிலிகுமாரன் வரண்ட புன்முறவிலை நெரியவிட்டான்; அவனதிகம் பேசவில்லை.

“பரராசசிங்கன் செய்தது இராஜத் துரோகம். கனகராயனைக் கொலை செய்தவனுமவனே என்பதற்குப் போதிய ஆதரங்களுள்ளன. குற்றமிழுத்தவன் எவ்வளிருந்தாலும் தண்டனைக்குரியவனே?”

“எவ்வளிருந்தாலுமா?”

“ஆமாம்!” என விடை பகர்ந்தான் சங்கிலி.

இரவு இரக்கமற்றதாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது; தூக்கமின்றித் தவித்தான், சங்கிலி. அமைதியில்லாத மனதிற்குத் தூக்கமிருக்குமா?

பரராசசிங்கன் கைது செய்யப்பட்டதும், பின்னவன் சிறையிலிருந்து தப்பியோடிப் போர்த்துக்கேயரிடம் அடைக்கலம் புகுந்ததும் அவன் மனதில் நிழலாடின்; அவன் தப்பியோடத் துணையாகவிருந்தவர் தனது தமையன் பரநிருபர் என்பதை அறிந்தும் ஏனோ சங்கிலி வாழாவிருந்தான்.

“பிரபு!” என அரசமாதேவி அழைத்ததைக் கேட்டுத் திரும்பிய சங்கிலி “மாதேவி! நீ இன்னும் தூங்கவில்லையா? புவிராஜன் தூங்கவிட்டானு?” என வினாவினான்.

“எப்படித் தூங்க முடியும்? நீங்கள் கடந்த பல ஆண்டுகளாக நிம்மதியின்றித் தவிப்பதைக் கண்டும் என்னால் எப்படித் தூங்கமுடியும்? வாருந்கள்!” என அவனது வெரம் பாய்ந்த கரங்களைப் பற்றி அழைத்துச் சென்று மஞ்சத்தில் படுக்கவிட்டு அவன் தூங்கும் மட்டும் அருகில் இருந்தாள். சிறிது நேரங் கண்களை மூடிய சங்கிலி திடுக்கிட்டு விழித்து “மாதேவி! என்னால் நீ என்ன சுகம் கண்டாய்? என்னை மணந்து” என்றவனின் வாயைத் தன் மென்கையால் மூடிய மாதேவி, “அழைதியாகத் துயிலுங்கள்! உங்களால் நான் என்ன சுகம் கண்டேனோ? ஒரு வீரமகனுக்குத் தாயாகும் பாக்கியம் பெற்றேன்! அதை விட எனக்கு என்ன வேண்டும்? உங்களுக்குச் சேவை செய்வதைவிட எனக்கு வேறு இன்பமில்லைப், பிரபு!” என்றார்.

சங்கிலியின் கண்கள் மூடின; தூங்க முயன்றன.

வீரமாகாளியம்மன் ஆலயக் காண்டாமணியின் ‘டான்...டான்...என்ற நாதத்தினால் தூக்கம் கலைந்தெழுந்த சங்கிலியின் கண்கள் சிவந்து, முகம் வீங்கியிருந்தது; சாந்தமான புன்முறையில் முகத்தில் விளையாட அழைதியாகப் பக்கத்தில் துயின்று கொண்டிருந்த அரசமாதேவியைப் பார்த்தபடி மஞ்சத்தை விட்டிறங்கிய சங்கிலி, சாளரத்தை நாடிச் சென்று அதைத் திறந்துவிட்டான்; பொழுது நன்கு புலரவில்லை; அதிகாலைப் பூசையை அறிவிக்க வீரமாகாளியம்மன் காயில் மணி திரும்பவும் ஓலித்தோய்ந்தது.

ஆதவன் தன்னெளிக்கதிர்களைப் பரப்பி மேலெழுந்தான்; அரன் மனை விழித்துக்கொண்டது. சங்கிலி வீரமாகாளியம்மன் கோயிலியே பார்த்தபடி சிலையென நின்றிருந்தபோது, அரன்மனை வாயிலிக் கடந்து அம்பென விரைந்து ஒரு புரவி தன் மாளிகையை நோக்கி வந்து திடீரென நின்றதையும், அதிலிருந்து சேஞ்சுதிபதி சம்பகமாதாக்கர் வெகு வேகமாகக் குதித்ததையும் கண்டு, கிழே இறங்கி வந்தவன் சேஞ்சுதிபதி கூறிய செய்தியைக் கேட்டுத் திடுக்கிடவில்லை; ஆனால், சிவந்திருந்த அவன் கண்கள் மேலுமதிகமாகச் சிவந்தன.

முதலையின் வரயில்

வயோதிகத்தின் சின்னங்கள் சேனுதிபதி சம்பகமாதாக்கரின் இரும்புடவில் காணப்பட்டபோதிலும், முறுக்கேறிய கரங்களும், பரந்த மார்பும், சக்தி வாய்ந்த கண்களும் அவரது வீரத்தில் வயோதி கமில்லை என்பதை நிருபித்தன்: வெகு வீவகமாகக் குதிரையிற் பாய்ந்து வந்து கூட ஒருவித கலைப்புமில்லாமல் கம்பீரமாக மன்னன் முன் நின்று தான் கொண்டுவந்த செய்தியை அறிவித்தபோது மன்னனின் கண்கள் கொவ்வைப் பழங்களானதைக் கண்டார்; மன்னனின் சூரவிற் கூட ஒரு வித வெறியுணர்வு கலந்திருப்பதையும் கவனிக்கத் தவற வில்லை.

“படையெடுத்துவிட்டார்களா, போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள்?... நான் வெகுகாலமாக எதிர்பார்த்திருந்ததுதான்...! நல்லதொரு பாடம் கற்பித்தனுப்ப நல்ல சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தித் தந்துள்ளார்கள்! வரட்டும்,...!” என்ற சங்கிலியின் மனதில் கொந்தளீக்கும் உணர்ச்சி களைச் சம்பகமாதாக்கர் முற்றுக அறியாவிடலும் ஓரளவுணர்வார்! அடுத்துத்து நடந்த பல சம்பவங்கள் மன்னனை அமைதி குலைய வைத்துள்ளன என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும்.

“சம்பகமாதாக்கரே! இதைவிட வேறு செய்திகளுமுண்டா”

“உண்டு. அரசே! படையெடுத்துவரும் போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் படையில் சுமார் ஆயிரத்தியிருநாறு போர்வீரர்மட்டிலிருக்குமென நய்மொற்றர்களால் மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது! தொண்ணுற்றிரண்டு மரக்கலங்களுடன் கோவையிலிருந்து படை புறப்பட்டுவிட்டதாம்...! மேலும்...”

“மேலும்...?”

“மேலும், கொச்சித்துறைமுகத்தில் ஏழு போர்க் கப்பல்கள் தொண்ணுற்றிரண்டு மரக்கலங்களுடன் சேர்ந்துள்ளனவாம்...”

“வேறு...?”

“நூற்றுக்கணக்கான பீரங்கிகளும், துவக்குகளும் அவர்கள் படையிலிருப்பதாக அறிய முடிகிறது...”

சங்கிலி குறுக்கும் நெடுக்கும் நடை பயின்றன; எதிர்ப்பைச் சமாளித்து வெற்றி பெறுவதற்குத் திட்டம் வகுப்பவனைப் போலக் காணப்பட்டான்: சிறிது நேர அமைதியின் பின்,

“மாதாக்கரே! எதிரிகளின் படைகள் எங்கு வந்திரங்குமென எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“தலைநகரத்திற்குக் கிட்டத்தான் பெரும்பாலும் இறங்குவார்கள்! நாற்றிசைப் படைக் காவற்றலைவர்களுக்கும் செய்தியனுப்பியுள்ளேன்; அவர்கள் இந்நேரம் தேவையான ஆயத்தங்கள் செய்திருப்ப

பார்கள்! வடதிசையிலோ, கீழ்த்திசையிலோ, மேற்றிசையிலோ எதிரி கள் கால் பதிக்க முடியாது! போதிய வீரர்கள் அங்குள்ளனர்! ஆகவே, அவர்கள் பெண்ணைத் துறையினுள்ளே வந்துதான் இறங்குவார்களேன எதிர்பார்க்கின்றேன்! அவர்கள் அப்படி வந்திறங்கினால் நிச்சயமாக வெற்றி தம்முடையதே!...” என்று கூறிய சேனைதிபதியின் முன் ணேறபாடுகளைக் கண்டு மகிழ்ந்த மன்னான், “மாதாக்கரே! நீங்கள் கருதுவது போலவே நான் எதிர்பார்க்கின்றேன்! ஆகவே, கொழும்புத் துறையிலிருந்து பெண்ணைத் துறைவரை நமது படைகளை அணிவகுத்து நிறுத்துங்கள்! மேலும், வெடியரசர் கணகமழுவருக்கும், வடதிசைத் தளபதி காங்கேயருக்கும் கீழ்வரும் கட்டளையை அறிவியுங்கள்! ‘எதிரிகளின் கப்பல்கள் பெண்ணைத் துறையில் இறங்கும் விதமாக வந்தால் நடுவழியில் தாக்க வேண்டாமென்றும், வேறிடங்களில் இறங்கி ஞேல் தாக்கும்படியும் செய்தியனுப்புங்கள்’ என்றான்.

“அரசே!.....” என ஏதோ கூறச் சம்பகமாதாக்கர் வாய் திறந்தார்; அவர் எதைக் கேட்க முயற்சிக்கிறார் என்பதை நன்குணர்ந்த சங்கிலி, “மாதாக்கரே! பெண்ணைத் துறையின் அழைப்பு எலிப்பொறியின் வாயைப் போன்றது! எதிரிகள் உண்மையறியாமல் பெண்ணைத் துறையில் வந்திறங்க வருவது, முதலையின் வாயில் வலியக் காலைவிடுவது போன்றதாகும்! எதிரிகளைப் பெண்ணைத் துறையிலிறங்க விட்டுவிட்டால் நான்கு பக்கமும் நாம் படைகள்தாமே! நெடுந்தீவி விருந்து வரும் நம் கப்பற் படையினாலும், வடதிசையிலிருந்து வரும் காங்கேயருடைய படையினாலும், வேலணை, நாரந்தனையிலுள்ள நம் படைகளினாலும், ஊர்காவற்றுறையிலுள்ள நம் படையினாலும் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு எதிரிகள் பெண்ணைத் துறையினுள்கிக்கொள்வார்கள்! திரும்ப வழியில்லாது தரையில் கால் வைத்தால் கரையிலுள்ள குட்டைக் காடுகளில் மறைந்துள்ள நம் வீரர்களின் தாக்குதலுக்குள் ஓாவார்கள்!.....” என்று விவரித்துக் கொண்டு போன மன்னரின் தந்திரத்தைச் சேஞ்சுதியுணர்ந்து கொண்டார்.

அன்று அவசரமாக அரசசபையைக் கூட்டுவித்தான் சங்கிலி; போர்த்துக்கேயர் படையெடுத்து வரும் செய்தி அதற்குள் நாடெடல் ஸாம் பரவிலிட்டதால், சபை கூடிய காரணத்தை மந்திரி பிரதானி கரும் அறிந்திருந்தனர்; தன்னிலட்சியக் களை நிறைவேறப் போகிறது என்ற மன நிறைவோடு அப்பாமுதலியும் சபைக்கு வந்திருந்தார்.

பெண்ணைத் துறையில் எதிரிகள் இறங்குவார்களேனத் தான் எதிர்பார்ப்பதாகவும், அவ்வாறு இறங்கும் பட்சத்தில் அதனால் தமக்குள்ள சாதக நிலைமைகளையும் சங்கிலி விபரித்தபோது, அப்பாமுதலியின் முகம் இருண்டது; பெண்ணைத் துறைவிறங்குவதுதான் தலை நகரைக் கைப்பற்ற இலகுவாகவிருக்குமென வழிவகுத்துப் போர்த்துக்கேயருக்குச் செய்தியனுப்பியவரே அப்பாமுதலியாகையால், பெண்ணைத் துறையிலிறங்குவது முதலையின் வாயில் காலைவிடுவதாகுமென மன்னன்

விபரித்தபோது, கலக்கமன்டந்த அப்பாழுதலி எப்படியாவது பெண்ணைத்துறையிலிருங்க வேண்டாமெனப் போர்த்துக்கேயத் தளபதி றைகள்சாவிற்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால், சபை கலையுமன்பே, 'உடல் நலம் சரியில்லை' எனச் சாட்டுக்கூறி விட்டுத் தன்னில்லத்தை நாடிச் சென்றார்; அவ்வாறு சென்ற அப்பாழுதனியைப் பார்த்துத் தன் மனத்திற்குன் நகைத்துக்கொண்டான், சங்கிளி.

போர்த்துக்கேயத் தளபதி பிறகன்சா யாழ்ப்பாணத்தின் மீது படையெடுக்கச் சில காரணங்களிருந்தன; முக்கியமான காரணமாக விருந்தது, ஆதிக்க வெறியே. இலங்கை முழுவதையும் தமதாதிக்கத் தின் கீழ் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதற்கு யாழ்ப்பாணம் தடைகல்லாகக் குறுக்கிடுவதைப் பிறகன்சா விரும்பவில்லை; வியாபாரத்தைப் பெறுக்குவதற்கும், மதம் பரப்புவதற்கும் சங்கிளி தடையாக விருப்பதை அவன்றிவான்; இவனுடைய படையெடுப்பிற்குதவியாக விருந்தவர்கள் அப்பாழுதவியும், காக்கைவன்னியனுமாவர்.

படையெடுக்க முன் காக்கைவன்னியனிடம் பிறகன்சா, 'வன்னியரே! நமது படை நிச்சயமாக நல்லூரைக் கைப்பற்றும்! அதனால், நீங்கள் முதலில் யாழ்ப்பாணம் சென்று அப்பாழுதவியுடன் தங்கியிருந்து உடனுக்குடன் நமக்குச் செய்தி அறிவியுங்கள்.' எனக் கேட்டுக் கொண்டதால், கோவையிலிருந்து படை புறப்பட்டபோது காக்கைவன்னியன் அப்பாழுதவியின் மாளிகையில் இருந்து அப்பாழுதவியுடன் சதித்திட்டம் வருத்துக் கொண்டிருந்தான்; அப்பாழுதவியின் மாளிகையில் காக்கைவன்னியன் வந்து தங்கியிருக்கும் செய்தி சம்பகமாதாக்கர் விடை பெற்றுச் சென்ற சிற்து நேரத்தின்பின் மன்னனுக்கு எட்டியது.

அரச சபைக் கூட்டத்திற்குச் சென்ற அப்பாழுதலி வெகு விரைவில் திரும்பி வந்ததைக் கண்டு, காக்கைவன்னியன் திகைத்தபோதிலும், திகைப்பை வெளிக்காட்டாது '‘முதலியாரே! என்ன அதற்குள் வந்து விட்டார்கள்?’ என வினவினான்; வந்ததும் வராதது மாகத் தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு பொத்தென ஆசனத்தில் விழுந்த அப்பாழுதலி, ‘‘வன்னியரே! நமது திட்டமெல்லாம் பாழாகிவிடும் போவிருக்கிறது!’’ என்று கூறியபோது காக்கைவன்னியனின் நெஞ்சில் இடி விழுந்தது போவிருந்தது; அப்பாழுதலி அரச சபையில் நடந்ததைக் கூறியபோது காக்கைவன்னியனும் தலைமேல் கை வைத்தமர்ந்துவிட்டான்; சிறிது நேரம் அவ்வாறிருந்து விட்டு எழுந்த வன்னியன்,

‘‘**முதலியாரே!** சிந்திப்பதற்கு நேரமில்லை. இப்போதே நான் புறப்படவேண்டும்! இச் செய்தியை பிறகன்சாவிற்காலித்து படையைப் பெண்ணைத்துறையில் இறங்கத் தடுத்தேயாக வேண்டும்!’’ என்ற போது-

“இப்போதே புறப்படவேண்டுமா? உங்களை நான் அழைத்துச் செல்கின்றேனே?” என்ற குரல் ஒன்று கம்பீரமாக எழுந்ததைத் தொடர்ந்து ‘பழைரன்க் கதவுதைந்து திறக்கப்பட்டது; திக்பிரமை அடைந்த வன்னியனின் தும் அப்பாமுதலியின் தும் கண்களின் முன் ஆயிரமாயிரம் மின்வெட்டுகள் கிளம்பின; அவற்றினிடையே ஆயுதந் தாங்கிய போர்வீரர்கள் தங்களைச் சூழ்ந்து நிற்க, யாழ்ப்பான மன்னன் சங்கிலி வெறிச் சிரிப்போடு நின்றிருந்ததும் மங்கலாகத் தெரிந்தது.

“நானேன் வரழவேண்டும்?”

29

ஆத்திரம் அளவு மீறித் தோன்றும்போது அறிவு முற்றுக மழுங்கிவிடுவதால், ஏதேதோ செய்துவிடுகிறார்கள்; உதயவல்லியும் அவ்வாரே, சங்கிலிகுமாரானால் தனக்கேற்பட்ட ஏமாற்றத்தினால், ஆத்திரமடைந்து ‘என்றுவது’ ஒரு நாள் யாழ்ப்பானத்தின் சிம்மாசன த்தில் அமர்வதாக சூழ்ந்தார்த்தாள்; சங்கிலிமேலவளுக்குக்காதலுதித்தபோது, அவன் மன்னானுவானென்றே, அதனால் தனக்கு அரசியாகும் பாக்கியம் கிடைக்குமென்றே அவள் கனவிலும் கருதாமலே அவனை உள்ளன்போடு நேசித்தாள்; ஆனால், சங்கிலிகுமாரன் மன்னாகக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டபோது, அவள் மனதில் அரசியாகும் சபலமேற்பட்டது; ‘நான் மன்னானால் நீயே பட்டத்துராணி’ எனக் கூறி அவள் சபலத்தை மேலுமதிகரிக்கச் செய்ததோடு, அவளது இள மனதில் ஆசையையும் சங்கிலி மூட்டுவித்தான்; அவனிவ்வாறு வாக்களித் தத்தினால் முற்றுக நம்பிய அவள் எதிர்காலக் கனவுகளில் மனதைப் பறி கொடுத்துக் காத்திருந்தாள். சந்தர்ப்பச் சதியினாலோ, விதியின் விளையாட்டினாலோ, சங்கிலி அரசமாதேவியைப் பட்டத்துராணியாக்க வேண்டிய நிலைமையேற்பட்டபோது உதயவல்லி பொங்கியெழுந்தாள்; இந்த ஏமாற்றத்தையவளால் தாங்கவே முடியவில்லை. அதனால்தான் அவள் சூழ்ந்தரக்க வேண்டி வந்தது.

தான் வீணைகச் சபதம் செய்துவிட்டதாகக்கூடச் சில சந்தர்ப்பங்களில் என்னி மறுகுவாள்; ஆனால் சங்கிலிகுமாரன் ‘கேவலம், அடிமைச் சேவகம் செய்யும் மந்திரியின் மகள் பட்டத்துராணியாக வரக் கனவு தாங்கிருயே’ எனக் கூறியது அவன் மேல் வெறுப்பையே மூட்டியது.

தான் பேசியதால் ஆத்திரமடைந்ததாற்றுள் சங்கிலி அவ்வாறு கூற வேண்டி வந்ததெனச் சில வேளைகளில் என்னி வருந்துவாள்; சங்கிலி யிடம் சென்று அவள் கால்களைக் கண்ணீரால் கழுவி மன்னிப்புக் கோர சில வேளைகளில் அவள் மனம் விழைந்தும் சுயகெளரவும் இடந்தர வில்லை. சில நாட்களில் தான் செய்த சபதத்தை மறந்திருக்க அவள் விரும்பினாலும், அப்பாமுதலி சங்கிலிக்கெதிராக வகுக்குந் திட்டங்கள் பழைய நினைவுகளை எழுப்பத் தவறவில்லை; சங்கிலியை முற்றுக மறந்து விட அவள் விரும்பினால். ஆனால், அது இயலாத காரியமாகவே யிருந்தது; தனிமையிலிருந்து பழைய நினைவுகளையெண்ணிக் கண்ணீர் விடுவதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய அவளால் முடியவில்லை; மன் னனுக்கெதிராகச் சதி செய்யாதீர்களெனப் பல முறை தந்தையிடம் வேண்டியும் அப்பாமுதலி மறுத்துவிட்டார்.

போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் படையெடுத்துவரும் செய்தி அவள் காதுகளில் விழுந்தபோது தந்தைக்காகக் கண்ணீர் விட்டாள், சொந்த நாட்டை அந்நியனுக்குக் காட்டிக் கொடுக்கத் துணையாகவிருந்துவிட்டாரேயென்பதற்காக. தன்னால் தான் இவையாவும் நடப்பதாக அவள் பலமுறையெண்ணியதால், சில சமயம் தற்கொலை செய்துகொள்ளக் கூட அவள் முயன்றிருக்கிறார்கள்; தந்தை தனித்து விடுவாரே என்ற எண்ணத்தால் அவ்வெண்ணத்தைக் கைவிட்டிருக்கிறார்கள்.

தீழே ஏதோ கலவரம் நடப்பது போன்ற சந்தமெழுவே மாடியை விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தவள், விக்கித்துப் போய் நின்று விட்டாள்; அவள் கண்களின் முன் அம் மாளிகை மட்டுமல்ல, விலங் கிடப்பட்ட திலையில் தலை குனிந்து நிற்கும் அவள் தந்தையும், வள்ளியர் தலைவள் காக்கவள்ளியனும், அறை நிறைந்த போர் வீரர்களும், அவற்றிடையே வெறி கொண்ட வேங்கையென நிற்கும் முடிபதி சங்கிலிகுமாரனும் கேர்ந்து சுழன்றனர்; கீழே விழாதிருக்க மாடிப்படி அணையைப் பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டவளின் காதுகளில் சங்கிலியின் உறுமல் ஒலி இடியென ஒலித்தது.

“துரோகி! மந்திரிபோல வேசமிட்டு சொந்த நாட்டையே காட்டிக் கொடுக்கத் துணிந்துவிட்டாயே? உண்ட வீட்டிற்கே இரண்டகம் நினைத்த துரோகி நீ!” என்று அப்பாமுதலியை ஏசிய சங்கிலி, கோபமாக வள்ளியர் தலைவள் பக்கம் திரும்பி இடி இடியென நகைத்தான்.

“வள்ளியரே! நலமா?” என ஏளனமாக விளையிய சங்கிலிக்கு வள்ளியனும் ஏளனமாகப் பதிலிறுத்தாள்.

“மன்னரின் தயவால் நலமே!” என்ற காக்கை வள்ளியின் நோக்கி முள் வந்த சங்கிலி அவள் கண்ணத்தில் ‘பளார்’ என அறைந் தாள்.

“துரோகி.....!” கால்தாங்கிருத் தாயில் கூற

“உன்னை விடவா, நான் துரோகி, சங்கிலி? நீ செய்த துரோ கங்களை விட நான் செய்தது அப்படியொன்றும் துரோகமிக்லே!”... என்று தயங்காது வன்னியன் கூறியது, சங்கிலியின் ஆத்திரத்தை மூட்டவே ‘பளார் பளார்’ என வெறியோடு அறைந்தவன், அப்பா முதலியை நோக்கித் திரும்பினான். இவ்வளவையும் மயங்கிய நிலையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்த உதயவல்லி, சங்கிலி தஞ்சையை நோக்கித் திரும்பியதைக் கண்டதால், ‘எங்கே தந்தையையும் அறைந்து விடுவாரோ’ என்ற எண்ணம் தந்த பயத்தால் வேகமாக ஒடிவந்து தந்தைக்கும் சங்கிலிக்குமிடையில் நின்று கொண்டு, “இளவரசே! அவரையொன்றும் செய்யாதீர்கள்! எனக்காக அவரையொன்றும் செய்யாதீர்கள்!” எனக் கதறினால்.

மன்னாகுமுன் சங்கிலிகுமாரனை அரண்மனையிலுள்ளோர் ‘குமாரா’ எனவும், மற்றையோர் ‘இளவரசே’ எனவும் அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள்; ஆனால், மன்னாக முடி குடியிருப்பின் யாரும் அவனை ‘இளவரசே’ எனவழைத்தது கிடையாது; இன்று ‘இளவரசே’ என உதயவல்லியழைத்ததைக் கேட்டு முதலில் துணுக்குற்றவன், அவனை நியிர்ந்து பார்த்தான்; பழைய உதயவல்லியா இவள்? தவிர்க்க முடியாத ஏக்கத்தின் சாயல் முகத்தில் படிய சோகத்தினுருவாக நிற்குமிவளா, இளமையில் என் மனதில் தனியரசு கெலுத்திய உதய வல்லி?

“உதயவல்லி....!” என அவன் வாய் முனு முனுத்ததோடு “உனக்காகத்தான் உன் தந்தையை இவ்வளவு காலமும் ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு வைத்திருந்தேன்! என்றே தூக்கிலே ஊசலாட வேண்டியவர் உன் தந்தை, என்பதுனக்குத் தெரியுமா?” என்ற போது தன் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்ட உதயவல்லி, “இளவரசே! அவரை மன்னித்து விட்டுவிடுங்கள்! இந்த நாட்டிலிருந்தே எங்காவது கன் காணுத தேசத்திற்கு ஒடிவிடுகிறோம்!” என விம்மினாள்:

“விட்டு விடுவதா? கடிக்கவந்த நாகத்தை அடிச்சாதும், பாய்ந்து வந்த வேங்கையைக் கொல்லாதும் விடவேண்டுமென்கிறேயா?” என்ற வன் அவளது கண்ணீரைக் காணச் சுகியாது வாசஸை நோக்கி நடந் தவன், ஏதோ ஞாபகம் வந்தது போலச் சட்டெனத் திரும்பி “உதய வல்லி! உன் சபதம் எங்கே?” எனக் கேட்டான்.

“என் சபதத்தை நானென்றாலும் மறந்துவிட்டேன்! என் விதியை நொந்து நொந்து மானின்றேன்! என்வாழ்வே கண்ணீர்தான்! முடவன் கொம்புத்தேஹுக்கு ஆசைப்பட்டது போன்றதென் சபதம் என்பதை என்றாலும் உணர்ந்துவிட்டேன்!”

“முடவனுக்குத்தவப் பலர் இருக்கும்போது தேனெடுப்பதில் சந்தேகமா?... என்றவன் காவலர் பக்கந் திரும்பி, “இவர்களை இழுத்து வாருங்கள்!” எனக் கட்டளை பிறப்பித்ததைக் கண்டு உதயவல்ளி வெல்வெலத்துப் போன்று. அடிப்பட்ட மீனெனப் பாய்ந்து வந்து மன்னனின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டான்.

“எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள்! எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள்!” என்பதைத் தவிர வேறொன்றுமவளால் பேசமுடியவில்லை. சங்கிலி உதயவல்லிக்காக இரங்கவே செய்தான் ஆயினும், அவர்க்காக அவர்களை மன்னிக்கத்தக்க நிலையிலவரில்லை; மிகுந்த வெராக்கியத்தோடு தன் காலை உதறிவிட்டு முன்னே சென்றவன் கால்களை குளிர்ந்த கரங்கள் திரும்பவும் கட்டிக் கொண்டதோடு, விழி நீரால் குளிப்பாட்டின.

“இளவரசே! இளவரசே! அவர்களை விட்டுவிடுங்கள்! உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்! என்னை நீங்கள் ஒரு காலத்தில் மனதாரக் காதலித்ததாயிருந்தால், அதற்காக உங்களிடம் யாசிக்கின்றேன்! என் தந்தையை எனக்குத் தாருங்கள்!”

மருத்துமாமலை வளத்தில் தங்களுக்குள் நிகழ்ந்த சந்திப்புக்களையும், உரையாடல்களையும் சங்கிலி என்னிக்கொண்டான்; கண்கள் கலங்கின. கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான்; அவன் குரல் மெதுவரக ஒலித்தது:

“உன்னை நான் மனதார நேசித்தது மெய்! இன்றைய நிலையில் நான் உன் காதலன்லவன்! இந்நாட்டின் காவலன்! வீணாக அழுவதால், யாசிப்பதால், உதயவல்லி! பயனில்லை! என்கடமையை நான் செய்தேயாகவேண்டும்! இவர்களை விலங்கிட நான் வந்திருக்கத் தேவையில்லை! ஏனோ வந்தேன்! காரணமெனக்குத் தெரியாது!... உனக்காக இரக்கப்படுகிறேன்!” எனக் கூறிவிட்டு முன்னே நடந்தான், சங்கிலி. வீரர்கள் அப்பாமுதலியையும் வன்னியையும் இழுத்துச் சென்றனர்; கடமைக்காக, நாட்டிற்காக இவர்களை விலங்கிட்டு இழுத்துச் செல்லும் சங்கிலியின் காதுகளில் மட்டுமல்ல எல்லாரினதும் காதுகளிலும், உதயவல்லியின் கதறல் கேட்டது.

“இளவரசே! நில்லுங்கள்!”

சங்கிலியின் கால்கள் தாமாக நின்றன; அவணையறியாமல் அவன் திரும்பவே, பின்னால் வந்த வீரர் பிரிந்து நின்றனர். உதயவல்லி கண்ணகியென நின்றார்கள்.

“என் வாழ்வின் துணைகளை முவரை மதித்தேன். இன் வயதில் துணையாகவிருந்த தாயை இழந்தேன்! பருவமறிந்த வயதில் துணையென நம்பிய உங்களால் ஏமாற்றப்பட்டேன்! இன்று — என் கண்களின் முன் என் ஒரே துணையான தந்தை விலங்கிட்டு அழைத் துச் செல்வதைக் கண்டும் நான் ஏன் வாழுவேன்டும்!.....”

“ஐயோ! உதயா! நிறுத்து! வேண்டாம்!” எனச் சங்கிலி கதறிய தற்கோ, “உதயவல்லி! வேண்டாமம்மா!” என அப்பாமுதவி பதறிய தற்கோ செலிமடுக்காத உதயவல்லி பழம் நறுக்க உபயோகிக்கும் கத்தியைத் தன் கரத்தாலெடுத்துப் பலமாகத் தன்னடி வயிற்றில் பாய்ச்சிக் கொண்டு, நிலத்திற் சாய்ந்தாள். இது கணப் பொழுதில் நடந்ததால் யாராலும் தடுக்க முடியாது போய்விட்டது. உதய வல்லியின் சோகம் கலந்த செல்விரத்தம் நிலத்தில் வழிந்து ஓடியது.

உதயவல்லியின் பக்கத்திலிருந்து “உதயா!” உதயா! எனச் சங்கிலி வாய்விட்டமுத்தைக் கேட்க அவளில்லை!

வெளியே போர்ப்பறை முழங்கியது.

“நான் ஒரு துரோகி!”

30

சங்கிலிஞமாரன் எதிர்பார்த்தது போலவே, போர்த்துக்கேயைப் பறங்கிகளின் போர்க் கப்பல்கள், அடி வானத்தில் ஆதவன் மறையும் வேலையில் பெண்ணைத் துறையில் நங்கூரமிட்டன; ஆனால், அவன் எதிர்பார்த்தது போல் சில சம்பவங்கள் நடைபெறத் தவறியிட்டன; போர்த்துக்கேயர் பெண்ணைக் கரையில் கால் மிதித்ததும், துவக்கம் செய்யக் கரையோரக் காடுகளில் தமிழ் வீரர்கள் காத்திருந்தார்கள். மேலும், ஏற்ற நேரத்தில் நெடுந்தீவிலிருந்தும், ஊர்காவற்றுறையிலிருந்தும், வேலைண - நாரந்தனையிலிருந்தும் உதவிகள் வருமென எதிர்பார்த்தது தவறானது; உதவி வரப் பிந்தியதால், தமிழ் வீரர்கள் எவ்வளவு போராடியும் வெற்றி காண முடியாது பின் வாங்க நேரிட்டது; அதனால் போர்த்துக்கேயைப் பறங்கிகள் யாழிப் பாண மண்ணில் கால்களைப் பதித்ததோடு, நல்லுரை நோக்கி முன் வேறினார்.

எவ்வளவு எதிர்க்கும், மாரிக் காற்றெனச் சொரிந்த கண்டுகளின் முன் தமிழ்நடைய கந்தி, வாள், வேல் எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை; இநு பக்கத்திலும் பல நூற்றுக் கணக்கானார் உயிர் துறந்தனர்; கோட்டை முற்றுகையின்போது போர்த்துக்கேயரைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்ற சேனதிப்பு சம்பகமாதாக்கர் வீர சொர்க்கமடைந்தார்:

நேருக்கு நேரெதிர்த்துப் போரிடுவதால் வெற்றி பெற முடியாதனக் கண்ட சங்கிலி ஒரு தந்திரத்தைக் கையாண்டான்; தனது மாலிகையைத் தீக்கிரையாக்கிவிட்டு, எல்லாரோடும் சோப்பாயிலுள்ள கோட்டைக்கோடி, இராச்சியத்தின் நாலா திக்கிலுமுள்ள படைகளை ஒன்றாகக் கூட்டினான்; ஒன்றாகச் சேர்ந்து எதிர்த்து வெற்றியடைவது அல்லது வீர மரணமடைவது என்ற முடிவுடன் தன்னுட்சியில் யாழ்ப்பாண அரசு அந்தியர் வசமாவதை அவன் விரும்பவில்லை; தலை நகரத்திற்குள் புகுந்த போர்த்துக்கேயர் தீக்கிரையாகிய அரண்மனையைக் கண்டு, தாம் வெற்றி பெற்றுவிட்டதாகக் கொக்கரித்தார்கள்.

நிலவுக் காலமில்லையாதலால் வானத்தில், 'கும்' மென்றவிருட்டுக் குவித்திருப்பதையும், ஆங்காங்கு தாரகைகள் நம்பிக்கையுட்டுவனவாகக் கண் சிமிட்டுவதையும், துன்பத்தோடு கண்ணிமைக்காது பார்த்துக் கொள்ளிடுந்த சங்கிலியின் கண்கள் பணித்தன; தனது படைகள் பின் வாங்க நேரிட்டதை எண்ணியபோது அவன் நீண்ட பெறு முச்சுக்களை விட்டான்; தலைநகரைவிட்டு ஒடி வரவேண்டிய நிலைமை வந்ததை நினைத்தபோது அவனுக்குயிர் போவது போன்றி நந்தது.

வாழ்க்கையில் எத்தனை சோதனைகளை அவன் அனுபவித்திருக்கின்றன? அவனையறியாமல் தனது இறந்துபோன வாழ்க்கையின் ஏடுகளை மறுமுறை பூர்ட்டத் தொடங்கினான். சாகுமபோது சிலருக்குளானம் பிறக்கிறது; அதுபோலவே தனக்கும் ஞானம் பிறப்பதாக அவன் கருதினான். தன்னேடு சில இரகசியங்களை பிரூக்குத் தெரிவிக்காது மறைத்து வைத்திருப்பது அவனுக்கு நன்கு தெரியும். அகால மரணமடைந்த சிங்பபாகுவும், வீரபண்டாரமும், தன்மீது அண்ணபயே சொரிந்த பரவையும், தன்னுயிர்த் தோழனுக வாழ்ந்த கணக்காயனும், காதல் என்ற புனிதவணர்விற்குக் கருத்தாக அமைந்த உதயவல்லியும், தன் வாழ்வோடினைந்த அரசமாதேவியும் அவன் கணக்களின் முன் தட்டாமாலை சுற்றினர்; அவர்களோடு சேர்ந்து சங்கிலியின் சிந்தையும் கழங்குதோடு அவனது மனச்சாட்சியும் விழித்துக்கொள்ள்டது. "உன் வாழ்க்கையில் நீ கண்டது என்ன? துரோகம்! துரோகம்!... இதைத் தவிர உன் வாழ்வில் குறுக்கிட்டவர்களுக்கு நீ ஏதாவது நன்மை செய்திருக்கிறோயா? இல்லை, சங்கிலி! இல்லை! உன் ஹுள்ளத்தினடித்தளத்தில் எத்தனை துரோகங்களுக்குச் சமாதி கட்டி வைத்திருக்கிறோய்? நீ செய்த பழிகளுக்கு பயன் அனுபவிக்காமலா போகப் போகிறோய்?" என அவனை ஏதோ ஒரு ரூல் கேட்டது.

“என்று வீரமாப்பாண்ணிறந்தானே அன்றிலிருந்து நான் படும் நரகவேதனை எனக்கல்லவா தெரியும்? நான் செய்த துரோகங்கள் உருவங்களாக என் கணகளின் முன் தோன்றி என்னைச் சித்திரவதை செய்வதை நான்ஸ்லவா அறிவேன்!... கடந்த முப்பதாண்டுகளாக நான் செய்த கொடுமைகளுக்காகக் கண்ணீர் வடிக்கிழேன்!...”

சங்கிலியின் கணகளில் பொல பொலவெனக் கண்ணீர் சொரிந்தது அவனேன் அழுவெண்டும்? அவனப்படி என்ன துரோகங்கள் செய்தான்? அவனுடைய வாழ்வோடு மறையவிருந்த அந்த மாபெரும் இரகசியத்தை அன்றிரவு தன் துணைவி அரசமாதேவியிடம் வெளியிட்டபோது அவனுட் சேர்ந்து அவனுக்காகக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

அன்றிரவு அவனிடம் அரசமாதேவி வந்தபோது, அவன் கண்ணீர் வடித்தபடி இருந்தான்; அவன் திடுக்கிட்டுவிட்டாள்; தனி மையிலமர்ந்து இப்படிக் கண்ணீர் வடித்ததை அவன் ஒருபோதும் கண்டதில்லை.

“பிரபு! இது என்ன?”

“.....”

“பிரபு! ஏன் அழுகிறீர்கள்?” என இரண்டாம் முறையாகக் கேட்ட பின்பே அவளை நிமிர்ந்து பார்த்த சங்கிலி சிரிக்க முயன்றான்.

“அழுகிறேன்? கடந்து போன சம்பவங்களை என்னி இரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கின்றேன், மாதேவி!”

‘நம் படை பின்வாங்கியதற்காகவா, அழுகிறீர்கள்?’

தன்னருகே அமர்ந்து கொண்ட அரசமாதேவியை பார்த்தபடி சங்கிலி பேசினான் :

“அதற்காக அழுவில்லை, மாதேவி! நான் செய்த சில செயல் களுக்காகக் கடந்த பல ஆண்டுகளாக என்னுள்ளம் அழுகிறது! மாதேவி! உன் கணவளை நீ உயர்ந்தவன்! நல்லவன் என மதித் திருந்தால் அவற்றை மாற்றிக் கொள்!”

“பிரபு!.....”

“மாதேவி! உன் கணவன் ஒரு கொலைகாரன்!”

“பிரபு!.....”

“உன் கணவன் ஒரு துரோகி! கல் நெஞ்சன்!”

“பிரபு!”

“ஈவிரக்கமற்றவன், உள் கணவன்!..”

“பிரபு! நீங்களேன் இன்று என்னமெல்லாமோ பேசுகிறீர்கள்?”

“பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்து விட்டது, தேவி! அதனால் கூறுகிறேன்! அடுத்து எடுக்கப் போகும் படையெடுப்பின்பின் நானுயிரோடு திரும்புவேணு தெரியாது!”

சங்கிலியின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்ட அரசமாதேவி, “அப்படியெல்லாம் கூறி என்னைக் கொல்லாதீர்கள்!” என்றான்; அதைப் பொருட்டுத்தாது அவன் பேசினான் :

“என்னுயிர் போவதற்குள் என் வாழ்வில் உள்ள அந்த இரகசியத்தை உனக்குக் கூறினால்தான் என் மனம் நிம்மதியடையும்! கறு, கிறேன், கேள், மாதேவி! என் ஈன் வாழ்வின் அத்தியாயங்களோ...!”

மெதுவாகச் சங்கிலி எழுந்திருந்தாள்; அம் மேன்மாடியில் வானத்தை அண்ணேந்து பார்த்தபடி சிறு நடை நடந்தான்; அவனையே பார்த்தபடி அரசமாதேவி நின்றிருந்தாள்.

“மாதேவி! நான் கூறுப்போவதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுவிட மாட்டாயே? ‘என் கணவனு இந்தகைய கொடுமையாளன்’ என் என்னமாட்டாயே? மாதேவி!... கடந்த பல ஆண்டுகளாக நான் தனி மையிலிருந்து எதையோ பறிகொடுத்தவனைப் போலக் கவலைப்படுவதைக் கண்டு நீ, காரணத்தைப் பலமுறை வினாவியிருக்கிறோய்? நானு ணக்குக் கூறுப்போவதிலிருந்து அக் காரணத்தை நீ புரிந்துகொள்வாய்; மாதேவி!... மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள்!”

‘பிரபு! நீங்கள் என்னவலை முட்டுகிறீர்கள்!... நீங்கள் கூறுப் போவது அவ்வளவு பயங்கரமானதா? கூறுங்கள் பிரபு! உங்கள் மனதிலுள்ளவற்றைக் கூறுங்கள்! உங்களைத் தவறாக ஒருபோதும் என்ன மாட்டேன்!’

திரும்பவும் வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுச் சங்கிலி சிறிது நேர மௌனத்தின் பின், “மாதேவி! நான் மன்னாயிய வழி மிகவும் பயங்கரமான வழி!” என்றான்.

‘பிரபு! என்ன கூறுகிறீர்கள்?’

“குறுக்கிடாது கேள், மடேதேவி! என் அண்ணன்மாரைக் கொன்றவர்கள் வன்னியர்களென யாவரும் கருதுகின்றனர், ஒரு சிலரைத் தனிர! அண்ணன்மாரைக் கொன்றது வன்னியர்கள்லை!”

‘பின் யார், பிரபு?’

வேதனை நிறைந்த புன்னைகை அவன் உதட்டில் தவழ்ந்தது; அமைதியாக அவன் குரல் ஜலித்தது:

“உன் கணவன்!”

“என்ன, நீங்களா? உங்கள் அண்ணன்மாரைக் கொன்றது நீங்களா?” நெருப்பை மிதித்தவனைப்போல அரசமாதேவி நடுங்கினால்; சங்கிலி அமைதியாகத் தலையையாட்டினான்.

“ஆம்! தேவி! ஆம்!... அது ஒரு பெரிய கதை! குறுக்கிடாது கேள்!... மக்களன்றியா இந்த இரகசியத்தை உனக்குக் கூறுகிறேன்!”

சங்கிலி கூறிக்கொண்டே போனான்; அரசமாதேவி கண்ணோராகு கெட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

வெறி கொண்ட வேங்கை

அமாவாசை இருளினால் உலகமே அந்தகாரத்தில் முழுகீக் கிடந்தது; கன் சிமிட்டிய விண்மீன்களும் இருட்போர்வையுறுந்து விட்டன; காற்றுக்கூட வீசவில்லை; ஒரே புழுக்கமாகவிருந்தும் சங்கிலியின் உடல் வெட வெடவென நடுங்கியதையும் பொருப்படுத் தாது வெறி பிடித்தவனைப் போலக் கூறிக் கொண்டே போன்று; அரசமாதேவி குறுக்கிடாது கன்னீரோடு கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

“மன்னன் ஒருவனின் மகனாகப் பிறக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தும் என் பிறப்பில் ஒரு இழி பெயர் ஒட்டிக் கொண்டது; வைப்பாட்டியின் மகனெனப்பது என்னை அரசு குடும்பத்தவரிடையே தாழ்வாக மதிக்க வைத்தது; வைப்பாட்டி மகன் என்பதை நான் பரவாய் பண்ணியிருக்கமாட்டேன்! ஆனால் பல சந்தர்ப்பங்களில் பலர் என்னை அவ்வாறழைத்தபோது என்னால் அதைப்பற்றி எண்ணேதிருக்க முடியவில்லை! நான் சிறுவனுகவிருந்த காலத்திலிருந்தே என் பிஞ்சமனத்தில் நஞ்சு விதையை வளர்க்கக் காரணமாக இவ்விழிபெயரமைந்தது. மாதேவி! என்னண்ணமார் மூவர்! மூவருக்கும் என்னைப் போன்ற இழிபெயரில்லை! அவர்கள் அரசிகளின் பிள்ளைகள்! அதனால் கார்வமைடந்து தலை நிமிர்ந்து திரிந்தனர்! என்னையவர்கள் கேவலமாக மதித்தனர்; ‘தம்பி!’ என்றழைக்கவே தயங்கினர். என்னைத் தமிப்பெயன்றழைக்காததற்காக நான்வவளவு வருந்தவில்லை; என் மீது கோபித்த நேரமெல்லாம் வைப்பாட்டி மகனென ஏசுவதைத்தான் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை! அதனால் அவர்களை என் பரமவைரிகளாகப் பாரித்தேன்! வெறுத்தேன்!”

“மாதேவி! ஒரு நான் என் பெரிய தாயார் இராஜஸ்கருமிதேவி யாருக்கும், என் தாயாருக்கும் நடந்த வாக்கு வாதத்தை நான் தற்செயலாகக் கேட்க நேர்ந்தது! எதனாலோ கோபமடைந்த பெரிய தாயார் என் தாயை எப்படி ஏசினார், தெரியுமா? ‘ஏதோ அரசானப் போகிற மகனைப் பெற்றது போல உனக்கு நினைப்பு! மன்னனின் வைப்பாட்டிதானே நீ!’ எனப் பெரிய தாயார் கூறியதைக் கேட்டபோது, எனக்கு என் மீதே கோபமாகவிருந்தது, ஏன் பிறந்தேனே! உலகமறியும் பருவந்தான், எனக்கு! ‘வைப்பாட்டியின் மகன் மன்னானுக ஏன் முடியாது,’ என்ற எண்ணத்தை எனக்குள் எழுப்பி விடைகாண முயன்றேன்! அந்த எண்ணாம் என்னுள் ஒருவித வெறியை எழுப்பியது! ‘அரசாளனப் போகிறோம்’ என்ற எண்ணத்தாலேயே என்னை என் முத்தோர் ஏனாம் செய்வதாக எண்ணினேன்! நானும்

அரசாளப் போகிறவனுகே மாறினால் என்னை ஒருவரும் ஏனென்ம செய்ய முடியாதல்லவா? மன்னாவது எப்படி என யோசித்து யோசித்து விடை காணவில்லை! என்னுமிருந்துப் புனராயனும் எனக்காக யோசித்தான். ஆண்டுகள் சில கழிந்தன. வாலிபர்களானாலும். உடலிலும் உள்ளத்திலும் முதிர்ச்சி பெற்றேன். வலிமையான என் ஊடலைப் பார்த்து நானே மகிழ்ந்து போவேன். இள வயதில் என் ஊன் உதித்த வன்மமும், என்னமும் மாளவில்லை. யாழ்ப்பானத் தின் முடியை அடையத் திட்டம் வகுத்தேன். அதற்குத் தடையாக ஏன்ன எவரையும் அழிக்கக்கூட நான் தயாராகவிருந்தேன்.

“மாதேவி! இளவரசுப்பட்டம் சூடிய சிங்கபாகுவைக் கொல்வதற்கு நானும், கனகராயனும் திட்டம் வகுத்தோம்! கொலைக் குற்றத்தை வள்ளியர்கள் மேல் திருப்பிவிடத் தக்கதாக எமது திட்டம் மம்மந்தது. சிங்கபாகுவின் மாளிகைப் பரிசாரகள் ஒரு வள்ளியன். அவனுக்குப் பொருளாசை காட்டிச் சிங்கபாகுவினுணவில் விஷம் கலக்கச் செய்தோம்! உடன் கொல்லும் விசமஸ்ல, அது! படிப் படியாக ஆளை முடிப்பது! விஷவுணவைச் சிங்கராகு உண்டுவிட்டதாக அறிந்ததும், விசம் கலந்த அவ்வள்ளியனைப் பிடித்துப் பயமுறுத்தினேம். மாதேவி! என் துரோகங்களைக் கேள்! ‘ஒருவேளை நீ பிடிப்பட்டால், காக்கைவள்ளியனின் தூண்டுதலாலேயே செய்ததாகக் கூறு. உன்னை நாங்கள் தப்ப வைப்போம். மறுத்து எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தாயானால், உள் மனைவி, குழந்தைகளை வெட்டிக் கொன்று விடுவோம்’ எனப் பயமுறுத்தினேம்! தான் குடும்பத்திற்காகப் பனியானுண் அவ்வொள்ருமறிமா வள்ளியன். சிங்கபாகுவைக் கொன்ற பழி காக்கையள் மீது சுமத்தப்பட்டதால், எம் சதி வெளி வராது மறைந்தது.

‘அடுத்த பட்டத்திளவரசாக வீரபண்டாரம் பட்டம் கட்டப் பட்டார். எமது அடுத்த கொலைக்குத் திட்டம் வகுத்தோம். எனத்தை என் மீது கொள்ளை அங்கு வைத்திருந்தார் என்பதெனக்குத் தெரியும்! ஒரு நாள் அவரைக் காண அவர் அறைக்குச் சென்றேன் அறையிலவரில்லை! ஆனால், வள்ளியர் தலைவனுக்கு தந்தையால் எழுதப்பட்ட ஓர் ஓலை அங்கிருந்தது. நான் அதைப் படிக்க நேர்ந்தது. அதில்,’ நீர் எழுதியவற்றை என்னால் நம்பமுடியாது. சங்கிலி குமாரன் அத்தகைய செயலைச் செய்யக்கூடியவள்ளன். சிங்கபாகுவிற்கு நஞ்ச வைத்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு மரணதண்டனையடைந்த வள்ளியனின் குடும்பம் உம்மிடம் வந்து அடைக்கலம் புகுந்ததாகவும், தன் கணவன் சங்கிலிகுமாரனின் தூண்டுதலினாலேயே தமையனைக் கொன்றதாகக் கூறியதாகவும் எழுதியுள்ளதை என்னை நம்பவா கூறுகிறீர்! உமது குற்றத்தை மறைக்க நாடகமா ஆடுகிறீர்?’ என்றெழுதப்பட்டிருந்தது. எனக்குத் தீகைப்பாகவும், பயமாகவுமிருந்தது. வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பிவிட்டேன்.

“மாதேவி! அப்போதே நான் முடிவு செய்துவிட்டேன்” வன்னி யர் தலைவனை அழிப்பதாக. அதனால்தான் தந்தையிடம் பலமுறை வேண்டினேன், வன்னியர்மேல் படையெடுக்க! அவருடன்படவில்லை; ஆனால் என் மீது அவருக்கு ஒரளவு சந்தேகமிருந்ததைப் பின்னால் தெரிந்துகொண்டேன்.”

முடியைக் கைப்பற்றும் ஆசையை மறக்கவில்லை, வீரபண்டாரத் தைக் கொலை செய்த எம்மீது ஒருவராலும் சந்தேகப்படமுடியாத வித மாக நடந்தது. எப்படித் தெரியுமா? வீரபண்டாரம் கொல்லப்பட்ட போது, நான் பெண்ணைத்துறையிலிருந்தேன், என் நண்பனேடு! பொருளாசை காட்டி இன்னுமொருவனை எம் வலையில் வீழ்த்தினேனும் அவன் ஒரு தென்னிலங்கையன்! பொன்னிற்காக வீரபண்டாரத்தைக் கொல்ல ஒப்புக்கொண்டான். இக் கொலையையும் வன்னியன் மேல் போட, வன்னியர் உபயோகிக்கும் பிச்சாக்கத்தில் ஒன்றைக் கொடுத்து அதனால் கொலை செய்யும்படி கூறினேம்! தப்பி ஒடவும் வழி கூறி னேம்! திட்டப்படி கொலை நடந்தது! தப்பி ஒடும்போது சம்பகமாதாக் கரால் தூரத்தப்பட்டு, பெண்ணை வீதியில் ஓடிவந்தான். பெண்ணைத் துறையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த எனக்கு உண்மை புலப்பட்டுவிட்டது. அவனை உயிரோடு சம்பகமாதாக்கர் பிடித்தால் என் குட்டுவெளிப்பட்டுவிடுமென்ற எண்ணத்தால், தற்செயல்க நடைபெற்றது போலக் குதிரையிலிருந்து தள்ளி வீழ்த்தி என் குதிரையினுள் வீழக்கிக் கொன்றேன்!

மாதேவி! வைப்பாட்டி மகனென்ற காரணத்தால் ஏனாம் என்னை வெறியனுக்கியது. கொலை வெறி கொண்டலைந்தேன்! என் வெறிக்கு இரையானவர்களைக் கண்டாயா? வெறி! வெறி பிடித் தலைந்தேன். மாதேவி! இன்னுமென் வரலாறுண்டு, கேள்!

‘வீரபண்டாரத்திற்குப் பின் பட்டத்திலாவரசர் பரநிறுபர் என் பதை நான்றிவேன்! அவரைக் கொல்ல நான் சிறிது தயங்கினேன். ஏன் தெரியுமா? சிங்கபாகுவும், வீரபண்டாரமும் என்னை ஏசும் போதும் அடிக்கும் போதும் தடுத்து எனக்கு ஆறுதல் கூறியவர் என்பதற்காக! அவரைக் கொலை செய்ய வேண்டிய சந்தர்ப்பமெனக் கேற்படவில்லை! மேலும், பரநிறுபர் உயிரோடு வாழ்வதை என் தந்தை விரும்பினார். நான்தான் உண்மையான கொலையாளியாக விருந்தால், எனக்கு முடியைத் தருவதன் மூலம் பரநிறுபர் உயிரைப் பாதுகாக்கலாமென அவர் என்னியிருக்கலாம்! ‘என்னை மன்னாக்கும் படி தந்தை கூறியதற்குப் பரநிறுபர் மறுக்காது, ஒப்புக் கொண்டார்! அதனால், நான் மகிழ்ந்தேன். என் கனவு நிறைவேறியதற்காக. ஆனாலும், முதலில் மன்னாக விரும்பாதவனைப் போல மறுத்தேன்! மாதேவி! என்னுள்ளத்தில் காதவின் பச்சமையை ஏற்படுத்தியவள் உதயவல்லி. நான் கடைசிவரை பிடிவாதமாக நின்றிருந்தால் அவனை மனந்து ராணியாக்கியிருக்கலாம்! ஆனால், எங்கே பிடிவாதம் முடிவு

யைப் பறித்துவிடுமோ என்பதால் என் காதலையும் தியாகம் செய் தேன். தியாகம் என்பது தவறு. அவளை ஏமாற வைத்தேன்.

மாதேவி! என் வெற்றிக்குப் பலியானவர்கள் எத்தனை பேரே ணக் கண்டாயா? என் பொருட்டு பலியானவர்கள்! மாதேவி! வினை விதைத்தவன் திணையறுக்க முடியுமா?..... நாள் செய்த துரோகங்கள், கொடுமைகள் எல்லாம் கனகராயன் கொல்லப்பட்டிரின் என் முன் தோன்ற என்னைச் சிந்திக்க வைத்தன! அதனால் அழுகிறேன். மாதேவி. அழுகிறேன்.”

குழுறிக் குழுறிச் சங்கிலி அழுதான்; அவனை ஆறுதல் கூறி தேற்ற மாதேவி முயலவில்லை; அவனும் கண்ணீர் வடித்தாள்

“இறந்த காலத்தைக் கனவாக மறந்துவிடுங்கள். நடக்கவேண்டியவற்றைச் சிந்தியுங்கள். உங்களாச அந்தியர் வசமாகாது காக்க முயலுங்கள்!” என்ற அரசமாதேவியை வியப்போடு பார்த்து,

“மாதேவி! என்னை நீ துரோகி என்றும், கொலைகாரன் என்றும் ஏசவாய், அதனாலாவது சாந்தி கிடைக்குமென எதிர்பார்த்தேன். ஏமாந்தேன். பரிசுத்தமானவள் நீ!” என்றான்.

“உங்களை ஏச நான் யார்! விதியின் கரங்களில் சிக்கியுள்ளவர்கள் நாம். அதன்படி ஆடுகின்றோம்” என்று கூறியவள், சிறிது மௌனமாக விருந்துவிட்டு, “பிரபு!” என அழுத்தாள். ஏனென்பது போலச் சங்கிலி பார்த்தான்.

“இந்த இராச்சியத்தை அதனுரிமையுடைய பரராசசிங்கஞக்களித்துவிடுவோமே?”

“மாதேவி! அவ்வாறனிப்பதற்கே நானும் விரும்புகிறேன்! ஆனால்...அவனினிமேல் இராச்சியத்திற்குரியவன்னான்! அந்தியரின்கைகளிலாடும் பாவையாகிவிட்டான்!... அவனுக்கு இராச்சியம் கிடைத்தால் அது நிச்சயமாக அந்தியராட்சியிலுடங்கிவிடும்! மேலும், அவன் மதம்மாறி அவர்களுடைய மதத்தைத் தழுவிக் கிறீஸ்தவங்கி விட்டான்!”

“அப்படியானால்...?”

“மாதேவி! நான் மன்னான வழி கொடிய வழிதான்! ஆனாலும், நாட்டு மக்களுக்கு நான் கொடுமை செய்யவில்லை! இன்று நான் இந் நாட்டின் மன்னன்! என் ஆட்சிக்காலத்தில் இவ்வரசு அந்தியர்வசமாககியது என்ற இழி பெயரை ஏற்படவிடமாட்டேன்! போர்த்துக் கேயப் பறங்கிர்களை இம் மன்னிலிருந்து துரத்தியே திருவேன்! துரத்தியபின் என் மகன் புவிராஜ பண்டாரத்தை மன்னாக்கியே திருவேன்!”

“உங்கள் சபதம் நிறைவேறும். பிரபு சந்தேகமில்லை!” என்றான் அரசமாதேவி.

அதை ஆமோதிப்பது போல அடிவானத்தில் விடி வெள்ளி உதயமாகியது; வெளியே போர்ப்பறை முழுங்கியது.

முற்றும்

